

ประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และ
ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
**Effectiveness of TPR Technique in Vocabulary Learning and Vocabulary
Retention of Grade-One Students**

ซีรีน ชุมวรฐายี

Serene Chumworathayee

วิทยานิพนธ์นี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต
สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ
มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

**A Thesis Submitted in Partial Fulfillment of the Requirements for the Degree of
Master of Arts in Teaching English as an International Language
Prince of Songkla University**

2557

ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

ชื่อวิทยานิพนธ์ ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และ
ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้เขียน นางซีริน ชุมวรฐายี

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์หลัก

คณะกรรมการสอบ

.....

.....ประธานกรรมการ

(ดร.ลิตา มุสิกรัมย์)

(ดร.วรรณ หวานจิตต์)

..... กรรมการ

(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรมินทร์ การะวี)

..... กรรมการ

(ดร.ลิตา มุสิกรัมย์)

บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ อนุมัติให้รับวิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วน
หนึ่งของการศึกษา ตามหลักสูตรปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษ
เป็นภาษานานาชาติ

.....

(รองศาสตราจารย์ ดร.ธีระพล ศรีชนะ)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้มาจากการศึกษาวิจัยของนักศึกษาเอง และได้แสดงความขอบคุณบุคคลที่มีส่วนช่วยเหลือแล้ว

ลงชื่อ.....

(ดร.สิตา มุสิกรัมย์)

อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์

ลงชื่อ.....

(นางชีริน ชุมวรรฐายี)

นักศึกษา

ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ผลงานวิจัยนี้ไม่เคยเป็นส่วนหนึ่งในการอนุมัติปริญญาในระดับใดมาก่อน และ
ไม่ได้ถูกใช้ในการยื่นอนุมัติปริญญาในขณะนี้

ลงชื่อ.....

(นางซีริน ชุมวรฐายี)

นักศึกษา

ชื่อวิทยานิพนธ์ ประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้

คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียน

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ผู้เขียน นางซีริน ชุมวรฐายี

สาขาวิชา การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ

ปีการศึกษา 2556

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลองมีวัตถุประสงค์สามประการ คือ (1) เพื่อศึกษา ประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 (2) เพื่อศึกษาความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหลังจากเรียนรู้คำศัพท์ ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (3) เพื่อศึกษาหมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุด หลังจากใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง กลุ่มตัวอย่าง คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชาย 14 คน และนักเรียนหญิง 11 คน โรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลอง เรียน) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้แก่ (1)แบบทดสอบซึ่ง ประกอบด้วยแบบทดสอบ (paper test) และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test) โดยใช้ในการทดสอบก่อนและหลังเรียน ทดสอบความคงทนระยะสั้น 2 สัปดาห์ และทดสอบความ คงทนระยะยาว 18 สัปดาห์ (2) คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์คำศัพท์ในชั้นเรียน โดยใช้เทคนิคการสอน TPR

ผลการวิจัยพบว่า (1) หลังจากได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบ พบว่านักเรียนมีการรับรู้ความหมายของคำศัพท์ เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t=18.12$) และเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบถาม -ตอบ รายบุคคล ($t=16.77$) (2) จากการวัดด้วยแบบทดสอบ การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมี ประสิทธิภาพทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ ($t=1.27$) ส่วนผลจากการวัดด้วย แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล พบว่ามีประสิทธิผลเช่นเดียวกัน ($t=0.92$) อย่างไรก็ตาม ผลจาก การวัดด้วยแบบทดสอบความคงทนระยะยาวแสดงให้เห็นว่าความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของ นักเรียนบางส่วนลดลงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01($t=2.88$)และ จากการวัดด้วย

แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ($t = 3.83$) (3) หมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดหลังจากใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จากการวัดด้วยแบบทดสอบ คือหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ ส่วนผลจากการวัดด้วยแบบทดสอบถาม -ตอบรายบุคคล พบว่าหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาเกิดการพัฒนาสูงสุด

Thesis	Effectiveness of TPR technique in Vocabulary Learning and Vocabulary Retention of Grade-One Students
Author	Mrs. Serene Chumworathayee
Major Program	Teaching English as an International Language
Academic Year	2013

ABSTRACT

The purposes of this quasi-experimental study were threefold: (1) to explore the effectiveness of teaching vocabulary to grade One-students using the Total Physical Response: TPR technique, 2) to study the retention of students' vocabulary after the use of TPR, 3) to investigate types of vocabulary that can be mastered the most through the use of TPR. The subjects were 25 grade-one students; 14 school boys and 11 school girls from Tessaban 4 (Watklongrien) School, HatYai, Songkhla Province. The instruments used in this study were: (1) a test; a paper test and an individual oral test which were used in a pre-test, a post-test and retention tests: 2 weeks and 18 weeks after the instruction (2) Experienced TPR technique lesson plans

The findings were as following: (1) After being taught vocabulary using TPR, the result from paper test shows that the students' vocabulary knowledge was increased significantly at 0.01 ($t = 18.12$) and ($t = 16.77$) based on the result of an individual oral test (2) TPR technique could effectively enhance the students' retention; the result from the short retention paper test score was not significantly different at the level of ($t = 1.27$) as well as the result from the individual test score was not significantly differently at the level of ($t = 0.92$) However, the result from long retention paper test (18 weeks) shows that the retention decreased significantly at 0.01 ($t = 2.88$) and ($t = 3.83$) for individual oral test (3) The result from the paper test shows that the group of vocabulary that mastered the most was on the theme of human beings, animals, things, numbers and places and the result from the individual oral test shows that it could master the words denoting actions to students.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จลุล่วงได้ด้วยความอนุเคราะห์และช่วยเหลืออย่างดียิ่งจากบุคลากรหลายท่าน ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งอย่างที่สุดและขอขอบคุณมาซึ่งทุกท่านไว้ ณ ที่นี้ด้วย

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร.สิตา มุสิกรัมย์ อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ที่ให้ความช่วยเหลือเรื่องงานวิจัย พร้อมทั้งได้สละเวลาอันมีค่าให้คำแนะนำในการแก้ไขวิทยานิพนธ์และให้กำลังใจตลอดของการทำงานวิจัยชิ้นนี้

ผู้วิจัยขอขอบคุณ ดร.วรัตน์ หวานจิตต์ ประธานกรรมการสอบวิทยานิพนธ์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.เปรมินทร์ คาระวี ที่กรุณาสละเวลาอันมีค่าตรวจสอบและแก้ไขวิทยานิพนธ์ให้มีความถูกต้องและสมบูรณ์ยิ่งขึ้นและขอขอบคุณ ดร.เข้มทอง สินวงศ์สุวรรณ กรรมการสอบเค้าโครงวิทยานิพนธ์ ที่กรุณาเสียสละเวลาตรวจสอบเครื่องมือวิจัย และให้ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมในการแก้ไขข้อบกพร่องของการดำเนินการวิจัย

ผู้วิจัยขอขอบคุณคณะอาจารย์ทุกท่านในหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ที่ได้ประสิทธิ์ประสาทวิชาความรู้อันมีค่าจนข้าพเจ้ามีความสามารถในการทำวิจัยเล่มนี้ให้สำเร็จได้ด้วยดี

ผู้วิจัยขอขอบคุณกำลังใจที่ยิ่งใหญ่ที่ทำให้ผู้วิจัยมีความมุ่งมั่น บากบั่น ต่อสู้กับอุปสรรคต่างๆ อันได้แก่ บิดามารดา น้องชาย สามี และพี่น้องร่วมรุ่นหลักสูตรศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติทุกคน ที่ร่วมเป็นกำลังใจให้กันและกันอย่างอบอุ่นตลอดมา

ชรีน ชุมวรฐายี

สารบัญ

หน้า

บทคัดย่อ.....	(5)
ABSTRACT.....	(7)
กิตติกรรมประกาศ.....	(8)
สารบัญ.....	(9)
สารบัญตาราง.....	(13)
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	7
1.3 คำถามวิจัย.....	8
1.4 สมมติฐานของการวิจัย.....	8
1.5 ขอบเขตของการวิจัย.....	9
1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	10
1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ.....	10
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	12
2.1 หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ.....	12
2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory).....	15
2.2.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์	
(Psychoanalytic Theory).....	15
2.2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์	
(Piaget’s Theory of Cognitive Development).....	15

สารบัญ (ต่อ)

หน้า

2.2.3	ทฤษฎีการวางเงื่อนไขหรือพฤติกรรมกรรมการตอบสนองของสกินเนอร์ (Operant Condition Theory or Verbal Behavior Theory).....	16
2.2.4	ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของไวโกสกี (Vygotsky's Social Development Theory).....	16
2.3	การเรียนรู้การสอนคำศัพท์.....	17
2.3.1	ความหมายของคำศัพท์.....	18
2.3.2	ชนิดของคำศัพท์.....	19
2.4	การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็ก.....	22
2.4.1	ช่วงอายุของการเรียนรู้ภาษาในเด็กเล็ก.....	22
2.4.2	วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็ก.....	23
2.4.3	แนวทางสนับสนุนการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็ก.....	26
2.5	แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	27
2.5.1	แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	27
2.5.2	ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	29
2.6	การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique หรือ TPR Technique).....	31
2.6.1	ความหมายของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	32
2.6.2	ประเภทของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	34
2.6.3	เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	38
2.7	ทฤษฎีความคงทน.....	39
2.7.1	นิยามของการจดจำ.....	39
2.7.2	ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถด้านการจำ.....	39
2.7.3	วิธีการเรียนรู้โดยมีหลักการจำ.....	40
2.8	งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	41
2.8.1	งานวิจัยในประเทศ.....	42
2.8.2	งานวิจัยต่างประเทศ.....	44

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	47
3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	47
3.2 การเตรียมการเบื้องต้น.....	48
3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	51
3.3.1 แบบทดสอบ(paper test).....	51
3.3.2 แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล(individual oral test).....	54
3.3.3 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์คำศัพท์ ในชั้นเรียน โดยใช้เทคนิคการสอนTPR.....	56
3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	56
3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย.....	57
บทที่ 4 ผลการศึกษาและการอภิปรายผล.....	58
4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	58
4.1.1 การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนด้วย วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	59
4.1.2 ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียน ที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	61
4.1.3 ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ต่อการเรียนรู้คำศัพท์ 4 หมวด.....	63
4.2 สรุปผลการวิเคราะห์.....	71
4.3 อภิปรายผลการทดลอง.....	73
4.3.1 ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์.....	73
4.3.2 ความคงทนของการจดจำคำศัพท์.....	79
4.3.3 หมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุด เมื่อใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	83

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บทที่ 5 การสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ.....	86
5.1 สรุปผลการศึกษา.....	87
5.1.1 ความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์ เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	87
5.1.2 ความคงทนของการจดจำคำศัพท์เมื่อใช้ วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	88
5.1.3 หมวดคำศัพท์ที่เหมาะสมกับการใช้วิธีการ สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	89
5.2 ข้อเสนอแนะ.....	91
5.2.1 ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน.....	91
5.2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป.....	92
บรรณานุกรม.....	93
ภาษาไทย.....	93
ภาษาอังกฤษ.....	97
ภาคผนวก.....	103
ภาคผนวก ก รายละเอียดของการวิเคราะห์คำศัพท์เป้าหมาย.....	104
ภาคผนวก ข แบบทดสอบ (paper test).....	105
ภาคผนวก ค แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test).....	116
ภาคผนวก ง โครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้.....	117
ภาคผนวก จ ตัวอย่างแผนการจัดการจัดการเรียนรู้ประสบการณ์คำศัพท์ ในชั้นเรียนโดยใช้เทคนิค TPR.....	126
ประวัติผู้เขียน.....	140

สารบัญตาราง

ตารางที่	สารบัญตาราง	หน้า
3.1	คำศัพท์เป้าหมายแยกตามหมวด.....	50
4.1	การเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนในการเรียนรู้.....	59
	คำศัพท์ก่อนและหลังเรียน	
4.2	ความคงทนระยะสั้นของการจดจำคำศัพท์.....	61
4.3	ความคงทนระยะยาวของการจดจำคำศัพท์.....	62
4.4	การเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ 4 หมวด	
	จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	65
4.5	การเปรียบเทียบความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวด	
	จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	67
4.6	การเปรียบเทียบความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวด	
	จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.....	69

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

วัยเด็กเล็ก (childhood) คือช่วงวัยของการพัฒนาการทางร่างกายและสติปัญญา โดยเริ่มต้นตั้งแต่อายุ 6 ขวบ จนกระทั่งถึงอายุ 12 ขวบ (Philip, Mackey, & Oliver, 2008; Levis & Mol, 2009; Vernon, 1980 อ้างถึงใน พรทิพย์ จินตกานนท์, 2529) เป็นช่วงวัยที่เปรียบเสมือนรากฐานของความก้าวหน้าของแต่ละประเทศ เพราะเด็กเล็ก คือทรัพยากรทางปัญญาที่สำคัญยิ่งของประเทศ อนาคตของประเทศจะถูกพัฒนาเป็นไปในรูปแบบใดนั้น สามารถมองได้จากลักษณะและพื้นฐานของการศึกษาที่ผู้ใหญ่จัดให้กับเด็กในปัจจุบัน รัฐบาลและผู้นำประเทศทั้งหลาย โดยเฉพาะประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศต่างก็ให้ความสำคัญกับเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพัฒนาการทุกๆด้านของเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การพัฒนาการด้านการเรียนรู้ของเด็ก ระบบการศึกษาของเด็กจึงควรเริ่มต้นอย่างจริงจังตั้งแต่ระดับปฐมวัย

วัยเด็กเป็นวัยแห่งการเรียนรู้สิ่งใหม่ อยากรู้และอยากสัมผัส แต่อย่างไรก็ตามเด็กก็ยังมี ความหวาดกลัวที่จะเรียนรู้สิ่งใหม่ต่างๆด้วยตนเองเพียงลำพัง ผู้ใหญ่ เช่น พ่อแม่ ครู มีบทบาทสำคัญในการเลี้ยงดู อบรมและสั่งสอนเพื่อให้เด็กเติบโตอย่างสมบูรณ์ และมีคุณภาพเป็นทรัพยากรมนุษย์ที่มีคุณค่าต่อไป (กมลรัตน์ หล้าสุวรรณ, 2527) ดังที่ Aidarova (1982) กล่าวว่า เด็กเล็กเปรียบเสมือนสิ่งประดิษฐ์ของผู้ใหญ่ที่จะต้องช่วยกันเสกสรรปั้นแต่งให้คู่วิถีบรรจงงดงามและมีคุณค่าทางสังคม บุคลิกลักษณะ พฤติกรรม และความประพฤติของเด็ก เปรียบเสมือนกระจกเงาที่สะท้อนการเลี้ยงดูของพ่อแม่

การพัฒนาการที่เกี่ยวข้องกับเด็กได้ถูกค้นคว้า วิจัยเกิดเป็นทฤษฎีการเรียนรู้มากมายจากบรรดานักวิชาการหลายประเทศ ซึ่งต่างก็ให้ความสำคัญกับการพัฒนาการของเด็ก และพยายามดึงเอาศักยภาพในตัวเด็กออกมาและพัฒนาให้เกิดประสิทธิภาพสูงสุด พรพิไล เลิศวิชาและ อัครภูมิ จารุภากร (2550) กล่าวว่า เด็กมีความสามารถทางการเรียนรู้ในตัวเองและมีการพัฒนาเป็นไปตามลำดับขั้นตอน ความสามารถบางอย่างเกิดขึ้นในช่วงระยะที่เฉพาะเจาะจง ซึ่งเรียกกันว่าพัฒนาการแห่งวัย (Developmental milestones) ดังที่ ซิกมันด์ ฟรอยด์ (Sigmund Freud) (อ้างใน

เฉลิมเกียรติ พิวนวล,2522) ได้อธิบายเรื่องการพัฒนาการของวัยเด็กไว้ในทฤษฎีจิตวิเคราะห์ว่าวัยเด็กเป็นรากฐานที่สำคัญในการ พัฒนาการด้านบุคลิกภาพและเป็นการเตรียมความสามารถในการบริหารหรือจัดการกับทรัพยากรในอนาคตได้อย่างมีประสิทธิภาพเมื่อเข้าสู่ผู้ใหญ่ การพัฒนาการดังกล่าวถูกจำแนกออกเป็น 2 ประเภท คือ (1) การพัฒนาการตามวัย และ (2) การพัฒนาการที่เกิดจากสิ่งแวดล้อมที่เด็กอาศัยอยู่ ซึ่งเด็กควรจะได้รับส่งเสริมให้เกิดการพัฒนาทั้งสองประเภทอย่างสมบูรณ์ เพื่อเด็กจะได้เติบโตเป็นผู้ใหญ่ที่มีคุณค่าทางสังคมและประเทศชาติต่อไป ดังที่ประเทศที่พัฒนาแล้วหลายประเทศให้ความสำคัญกับการพัฒนาการทุกๆด้านของวัยเด็กเล็ก รวมถึงการเรียนรู้ภาษาเช่นกัน โดยจัดการเรียนการสอนให้สอดคล้องเหมาะสมกับวัยและบุคลิกภาพของเด็ก เช่น การกำหนดให้เด็กเริ่มต้นเรียนภาษาแม่ตั้งแต่ระดับปฐมวัยเพราะวัยของเด็กที่มีอายุแรกเกิดจนถึง 6 ขวบ จะมีความรู้คำศัพท์ภาษาแม่มากพอที่จะสื่อสารกับบุคคลในสังคมได้ เรียกว่าเป็นช่วงแรกเริ่มของการพัฒนาการทางภาษา (Scott & Ytreberg, 1990) โดยเด็กจะเรียนรู้จากการฟัง พูด หรือแสดงท่าทางของบุคคลในชุมชนที่เด็กอาศัยอยู่

การสอนภาษาต่างประเทศให้กับเด็กนักเรียนระดับประถมศึกษาตอนต้น ที่มีช่วงอายุตั้งแต่ 6-7 ขวบ เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน ครูต้องเอาใจใส่การพัฒนาการทุกๆด้านของเด็ก ทั้งทางด้านสติปัญญาและด้านร่างกาย เด็กวัยดังกล่าวจะเรียนรู้อย่างมีเหตุผล ขณะเดียวกันก็มีจินตนาการเป็นของตนเองด้วยเช่นกัน โดยเด็กสามารถบอกได้ว่า ขณะนี้กำลังทำอะไร ทำอะไรไปแล้ว และได้ยินว่าอย่างไร ในขณะที่เดียวกันเด็กสามารถเข้าใจอาการปฏิกิริยาต่างๆที่แสดงออกอย่างตรงไปตรงมา และยังสามารถใช้ภาษาแม่ในการสื่อสารกับบุคคลใกล้ชิดได้มากขึ้น ลักษณะอื่นๆ ที่พบในผู้เรียนที่เป็นเด็ก คือ เด็กจะทราบว่ามีโลกใบนี้มีกฎเกณฑ์ต่างๆ แต่กฎกติกาบางอย่างเด็กอาจไม่เข้าใจอย่างไรก็ตาม เด็กจะทราบว่ากฎกติกาเป็นอย่างไร และจะทำตามกฎกติกานั้นๆ เพราะเด็กจะรู้สึกว่ามันตนเองปลอดภัยเมื่อปฏิบัติตามกฎกติกาต่างๆ เด็กจะเข้าใจเรื่องราวและเนื้อเรื่องต่างๆ ได้มากกว่าเข้าใจตัวภาษา ซึ่งบรรดานักวิชาการและครูหลายท่านจะอธิบายว่า เด็กวัยนี้จะแสดงความเข้าใจของตนเองผ่านทางมือ สายตา และหู (Scott&Ytreberg,1990)

จากบุคลิกลักษณะของเด็กในช่วงประถมศึกษาตอนต้น ชี้ชัดว่าเด็กวัยดังกล่าวต้องการการเรียนรู้ภาษาอย่างมีชีวิตชีวา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศซึ่งเป็นสิ่งใหม่สำหรับเด็ก ครูต้องจัดกระบวนการเรียนการสอนให้เด็กได้เรียนรู้ โดยการลงมือปฏิบัติด้วยตนเอง ด้วยการฝึกฝนจนเด็กมีความมั่นใจ คู่ขนานกับภาษาใหม่ที่ได้เรียนรู้จากกระบวนการเรียนการสอนดังกล่าว แต่อย่างไรก็ตาม กระบวนการจัดการเรียนการสอนจริงใน

ห้องเรียนมีข้อจำกัดด้านเวลา ทำให้การจัดสอนบทเรียนใหม่หรือภาษาใหม่ให้กับเด็กไม่สามารถจัดให้ตรงตามความต้องการของผู้เรียนที่เป็นเด็ก

การจัดกระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในห้องเรียนให้กับเด็กเล็กต้องมีวิธีการชัดเจนแต่ไม่ซับซ้อนและต้องสอดคล้องตามวัยของเด็ก ดังที่ Brown (2000) เสนอกลยุทธ์ 5 ประการ ในการสอนภาษาให้กับเด็กเล็ก ดังต่อไปนี้ ประการที่หนึ่งผู้สอนต้องเข้าใจการพัฒนาการด้านสติปัญญาของเด็ก คือ สติปัญญาของเด็กยังไม่สามารถเข้าใจสิ่งที่ซับซ้อน และเป็นนามธรรมได้ ดังนั้น ครูไม่จำเป็นต้องอธิบายกฎ ไวยากรณ์ ให้กับเด็ก และยิ่งไปกว่านั้นแล้ว การเรียนรู้สิ่งใหม่เป็นสิ่งที่ยากสำหรับเด็กเล็ก เช่น การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งครูจะต้องบอกและสอนซ้ำเรื่องเดิมจำนวนหลายๆครั้ง เพื่อสร้างความรู้สึกที่คุ้นเคยให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็ก เด็กจึงจะเกิดการพัฒนาศึกษาภาษาดังกล่าวได้ ประการที่สองระยะเวลาความสนใจของเด็ก เด็กจะสนใจและจดจ่อกับสิ่งที่ชอบได้อย่างยาวนาน ดังนั้นบทเรียนที่ครูสอนจะต้องมีกิจกรรมที่หลากหลาย และครูก็ต้องเป็นผู้สอนที่มีชีวิตชีวา สอดแทรกด้วยอารมณ์ขันเพื่อกระตุ้นความสนใจของเด็ก ประการที่สาม ข้อมูลที่ป้อนให้เด็ก ควรเป็นข้อมูลที่สามารถรับรู้ด้วยประสาทสัมผัสของความรู้สึก การมองเห็น ได้ยิน หรือการได้กลิ่น ประการที่สี่เด็กจะอ่อนไหวง่าย และจะไม่เกิดการเรียนรู้ เมื่อเกิดความกลัว หรือไม่มั่นใจ ครูต้องคอยประคับประคองให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้สิ่งใหม่ เช่น การแสดงให้เด็กเห็นว่า ความผิดพลาดที่พบบ่อยเป็นเรื่องปกติ ครูต้องอดทนและสนับสนุนให้เด็กเกิดความมั่นใจในการเรียนรู้ แต่ในขณะเดียวกัน ครูก็ไม่จำเป็นต้องคาดหวังว่าเด็กจะทำได้ทุกอย่างในสิ่งที่ครูสอน และครูต้องเปิดโอกาสให้เด็กแสดงความสามารถของตน โดยเฉพาะเด็กที่ขี้อายและชอบเก็บตัวประการสุดท้าย ภาษาที่ครูใช้ต้องมีความหมาย เด็กเข้าใจง่าย และเด็กสามารถได้ยินภาษาดังกล่าวจากชีวิตประจำวันตามวัยและในสิ่งแวดล้อมของเด็กเอง

จากกลยุทธ์ที่กล่าวมาทั้งหมด แสดงให้เห็นว่า การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต้องมีหลักการ แนวคิดและกระบวนการ เช่น วัยเด็กไม่สามารถรับรู้กฎไวยากรณ์ภาษาต่างประเทศได้ ดังนั้นในกระบวนการเรียนภาษาต่างประเทศเบื้องต้นครูไม่จำเป็นต้องอธิบายเรื่อง กฎไวยากรณ์ให้กับเด็ก แต่สิ่งสำคัญแรกเริ่มที่เด็กต้องเรียนรู้จากการเรียนภาษาต่างประเทศ คือ คำศัพท์ เพราะคำศัพท์เป็นสื่อที่มีความหมายเบื้องต้นเพื่อแสดงการรับรู้หรือเข้าภาษาในแต่ละภาษาได้ ดังที่ Nation (2008) กล่าวว่า การเรียนรู้คำศัพท์เป็นพื้นฐานเบื้องต้นที่สำคัญในการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ เพราะคำศัพท์เปรียบเสมือนกุญแจหรือใบเบิกทางที่จะนำไปสู่ความเข้าใจในการสื่อสารด้วยภาษานั้นๆ การสอนคำศัพท์ให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็ก เป็นสิ่งที่ละเอียดอ่อน นอกจากวิธีการสอนที่ผู้สอน

ต้องคำนึงถึงแล้ว ผู้สอนต้องคำนึงถึงตัวคำศัพท์ด้วยเช่นกัน ศิธร สงธนู และกิด พงศทัต (2521) กล่าวไว้ว่า คำศัพท์ที่สอนให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กควรเป็นคำสั้นๆ สะกดตรงตัวและเป็นคำที่มีเสียงคล้องจองกันเช่น fan man can และควรเป็นคำศัพท์รูปธรรมใกล้ตัวผู้เรียน เช่น ของกิน ของใช้ ของเล่น ยิ่งไปกว่านั้น หากผู้สอนต้องสอนโครงสร้างประโยคใหม่ให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กด้วยแล้ว จำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนต้องใช้คำศัพท์เก่าในการสอนโครงสร้างประโยคใหม่ และในทางกลับกัน ผู้สอนควรใช้โครงสร้างประโยคเก่าในการสอนคำศัพท์ใหม่ให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็ก เพราะวิธีการเหล่านี้จะทำให้ผู้เรียนที่เป็นเด็กเข้าใจคำศัพท์ได้ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น

จากคำอธิบายลักษณะของวิธีการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้เด็กเล็ก ผู้วิจัยพบว่า มีวิธีการสอนหลายวิธีที่สามารถนำไปใช้ในการเรียนการสอนได้ อย่งไรก็ดี ผู้วิจัยสนใจและพบว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีเทคนิคการสอนคำศัพท์ที่เหมาะสมและสามารถนำไปใช้สอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษาต่างประเทศหรือเด็กนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้

เทคนิคการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique หรือ TPR Technique เสนอโดย Asher (1979) ซึ่งถูกพัฒนามาจากวิธีการสอนที่เรียกว่า English Through Actions ซึ่งเสนอโดย Harold D Palmer ลักษณะของการสอนกระบวนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเริ่มต้นด้วยการฟังประโยคคำสั่งจนเข้าใจและพร้อมที่จะปฏิบัติตามคำสั่งดังกล่าว หลังจากนั้น เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูด ผู้สอนก็จะให้ผู้เรียนพูดตามและพูดออกคำสั่งนักเรียนคนอื่น Asher (1979) กล่าวว่า กระบวนการเรียนการสอนภาษาที่สองควรเลียนแบบการเรียนรู้ภาษาแม่ของเด็กเล็กที่เริ่มต้นด้วยการฟังมากเข้าๆ จนเกิดแบบแปลนไว้ในสมอง เมื่อร่างกายพร้อมก็จะแสดงออกมาด้วยการพูด ดังนั้นกระบวนการสอนภาษาอังกฤษให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กหรือผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา ควรเริ่มต้นจากทักษะที่ง่ายที่สุดคือการฟัง ไปสู่ทักษะที่ยากขึ้นตามลำดับ คือ การพูด การอ่านและการเขียนๆ

กระบวนการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศที่ต้องจัดให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็กจะต้องไม่ไปปิดกั้นการพัฒนาการด้านความรู้ของเด็ก ด้วยวัย 6-7 ขวบ เด็กบางคนกล้ามเนื้อมืออาจจะไม่พร้อมสำหรับการเขียนที่ซับซ้อน การบังคับให้เด็กที่ไม่พร้อมในการเขียนทำให้เด็กกลุ่มดังกล่าวรู้สึกเบื่อหน่ายกับการเรียนภาษาต่างประเทศจนถึงขั้นไม่ต้องการเรียนเพราะรู้สึกว่าการเรียนภาษาต่างประเทศยากกว่าภาษาแม่มาก กระบวนการเรียนภาษาต้องเริ่มต้นจากการฟัง พูด อ่าน

และเขียน นอกจากนี้เป็นกระบวนการที่เป็นธรรมชาติแล้ว กระบวนการที่เริ่มต้นจากการฟังสามารถสร้างความรู้สึกมั่นใจให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็กด้วย

สำหรับประเทศไทย การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมีบทบาทกับคนไทยมาเป็นเวลานาน โดยเริ่มตั้งแต่จากหลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ที่กระทรวงศึกษาธิการจัดภาษาอังกฤษให้เป็นวิชาเลือก โดยเริ่มต้นเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 และ ในปี พ.ศ. 2538 รัฐบาลประกาศนโยบายให้นักเรียนเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่หนึ่ง โดยจัดให้มีการสอนตามหลักสูตรตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป (กรมวิชาการ, 2539) ต่อมาภาษาอังกฤษมีบทบาทต่อการเรียนการสอนในโรงเรียนประถมศึกษามากขึ้น เมื่อรัฐบาลจัดให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาหนึ่งที่ใช้สอบวัดความรู้ในระดับต่างๆ เช่น การสอบทางการศึกษาแห่งชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) และการประเมินคุณภาพการศึกษาขั้นพื้นฐานระดับชาติ (Nation test) แต่จากผลการสอบดังกล่าว นักเรียนส่วนใหญ่ยังคงได้ผลสัมฤทธิ์ที่ค่อนข้างต่ำ จากรายงานผลการสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ในช่วงชั้นที่ 2 ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 พบว่าวิชาภาษาอังกฤษ มีค่าเฉลี่ย ค่ามัธยฐาน และค่าฐานนิยม ต่ำที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่นๆ คือ วิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ สุขศึกษาและพลศึกษา สังคมศาสตร์ ศาสนา และวัฒนธรรม (สำนักทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ [สทศ], 2556)

นอกจากผลการทดสอบทางการศึกษาระดับชาติขั้นพื้นฐานต่ำกว่าเกณฑ์แล้ว เด็กไทยยังประสบปัญหาในการพูดภาษาอังกฤษอีกด้วย รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ นายพงศ์เทพ เทพกาญจนา ให้สัมภาษณ์เนื่องในโอกาสวันเด็กแห่งชาติ ปีพ.ศ. 2556 ว่า ปัจจุบันกระบวนการเรียนการสอนภาษาอังกฤษที่เริ่มต้นจากการอ่านและเขียนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เด็กไทยประสบปัญหาเรื่องการพูดภาษาอังกฤษค่อนข้างมาก ทั้งๆที่เด็กไทยเรียนภาษาอังกฤษมาเป็นเวลาหลายปี สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานจึงจำเป็นต้องแก้ปัญหาด้วยการปรับปรุงการเรียนการสอนให้เด็กสามารถพูดและฟังได้ดีขึ้น หากปรับกระบวนการสอนโดยเริ่มต้นจากการทักษะการฟังและการพูดของนักเรียนน่าจะมีโอกาสพัฒนาได้มากขึ้น (ปิยวรรณ, 20 ก.พ. 2556)

ปัญหาการใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่กล่าวถึงข้างต้นเกิดขึ้นมาเป็นระยะเวลายาวนาน รัฐบาล ครู อาจารย์ ตลอดจนจนถึงผู้ที่เกี่ยวข้องทางการศึกษาพยายามที่จะแก้ไขเรื่องนี้ แต่ปัญหาคูเหมือนจะทวีความรุนแรงขึ้น เมื่อผลการเปรียบเทียบคุณภาพการศึกษากับประเทศในภูมิภาคอาเซียนพบว่า การศึกษาขั้นพื้นฐานของประเทศไทยอยู่ในอันดับ 6 จาก 8 ประเทศคือ

สิงคโปร์ มาเลเซีย บรูไน อินโดนีเซีย เวียดนาม ไทย ฟิลิปปินส์ และกัมพูชา (World Economic Forum[WEF], 2013) ยิ่งกว่านั้นจากผลการสำรวจเรื่องชั่วโมงเรียนของนักเรียน พบว่าเด็กนักเรียนไทยมีชั่วโมงเรียนเฉลี่ย ถึง 6.5 ชั่วโมง ใน 1 วัน แต่คะแนนประสิทธิภาพของการเรียนรู้อยู่ในระดับ 400 คะแนน ในขณะที่เดียวกันประเทศญี่ปุ่นนักเรียนเรียนหนังสือในห้องเรียนเพียงวันละ 3.5 ชั่วโมง แต่นักเรียนญี่ปุ่นมีคะแนนประสิทธิภาพของการเรียนรู้อยู่ในระดับ 500-550 คะแนน (Organization for Economic Cooperation and Development[OECD], 2009)

จากปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น ทั้งผลสัมฤทธิ์ด้านการเรียนรู้ของนักเรียนระดับประถมศึกษาลดต่ำลงทั้งที่นักเรียนมีเวลาเรียนเป็นจำนวนมากเมื่อเปรียบเทียบกับประเทศในภูมิภาคอาเซียน และผลคะแนนสอบภาษาอังกฤษต่ำสุดจากผลการทดสอบความรู้ขั้นพื้นฐานระดับชาติ ทำให้นักวิชาการหลายท่านพยายามแก้ปัญหา โดยมุ่ง ไปยังการปรับเปลี่ยนกระบวนการเรียนการสอน โดยเริ่มต้นตั้งแต่ระดับประถมศึกษาปีที่ 1 เช่น ปัจจุบันมีครูที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ หรือผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองเข้ามาสอนวิชาภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนตั้งแต่ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มากขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม การปรับกระบวนการสอนเช่นนี้ ส่วนใหญ่จะเกิดขึ้นในโรงเรียนเอกชนที่ผู้ปกครองมีศักยภาพในการสนับสนุนเรื่องการศึกษาแก่นักเรียน แต่กระบวนการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลยังคงใช้วิธีการแบบดั้งเดิม กล่าวคือ กระบวนการสอนของครูในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะเริ่มต้นโดยให้นักเรียนรู้จักหน้าตาของตัวอักษรภาษาอังกฤษทั้งพิมพ์ใหญ่และพิมพ์เล็กเพื่อให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจว่าตัวอักษรภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร ต่อจากนั้นครูก็จะใช้กระบวนการฝึกทักษะการเขียน

เมื่อคุณครูทั้งหลายในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เลือکتักษะการเขียนเป็นทักษะแรกเริ่มสำหรับการสอนภาษาอังกฤษ ครูก็มักจะกำชับให้นักเรียนเขียนให้สวยและสะอาดเพราะผลจากการใช้ทักษะการเขียนสามารถเป็นหลักฐานที่เห็นได้ชัดเจนว่านักเรียนมีความสามารถในการรับรู้ภาษาอังกฤษเป็นอย่างไร อย่างไรก็ตาม มีนักเรียนจำนวนไม่น้อยในห้องเรียนที่ไม่เข้าใจและอ่านไม่ออกในสิ่งที่ครูให้เขียน เมื่อเริ่มต้นด้วยทักษะที่ยากที่สุดในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแล้ว จึงทำให้นักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ส่วนใหญ่มีความรู้สึกไม่ต้องการเรียนภาษาอังกฤษอีกต่อไป หากการเริ่มต้นด้วยทักษะการเขียนทำให้นักเรียนในวัยดังกล่าวไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับเบื้องต้นแล้ว ครูในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จึงต้องทบทวนกลไกการสอนภาษาอังกฤษอีกครั้ง หากวิธีการเดิมไม่ประสบความสำเร็จจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูต้องปรับเปลี่ยนวิธีการเรียนการสอนใหม่

จากประสบการณ์ของผู้วิจัย การสอนภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิธีการต้องเป็นไปตามธรรมชาติ และควรเริ่มต้นจากทักษะที่ง่ายที่สุด เหมาะสมกับบุคลิกลักษณะและวัยของนักเรียน ไม่ขัดขวางการพัฒนาการด้านการเรียนรู้ในทุกๆ ทักษะของนักเรียน ครูจะต้องคอยกระตุ้นให้นักเรียนมีความมั่นใจ เกิดความกล้า และอยากรู้ อยากลองพูดภาษาใหม่ จากเหตุผลดังกล่าว ผู้วิจัยจึงสนใจ เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique หรือ TPR Technique) และเลือกวิธีการสอนดังกล่าวมาใช้ในการทดลองครั้งนี้ โดยมีประชากรเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งนักเรียนมีความรู้ภาษาอังกฤษในระดับพหุยชนะเท่านั้น และส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในครอบครัวที่ค่อนข้างยากจน นักเรียนบางส่วนอาศัยอยู่กับปู่ย่าหรือตายาย รายได้ของครอบครัวประมาณ 250-300 บาทต่อวันและผู้ปกครองส่วนใหญ่ไม่มีความรู้ภาษาอังกฤษในการสอนการบ้านหรือทบทวนบทเรียนให้กับนักเรียน

ด้วยลักษณะต่างๆ ที่กล่าวถึงข้างต้นของกลุ่มตัวอย่าง ทำให้สามารถสะท้อนให้เห็นถึงลักษณะส่วนใหญ่ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนภาษาอังกฤษในโรงเรียนรัฐบาลได้ โดยผู้วิจัยได้ตั้งวัตถุประสงค์ของการวิจัยครั้งนี้ไว้ ดังนี้

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

งานวิจัยชิ้นนี้มีเป้าหมายเพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โดยมีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
2. เพื่อศึกษาความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหลังจากเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง
3. เพื่อศึกษาหมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

1.3 คำถามวิจัย

คำถามในการวิจัยซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยมี 3 ข้อ ดังต่อไปนี้

1. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาหรือไม่ อย่างไร
2. การจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความคงทนหรือไม่ เพียงใด
3. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำของนักเรียนเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

1.4 สมมติฐานของการวิจัย

สมมติฐานของการวิจัยมี 3 ข้อซึ่งสอดคล้องกับคำถามวิจัย ดังนี้

1. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนมีความสามารถเรียนรู้คำศัพท์สูงขึ้น
2. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ
3. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจคำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของจำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำต่างกัน

1.5 ขอบเขตของการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลองโดยมีขอบเขตของการวิจัยดังนี้

1. ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยนี้ เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีนักเรียนจำนวน 98 คน แบ่งเป็น 3 ห้องเรียน

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยนักเรียนจำนวน 25 คน จำนวน 1 ห้องเรียนโดยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) เกณฑ์ที่ใช้คือ ผู้วิจัยเลือกห้องเรียนที่มีนักเรียนอยู่ในเกณฑ์อายุระหว่าง 6-7 ขวบ และมีนักเรียนอายุนอกเกณฑ์จำนวนน้อยที่สุด ได้กลุ่มตัวอย่าง ดังนี้ กลุ่มตัวอย่างเป็นเพศชาย 14 คน และเพศหญิง 11 คน ในจำนวนกลุ่มตัวอย่าง 25 คน มีนักเรียนอายุนอกเกณฑ์จำนวน 2 คน เป็นเพศชาย 1 คนและเพศหญิง 1 คน ทั้งสองคนมีอายุ 8 ขวบ และเป็นนักเรียนที่เรียนซ้ำชั้นในปีที่ผ่านมาเพราะมีผลการเรียนไม่ผ่านในวิชาภาษาไทย คณิตศาสตร์และวิชาภาษาอังกฤษ กลุ่มตัวอย่างในงานวิจัยครั้งนี้ มีความรู้พื้นฐานระดับพยัญชนะและเรียนภาษาอังกฤษเฉพาะในห้องเรียนเท่านั้น ผู้วิจัยได้รับมอบหมายให้เป็นผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษพื้นฐานแก่นักเรียนในห้องเรียนดังกล่าว

3. ตัวแปรที่ศึกษา

ผู้ศึกษาวิจัยได้กำหนดตัวแปรที่ใช้ในการดำเนินการศึกษาวิจัยครั้งนี้ มีดังนี้

1. **ตัวแปรต้น** คือ กระบวนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique หรือ TPR Technique)
2. **ตัวแปรตาม** คือ ประสิทธิภาพในการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 และ ความคงทนของการจดจำคำศัพท์

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

ผลการวิจัยครั้งนี้จะเป็นประโยชน์กับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาและระดับชั้นที่สูงขึ้น ดังนี้

1. เพื่อเป็นแนวทางให้ครูผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือ ระดับชั้นประถมศึกษาอื่นๆนำไปปรับปรุงการเรียนการสอนให้เกิดประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น
2. เพื่อเป็นแนวทางให้ผู้บริหารและผู้เกี่ยวข้องทางการศึกษานำไปเป็นข้อมูลในการจัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ
3. สร้างความตระหนักและจิตสำนึกในการให้ความสำคัญกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษและวิธีการสอนภาษาอังกฤษระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

1.7 นิยามศัพท์เฉพาะ

งานวิจัยชิ้นนี้มีคำนิยามศัพท์เฉพาะจำนวน 3 คำ ดังต่อไปนี้

1. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique หรือ TPR Technique) ในการศึกษาครั้งนี้ หมายถึง วิธีการสอนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองโดยให้ผู้เรียนฟังเสียงของคำศัพท์ภาษาดังกล่าว และสังเกตการแสดงท่าทางของครูผู้สอน โดยทำหลายๆครั้งและไม่บอกความหมายของคำศัพท์ จนกระทั่งผู้เรียนเข้าใจและพร้อมที่จะแสดงท่าทางหรือพูดตามผู้สอน วิธีการสอนดังกล่าวจะทำให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจก่อน หลังจากนั้นก็จะแสดงความเข้าใจของตนออกมาโดยผ่านการแสดงท่าทาง และสุดท้ายผู้เรียนก็จะสามารถพูดออกคำสั่งหรือประโยคได้

2. คำศัพท์เป้าหมาย คือ คำศัพท์หมวดที่หนึ่งคือคำแสดงอาการปฏิกิริยาจำนวน 8 คำ โดยใช้เกณฑ์การคัดเลือก 2 ครั้ง การคัดเลือกครั้งที่หนึ่ง คำศัพท์ถูกคัดเลือกจากความถี่ที่พบจากหนังสือ จำนวน 4 เล่ม ดังนี้ (1) หนังสือเรียน Project I เขียนโดย รศ.ดร.สำออง หิรัญบุรณะ รศ.เจลิยวศรี พิบูลชล และรศ. ศรีภูมิ อัครมาส สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการสงวนลิขสิทธิ์ (2) หนังสือเรียน New Express English 1 เรียบเรียงโดยสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พ.ว.) (3) หนังสือเรียน Cheer up I เขียนโดยกฤษยา แสงเดช จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด และเล่มที่ (4) หนังสือเรียน Smile I จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย บริษัทอักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด หากคำศัพท์แสดงอาการปฏิกิริยาปรากฏในหนังสือ

ดังกล่าวจำนวน 3-4 เล่ม คำศัพท์เหล่านั้นจะถูกคัดเลือกไว้ การคัดเลือกครั้งที่สองผู้วิจัยคัดเลือก คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาที่สามารถแสดงอาการปฏิกิริยาได้ชัดเจนและสามารถเป็นต้นทางในการเรียนรู้คำศัพท์หมวดที่เหลือ 3 หมวดได้ ต่อมาคำศัพท์หมวดที่สองคือคำบอกความรู้สึก จำนวน 4 คำ คำศัพท์หมวดที่สาม คือคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ จำนวน 12 คำ และคำศัพท์หมวดที่สี่คือคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำจำนวน 6 คำ โดยผู้วิจัยคัดเลือกจากหนังสือเรียนภาษาอังกฤษชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) และปริมาณคำศัพท์ของแต่ละหมวดได้จากการวิเคราะห์ปริมาณเนื้อหาหรือหัวข้อเรื่องตามที่หลักสูตรสถานศึกษาของโรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) ได้กำหนดไว้

3. ความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ในงานวิจัยนี้ คือ ความสามารถของการจดจำ คำศัพท์ที่ได้เรียนรู้จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางของกลุ่มตัวอย่างโดยวัดเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่ 1 เรียกว่า ความคงทนระยะสั้นซึ่งผู้วิจัยจะเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลังจากที่นักเรียนทำแบบทดสอบ (paper test) และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ((individual oral test) หลังเรียน (Post test) เสร็จสิ้น ผู้วิจัยจึงวัดการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เป้าหมายด้วย แบบทดสอบ และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ชุดเดียวกับที่ใช้ในการวัดความสามารถหลังเรียน ต่อมา ระยะที่ 2 เรียกว่า ความคงทนระยะยาว โดยผู้วิจัยเว้นระยะเวลาจำนวน 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา หลังจากที่นักเรียนทำ แบบทดสอบ และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ของความคงทนระยะสั้น เสร็จสิ้น โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบความคงทนระยะสั้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

การศึกษาเรื่องประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้ คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 4 ประการคือ (1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (2) เพื่อศึกษาความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหลังจากเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และ (4) เพื่อศึกษาหมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ดังนั้นเพื่อให้การดำเนินการวิจัยเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร ตำรา ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องเพื่อเป็นพื้นฐานต่อความเข้าใจในงานวิจัย ดังหัวข้อต่อไปนี้ (2.1) หลักสูตร การสอนภาษาอังกฤษ (2.2) ทฤษฎีการเรียนรู้ (2.3) การเรียนการสอนคำศัพท์ (2.4) การเรียนรู้ คำศัพท์ของเด็กเล็ก (2.5) แนวคิดของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (2.6) วิธีการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง (2.7) ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ และ (2.8) งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการ สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้

2.1 หลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษ

ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่มีบทบาทกับการเรียนการสอนในประเทศไทย ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2464 จวบจนถึงปัจจุบัน เป็นระยะเวลาถึง 93 ปี (สุพรรณ สุกมลสันต์, จรุง เกณี, และวชิณัน สุวรรณสิทธิ์, 2555) ภาษาอังกฤษยังมีความสำคัญมากยิ่งขึ้นเมื่อรัฐบาลกำหนดใน หลักสูตรประถมศึกษา พุทธศักราช 2521 ให้วิชาภาษาอังกฤษเป็นวิชาบังคับเลือกในระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 5 และต่อมาในปี พ.ศ. 2538 รัฐบาลก็ประกาศให้วิชาภาษาอังกฤษเป็น ภาษาต่างประเทศที่หนึ่งที่นักเรียนไทยทุกคนต้องเรียน โดยกำหนดให้มีการสอนตั้งแต่ระดับชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นต้นไป (กรมวิชาการ, 2546) จวบจนปัจจุบัน กระทรวงศึกษาธิการได้จัดให้ วิชาภาษาอังกฤษอยู่ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ซึ่งเป็นกลุ่มสาระการเรียนรู้ชั้น พื้นฐานหนึ่งที่ถูกกำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2551)

หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศได้ถูกพัฒนาเรื่อยมาเพื่อจัดให้การเรียนการสอนเกิดประสิทธิภาพกับผู้เรียนมากที่สุด ณ ปัจจุบันหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดให้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ ประกอบด้วย 4 สาระ คือ ภาษาเพื่อการสื่อสาร ภาษาและวัฒนธรรม ภาษากับความสัมพันธ์กับกลุ่มสาระการเรียนรู้อื่น และภาษากับความสัมพันธ์กับชุมชนและโลก ซึ่งในแต่ละสาระจะมีเป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนดังนี้ (1) ภาษาเพื่อการสื่อสาร คือการใช้ภาษาต่างประเทศในการฟัง-พูด-อ่าน-เขียน แลกเปลี่ยนข้อมูล ข่าวสาร แสดงความรู้สึกและความคิดเห็น ตีความ นำเสนอข้อมูลความคิดรวบยอดและความคิดเห็นในเรื่องต่างๆ (2) ภาษาและวัฒนธรรม คือการเรียนรู้วัฒนธรรมขนบธรรมเนียมประเพณีที่สำคัญของเจ้าของภาษาต่างประเทศ นำมาเปรียบเทียบกับภาษาและวัฒนธรรมไทย และดำรงวัฒนธรรมไทยไว้ได้อย่างสมบูรณ์ (3) การใช้ภาษาต่างประเทศที่เรียนเป็นเครื่องมือในการหาความรู้อื่นที่นอกเหนือจากภาษาที่เรียน เช่น การใช้คอมพิวเตอร์ การศึกษาทางการแพทย์ เป็นต้น (4) การใช้ภาษาต่างประเทศนอกห้องเรียน คือความสามารถของผู้เรียนในการนำภาษาต่างประเทศไปใช้ได้ในชีวิตประจำวัน เช่นการศึกษาต่อหรือการประกอบอาชีพ

จากคำอธิบายข้างต้นที่ชี้ชัดว่า หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ได้กำหนดทิศทางการสอนให้กับครูผู้สอนในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศไว้อย่างชัดเจน ผู้สอนต้องทำความเข้าใจ วิเคราะห์อย่างถี่ถ้วนว่า เป้าหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศในแต่ละสาระ ผู้เรียนต้องเรียนอะไรบ้าง และเรียนอย่างไร เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ตามที่หลักสูตรแกนกลางได้กำหนดไว้ ต่อมาผู้สอนต้องกำหนดทิศทางการจัดการเรียนการสอนในโรงเรียน โดยจัดทำเป็นหลักสูตรสถานศึกษา

จากนโยบายที่รัฐบาลได้กำหนดให้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศที่สถานศึกษาทุกที่ที่ต้องจัดให้กับผู้เรียน สถานศึกษาจึงต้องจัดทำหลักสูตรกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) เพื่อกำหนดทิศทางการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษของสถานศึกษาดังกล่าว อย่างไรก็ตาม เมื่อพิจารณารายละเอียดเป้าหมายหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช ๒๕๕๑ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่า การปรับเปลี่ยนโครงสร้างการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เพื่อต้องการกำหนดการวัดระดับคุณภาพของผู้เรียนอย่างชัดเจน และเป็นรูปธรรมมากขึ้น กระทรวงศึกษาธิการ (2551) โดยมีการกำหนดความรู้ในการ

จบเป็นช่วงชั้น จำแนกได้ 4 ช่วงชั้น ดังนี้ คือ จบช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3, จบช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 , จบช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 และจบช่วงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6

เนื่องด้วยงานวิจัยฉบับนี้เกี่ยวข้องกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ผู้วิจัยจึงขอเสนอรายละเอียดคุณภาพของผู้เรียนเมื่อจบชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓ ซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

(1) นักเรียนสามารถปฏิบัติตามคำสั่ง คำขอร้องที่ฟัง บอกความหมายของคำและกลุ่มคำที่ฟังตรงตามความหมาย รวมทั้งผู้เรียนสามารถตอบคำถามจากการฟังได้ (2) นักเรียนสามารถพูดโต้ตอบด้วยคำสั้นๆ ง่ายๆ ในการสื่อสารระหว่างบุคคลตามแบบที่ฟัง ใช้คำสั่งและคำขอร้องง่ายๆ และการบอกความต้องการง่ายๆ ของตนเอง (3) นักเรียนสามารถพูดให้ข้อมูลเกี่ยวกับตนเองและเรื่องใกล้ตัว รวมทั้งสามารถจัดหมวดหมู่คำตามประเภทของบุคคล สัตว์ และ สิ่งของตามที่ฟัง (4) นักเรียนสามารถพูดและทำท่าประกอบ ตามมารยาทสังคมและวัฒนธรรมของเจ้าของภาษา (5) นักเรียนมีทักษะในการใช้ภาษาต่างประเทศเน้นฟัง พูด สื่อสารตามเรื่องเกี่ยวกับตนเอง ครอบครัว โรงเรียน สิ่งแวดล้อมใกล้ตัว อาหาร เครื่องดื่ม และเวลาว่าง (6) นักเรียนสามารถพูดประโยคความเดียวในการสนทนาโต้ตอบตามสถานการณ์ในชีวิตประจำวันได้

เมื่อพิจารณาถึงคุณภาพของผู้เรียนหลังจากจบช่วงชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ซึ่งเป้าหมายของการเรียนภาษาต่างประเทศได้ถูกกำหนดไว้อย่างชัดเจนว่า ผู้เรียนต้องมีความสามารถในการฟังและพูดจากเรื่องใกล้ตัวได้ ซึ่งเป้าหมายดังกล่าวถูกกำหนดไว้ในสาระเพื่อการสื่อสาร โดยได้จัดอันดับความสำคัญให้เป็นสาระที่หนึ่ง ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศจึงต้องจัดทักษะการฟังและพูดเป็นทักษะที่มีความสำคัญเป็นอันดับหนึ่งและเป็นทักษะที่เกิดขึ้นและเรียนรู้ได้ง่ายที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับทักษะอื่นๆ (เมธชิน อินธิไชย , 2547) จากเหตุผลที่กล่าวมาข้างต้น การเรียนรู้ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็กก็ต้องเริ่มต้นด้วยการฟังเช่นกัน แล้วค่อยๆ พัฒนาไปสู่การพูด นักวิชาการหลายท่าน รวมทั้งนักจิตวิทยา ได้ให้ความสนใจกับการพัฒนาการประเภนี้ และได้ให้คำจำกัดความของการพัฒนาการเช่นนี้ว่า การพัฒนาการทางภาษา จากงานวิจัยและทดลองจำนวนมาก ทำให้เกิดทฤษฎีของการเรียนรู้มากมาย ซึ่งมีหลายทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาของเด็กเล็ก

2.2 ทฤษฎีการเรียนรู้ (Learning Theory)

มนุษย์เกิดมามีหลายสิ่งหลายอย่างที่ติดตัวมาตั้งแต่กำเนิด เช่น เพศ รูปร่าง ภายนอก และอีกหลายสิ่งที่มีมนุษย์ต้องอาศัยการเรียนรู้ Morgan & King (1966, อ้างใน พรทิพย์ จินตกานนท์, 2529) การเรียนรู้คือการพัฒนาพฤติกรรมที่ทำให้มนุษย์แตกต่างจากสัตว์ มนุษย์มีชีวิตรอดด้วยการเรียนรู้จากสิ่งแวดล้อม และบุคคลรอบข้าง การเรียนรู้เป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของมนุษย์ที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวเกิดจากการฝึกหัด เช่น การเรียนรู้ร่วมกันเป็นสังคม พรทิพย์ ศิริวรรณบุษย์ (2551) กล่าวว่า ความสำคัญของการเรียนรู้มี 3 ประการ คือ (1) การเรียนรู้ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นหรือต่ำลง (2) การเรียนรู้เกิดจากประสบการณ์หรือการฝึกหัด (3) การเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการเรียนรู้ต้องเป็นพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวร จากการศึกษาทดลองของบรรดานักมานุษยวิทยา นักจิตวิทยา และนักภาษาศาสตร์หลายท่าน ทำให้เกิดทฤษฎีการเรียนรู้จำนวนมาก ในงานวิจัยชิ้นนี้จะกล่าวถึงทฤษฎีการเรียนรู้ที่เป็นพื้นฐานของการเรียนรู้ภาษาดังนี้

2.2.1 ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ (Psychoanalytic Theory)

ทฤษฎีจิตวิเคราะห์ของ Sigmund Freud ให้ความสำคัญกับพัฒนาการ ในช่วงวัย 5 ขวบแรกเป็นอย่างมาก เพราะ فروยด์ เชื่อว่า ประสบการณ์ที่แตกต่างกันของแต่ละคนในวัยเด็กเป็นพื้นฐานของการพัฒนาบุคลิกภาพผู้ใหญ่ กลุ่มที่เชื่อในทฤษฎีของ فروยด์ ก็จะมุ่งไปที่การจัดการกับสิ่งแวดล้อมตามความเป็นจริงเพื่อจัดประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับเด็กเล็ก นอกจากนี้แล้ว แนวคิดจากทฤษฎีจิตวิเคราะห์ยังสามารถนำมาใช้ในการปรับพฤติกรรมการเรียนรู้ของผู้เรียนได้ด้วยเช่นกัน เช่น พฤติกรรมก้าวร้าวในเด็ก พฤติกรรมความขัดแย้ง ซึ่งถือว่าเป็นพฤติกรรมปกติที่เกิดขึ้นตามช่วงวัยของการพัฒนาการ แต่ต้องมีการเรียนรู้เพื่อควบคุมพฤติกรรมดังกล่าว (พรทิพย์ จินตกานนท์, 2529)

2.2.2 ทฤษฎีพัฒนาการทางสติปัญญาของเพียเจต์ (Piaget's Theory of Cognitive Development)

Jean Piaget นักจิตวิทยาชื่อดังจากประเทศสวิตเซอร์แลนด์ มีความคิดเห็นว่าเด็ก ๆ ทุกคนที่เกิดมามีความสามารถติดตัวมาตั้งแต่เกิด เด็กเล็กไม่ใช่ความว่างเปล่าที่

ผู้ใหญ่จะป้อนข้อมูลหรือความรู้ใดๆก็ได้ตามความต้องการของผู้ใหญ่ แต่เด็กทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้ของตัวเอง ตั้งแต่เริ่มจากแรกคลอด และต่อมาเป็นประสบการณ์การดำรงชีวิตในสังคม สิ่งเหล่านี้ติดตัวเด็กมาตั้งแต่ก่อนเข้าโรงเรียน ซึ่ง Jean Piaget อธิบายว่าเป็นการเรียนรู้โดยไม่ต้องได้รับการสอน เช่นเด็กพูดได้โดยไม่ต้องจับมานั่งสอน หรือการเรียนรู้วิธีต่อรองเท้ากับพ่อแม่โดยไม่ต้องรับการสอนว่าต้องรอรองอย่างไร เป็นต้น นอกจากนี้แล้วความคิดของ Jean Piaget ยังมีอิทธิพลต่อกระบวนการสอนภาษาธรรมชาติ เช่น เด็กจะเรียนรู้จากกิจกรรมโดยการเคลื่อนไหวของตนเอง จากการได้สัมผัสกับสิ่งแวดล้อมและสร้างองค์ความรู้ขึ้นภายในตนเอง ซึ่งกระบวนการเรียนรู้มิใช่เกิดจากการรับเข้า (Passive) แต่เพียงอย่างเดียว แต่เด็กจะเป็นผู้กระทำการเรียนรู้ (Active) ในการคิดด้วยตนเอง การเรียนรู้ของเด็กเกิดขึ้นจากการมีปฏิสัมพันธ์กับสิ่งแวดล้อมผ่านการเล่นซึ่งจะช่วยให้เด็กได้เรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมที่ทำร่วมกันเป็นกลุ่มและเป็นรายบุคคล (พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุญ, 2551)

2.2.3 ทฤษฎีการวางเงื่อนไขหรือพฤติกรรมศาสตร์ของสกินเนอร์

(Operant Condition Theory or Verbal Behavior Theory)

สกินเนอร์ เชื่อว่า พฤติกรรมของมนุษย์เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าในสิ่งแวดล้อม (All human behavior is a result of the human response to environmental stimuli) จากแนวคิดนี้ก่อให้เกิดทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาจำนวนมาก ภายใต้ความเชื่อที่ว่า ความคิดของมนุษย์จะถูกถ่ายทอดออกมาเป็นตัวภาษาและภาษาก็เกิดจากการวางเงื่อนไขของการเรียนรู้ (Language is a learned conditioned behavior. Our thoughts are fully determined by language.) สกินเนอร์เชื่อว่าการพัฒนาการทางภาษาของมนุษย์เกิดจากปัจจัย 4 อย่างคือ (1) เสียงที่เกิดจากการพูดซ้ำๆ (2) การตอบสนองต่อคำสั่งหรือคำพูด (3) ใช้บทสนทนาในการสื่อสาร และ (4) ความคิดมีอิทธิพลกับพฤติกรรม เช่น direct method Audio lingual teaching method (Kolman, 2003)

2.2.4 ทฤษฎีพัฒนาการทางสังคมของไวทสกี (Vygotsky's Social

Development Theory)

การเรียนรู้ของนักเรียนไม่ได้เกิดขึ้นในห้องสี่เหลี่ยมเล็กๆเท่านั้นแต่รูปแบบและกฎเกณฑ์ของสังคมและวัฒนธรรมของชุมชนต่างๆสามารถนำมามีส่วนร่วมในการจัดการเรียนการสอนของนักเรียนด้วยเช่นกัน ดังที่ เลฟ ไวทสกี (Lev Vygotsky) กล่าวว่า สังคม

และวัฒนธรรม เป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมความฉลาดในกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก เลิฟ ไวโกสกี เชื่อว่า การมีปฏิสัมพันธ์กับสังคมและวัฒนธรรมของมนุษย์ทำให้มนุษย์มีความฉลาดและแตกต่างจากสัตว์ เช่น เด็กใช้สัญลักษณ์ ต่าง ๆ และคำพูดเป็นครั้งแรกจากสังคมครอบครัว การปฏิสัมพันธ์กับบุคคลใกล้ชิดเช่น พ่อ แม่ เพื่อน ครู และอิทธิพลของบริบทสิ่งรอบตัวเด็ก การช่วยเหลือและลงมือทำอย่างเป็นขั้นตอน การเล่น และกิจกรรมต่างๆช่วยทำให้เกิดการเรียนรู้รวมทั้งความสามารถในการสื่อสารด้านภาษาหรือ เรียกว่าการใช้ภาษาผ่านสัญลักษณ์ (โยธิน ศันสนายุทธ, 2533)

จากทฤษฎีการเรียนรู้ และทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาของเด็กข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นักวิชาการสนใจและมุ่งมั่นที่จะพัฒนาและดึงศักยภาพของการเรียนรู้ในเด็กให้ได้มากที่สุด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนรู้ภาษาเพราะการเรียนรู้ภาษาจะเป็นพื้นฐานในการเรียนรู้ศาสตร์อื่นๆอีกหลายแขนง เช่นการเรียนรู้วิทยาศาสตร์ และคณิตศาสตร์ งานวิจัยชิ้นนี้จะกล่าวถึงการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษของผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก ซึ่งผู้วิจัยพบว่า การเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในผู้เรียนที่เป็นเด็ก ได้รับความสนใจจากนักการศึกษาและนักภาษาศาสตร์อย่างมาก จากหนังสืองานวิจัยหลายชิ้นที่เสนอผลงานวิจัยจากการทดลองเพื่อช่วยให้เด็กมีพื้นฐานของการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษในระดับดี มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.3 การเรียนการสอนคำศัพท์

คำศัพท์เป็นหัวใจของการเรียนภาษา เมื่อผู้เรียนไม่สามารถพูดหรือเข้าใจคำศัพท์ในภาษาที่ตนกำลังใช้ ก็ไม่เกิดประโยชน์อันใด อาจจะขึ้นชื่อได้ว่า ผู้เรียนยังไม่ได้ใช้ภาษาดังกล่าว หากผู้เรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศต้องการมีความรู้ถึงขั้นนำภาษาไปใช้ได้นั้น คำศัพท์ถือเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนอย่างยิ่ง ทั้งนี้เพราะทักษะต่างๆทางด้านภาษาอังกฤษ เช่น การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ล้วนใช้คำศัพท์เป็นองค์ประกอบหลักในการเรียนทั้งสิ้น (Schmitt, 2010) Harley (1995) กล่าวว่านักภาษาศาสตร์จะเรียกคำศัพท์ว่า “คำ” ซึ่งเป็นศูนย์กลางของการรับรู้ภาษาที่สำคัญที่สุดในการสื่อสาร คำศัพท์เป็นองค์ประกอบสำคัญในการสื่อสาร หากไม่มีไวยากรณ์ การสื่อสารยังพอเข้าใจได้บ้าง แต่หากไม่มีคำศัพท์ การสื่อสารก็ไม่สามารถเกิดขึ้นได้ (Wilkins, 1972)

ต่อมาในทางจิตวิทยาได้ให้ความสำคัญกับคำศัพท์เช่นกัน เพราะคำศัพท์เป็นผลผลิตของถ้อยคำหรือคำพูดต่างๆที่สะท้อนความคิดของมนุษย์ Tudor (2001) กล่าวเช่นกันว่า สิ่ง que ผู้เรียนผลิตออกมาหลังจากเรียนภาษาคือคำพูด หรือถ้อยคำที่เป็นคำศัพท์เป็นส่วนใหญ่ ไวยากรณ์เป็นตัวเสริม ความสำเร็จของการเรียนการสอนคำศัพท์ที่กล่าวมา สอดคล้องกับความคิดของ Nation (2008) และ Mattisson (2010) ว่า การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองควรเริ่มต้นด้วยการเรียนรู้คำศัพท์เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจสิ่งที่สื่อออกมา เพราะคำศัพท์เป็นต้นทางหรือทางนำในการเรียนรู้ภาษา การเรียนรู้คำศัพท์เป็นปัจจัยที่ขาดไม่ได้ ต้องมีวิธีการและกระบวนการเพื่อให้การเรียนรู้ภาษานั้นสัมฤทธิ์ผล Nation (2008) กล่าวต่อไปอีกว่า การสอนคำศัพท์ต้องมีการวางกรอบการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์ ซึ่งเป็นปัจจัยที่สำคัญอย่างหนึ่งในกระบวนการเรียนการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ

2.3.1 ความหมายของ คำศัพท์

ภาษาเกิดขึ้นมาในโลกใบนี้มาอย่างยาวนาน นักวิชาการหลายท่านต่างพยายามย้อนกลับไปหาภาษาเริ่มแรกของมนุษย์ ซึ่งพบว่า ภาษาเริ่มแรกก็เหมือนภาษาในเด็กอ่อน หรือเด็กเล็ก คือเป็นคำโดด ไม่มีประธาน คำที่ถูกเปล่งออกมาเป็นเหมือนคำสั่ง หรือคำถาม เพื่อต้องการบอกสิ่งที่ตนต้องการ (Lefevre, 1970) ดังนั้น เมื่อพิจารณาอย่างถี่ถ้วนจะพบว่า ภาษาดังกล่าว คือคำศัพท์ ที่ผู้พูดเปล่งออกมาเพื่อสื่อสารกับผู้ฟัง โดยไม่ได้คำนึงถึงไวยากรณ์ หรือโครงสร้างของภาษาใด ต่อมาเมื่อมีการเรียนการสอนภาษาเกิดขึ้น นักภาษาศาสตร์ และนักวิชาการการศึกษาหลายท่านต่างก็ให้ความสนใจกับวิวัฒนาการของคำศัพท์ และการเรียนรู้คำศัพท์ โดยเริ่มต้นจากความพยายามที่จะให้คำจำกัดความของคำว่า “ศัพท์” ดังนี้

คำศัพท์สามารถใช้เป็นสื่อที่บอกลักษณะเฉพาะของภาษาต่างๆได้ ดังนั้นคำศัพท์จึงจัดว่าเป็นสิ่งที่สำคัญมากสำหรับภาษาต่างๆดังที่ Thornbury (2002) กล่าวถึงคำศัพท์ว่า ภาษาทุกภาษาย่อมมีคำศัพท์เพราะศัพท์เป็นสิ่งที่แรกที่จะถูกพบในแต่ละภาษา ยิ่งกว่านั้นแล้ว คำศัพท์จะไม่มีวันตายเพราะ คำศัพท์ใหม่จะเกิดขึ้นเสมอเมื่อมนุษย์มีการพัฒนาสิ่งใหม่เช่นเทคโนโลยีต่างๆและ Nation (2008) กล่าวว่าเพิ่มเติมว่า คำศัพท์คือส่วนที่สำคัญในภาษาและต้องมีการศึกษาว่าความถี่ของการใช้คำศัพท์ต่างๆและคำศัพท์เหล่านั้นถูกพบในสถานการณ์ใดบ้าง

อย่างไรก็ตาม มีนักวิชาการบางส่วนให้ความสำคัญกับลักษณะของการเกิดศัพท์ และประโยชน์ที่ได้รับจากการบัญญัติศัพท์ เช่น Fries (n.d.), Gairns & Redman (1986) และสำราญ คำยิ่ง (2550) ให้ความสำคัญศัพท์ ซึ่งสรุปได้ว่า ศัพท์เป็นเสียงที่เปล่งออกมา หรือตัวอักษรที่เขียน ขึ้นมาเพื่อเป็นสัญลักษณ์ที่ใช้แทนทุกสิ่งทุกอย่างบน โลกใบนี้ซึ่งสามารถใช้อธิบายหรือให้ความหมาย เพื่อให้การสื่อสารต่างๆเกิดความเข้าใจตรงกัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดของ Burke (1999) และ Lightbown & Spada (2006) ที่ให้ความสำคัญของศัพท์ว่า ศัพท์เป็นส่วนหนึ่งของประโยคที่สำคัญที่สุด ซึ่งเป็นคำพูดหรือคำที่เขียนออกไปแล้วผู้สนทนาเข้าใจ หากผู้พูดหรือผู้เขียนแสดงคำที่ไม่ถูกต้อง ออกไปจะทำให้ความหมายเปลี่ยนไป

จากคำอธิบายความหมายของศัพท์ข้างต้น สรุปได้ว่าศัพท์ คือสิ่งที่มนุษย์คิดขึ้นมา เพื่อใช้เป็นสัญลักษณ์หรือตัวแทนที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ ตลอดจนอาการกับปฏิกิริยาต่างๆ โดยแสดง ผ่านการพูดหรือการเขียนซึ่งศัพท์แต่ละภาษาจะมีตัวอักษรที่แตกต่างกันตามที่กลุ่มชนนั้นๆบัญญัติ ขึ้น

สำหรับในงานวิจัยชิ้นนี้จะเกี่ยวข้องกับการสอนศัพท์ซึ่งจะเรียกว่า “คำศัพท์” เพราะคำศัพท์จัดว่าเป็นสิ่งสำคัญอันดับแรกสำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สอง ดังนั้นครูผู้สอนต้อง จัดการเรียนการสอนคำศัพท์ให้กับนักเรียนก่อนการเรียนส่วนอื่นๆของภาษา นักภาษาศาสตร์และ นักการศึกษาจึงพยายามจัดกลุ่มศัพท์ที่มีอยู่อย่างมากมายให้เป็นชนิดหรือประเภทเพื่อนำไปใช้ในการ เรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

2.3.2 ชนิดของคำศัพท์

วิธีการหรือเกณฑ์การจัดแบ่งชนิดหรือประเภทของคำศัพท์ที่นักวิชาการหลายท่าน ที่ได้นำเสนอตามประสบการณ์หรือความคิดเห็นของตนในมุมมองเดียวกันและแตกต่างกัน ดังนี้

ทักษะของการสื่อสารที่สำคัญมี 4 ประเภท คือ ทักษะการฟัง การพูด การอ่านและการเขียน ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์ที่ให้ความสนใจนำทักษะการสื่อสารเหล่านี้มาเป็นเกณฑ์ในการจัด ประเภทของคำศัพท์ เช่น Schmitt (2010) และ Bright & McGregor (1971) มีความคิดในทางเดียวกัน ว่า คำศัพท์มี 2 ประเภทหลัก คือ (1) ความรู้คำศัพท์เชิงรับ (receptive knowledge) เป็นความสามารถ ในการเข้าใจคำศัพท์เมื่อได้ยิน หรือ มองเห็น ความรู้นี้เป็นขั้นตอนแรกของการเรียนรู้คำศัพท์ (2) ความรู้ในการนำคำศัพท์ไปใช้หรือความรู้คำศัพท์เชิงสร้าง (Productive knowledge) ความรู้นี้พัฒนา

มาจากความรู้คำศัพท์เชิงรับ ซึ่งจะเกิดขึ้นเมื่อผู้เรียนสามารถนำคำศัพท์ไปใช้ในการเขียนหรือพูด Bright & McGregor กล่าวเพิ่มเติมว่า ผู้เรียนที่กำลังเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศจะรับรู้คำศัพท์เชิงรับมากกว่าคำศัพท์เชิงสร้าง และสำหรับเจ้าของภาษาจะใช้คำศัพท์เชิงรับด้วยทักษะการฟังมากกว่าการอ่าน คำศัพท์ที่เจ้าของภาษารับรู้ความหมายมีจำนวน 100,000 คำ แต่จำนวนคำที่นำไปใช้อยู่ระหว่าง 10,000 และ 20,000 คำ ในการเรียนภาษาต่างประเทศผู้เรียนจะต้องรับรู้ความหมายของคำศัพท์จำนวน 3,000 – 5,000 คำ จึงจะสามารถสื่อสารด้วยภาษาดังกล่าวได้อย่างมีประสิทธิภาพที่ดีเยี่ยม

อย่างไรก็ตาม บริบทของการสอนคำศัพท์เป็นภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ผู้สอนไม่สามารถสอนความหมายของคำศัพท์ทั้งหมดให้กับผู้เรียนได้ ดังนั้น การสอนคำศัพท์ให้ผู้เรียนเข้าใจและนำไปใช้ได้ถูกต้อง ผู้สอนต้องมีวิธีการสอนที่ถูกต้องเช่นกัน แต่คำศัพท์ภาษาต่างประเทศบางตัวไม่สามารถถ่ายทอดให้ตรงกับภาษาแม่ได้อย่างเที่ยงตรง ผู้สอนจำเป็นต้องสอนในบริบทหรือยกตัวอย่างการใช้คำศัพท์นั้นหลายๆ เพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจตามบริบท และคุ้นเคยกับการนำคำศัพท์ไปใช้จริงในชีวิตประจำวัน ซึ่งสอดคล้องกับความคิดเห็นของ Burke, (1999) ที่ว่า หากผู้เรียนไม่สามารถบอกคำจำกัดความของคำใหม่ได้ หมายความว่า ผู้เรียนยังไม่สามารถเข้าใจคำศัพท์ดังกล่าวและ Burke ได้จัดกลุ่มคำศัพท์เป็น 2 ประเภท คือ (1) Expressive vocabulary, Productive vocabulary หรือ Active vocabulary คือ คำศัพท์ที่ใช้สื่อออกไปสู่ผู้ฟังหรือผู้อ่าน ซึ่งจะ เป็นทักษะการพูดและการเขียน เครื่องมือที่ใช้ในการสื่อสารคือปากหรือปากกา (2) Receptive vocabulary หรือ passive vocabulary คือคำศัพท์ที่รับรู้ด้วยการฟังและการอ่าน

อย่างไรก็ดี ยังมีการใช้เกณฑ์ในการจัดกลุ่มคำศัพท์ที่น่าสนใจอีก เช่น สำหรับ Hadfield (2008) และ Gairns & Redman (1986) ได้แบ่งชนิดคำศัพท์สอดคล้องกันคือ มีการกล่าวถึงการใช้ความหมายของคำศัพท์ (semantic field) เป็นเกณฑ์ในการจัดกลุ่มหรือแบ่งหมวดหมู่ ตัวอย่างเช่น ในภาษาฝรั่งเศส มีการจัดกลุ่มคำคุณศัพท์ตามเกณฑ์อายุ เช่น jeune, age ,ancient, modern, neuf and nouveau หมายถึงสภาพความเก่าหรือใหม่และนำมาออกแบบบทเรียนหรือแบบฝึกหัดให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็กซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นเรียน ภาษาต่างประเทศ Hadfield ได้อ้างถึงการจัดกลุ่มคนของคอนเฮ้ โดยมีเกณฑ์การจัดกลุ่ม คนดังนี้ คือ สมาชิกต้องมีความสัมพันธ์กัน มีเป้าหมายเหมือนกัน มีการตกลงร่วมกันและมีการพัฒนา และอีกหนึ่งตัวอย่าง เช่นคำที่อยู่ให้หัวเรื่องเดียวกัน เช่น ผลไม้ เสื้อผ้า คำที่มีความหมายใกล้เคียงกัน หรือ

เหมือนกัน เช่น limp, tiptoe, amble คำที่เป็นคู่ต่างหรือคู่เหมือน เช่น old/new, buy/sell, lend/borrow คำที่มาจากพื้นฐานคำเดียวกัน เช่น psychology psychologist

การนำเอาไวยากรณ์มาใช้เป็นเกณฑ์ในการจัดประเภทของคำศัพท์เป็นที่สนใจสำหรับนักภาษาศาสตร์เช่นกัน ดังที่ Lefevre, (1970) และ Thornbury, (2002) กล่าวถึงการจัดประเภทคำศัพท์สอดคล้องกันดังนี้ คือ (1) คำศัพท์ทั่วไป (Reference words) หรือคำศัพท์ที่จัดตามหน้าที่ตามไวยากรณ์ (Grammatical /Functions words/word classes) เช่น คำนาม คำกริยา คำคุณศัพท์ (2) คำศัพท์ที่จัดตามโครงสร้างหรือรูปแบบ (Structure words)จะเป็นคำศัพท์ที่ถูกใช้ใน รูปแบบเดียวกันเช่น คำศัพท์ที่เกี่ยวข้องกับประโยคขอร้อง (3) การจัดกลุ่มตามความหมายของ คำศัพท์ (Lexical approach) แบ่งเป็น 4 ประเภท (1) Word families เช่น understands ,understanding (2) Word formation เช่น compounding เช่น sand screen-wiper (3) Multi-word units/ simply lexical chunks เช่น looking for, bits and pieces (4) Collocations คำที่ปรากฏร่วม เช่น make mistake , do the best, make the bed. การจัดกลุ่มคำศัพท์ตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ของ Lefevre, (1970) และ Thornbury, (2002) สอดคล้องกับ Hatch & Brown (1995) เช่นกันแต่ Hatch & Brown กล่าวเพิ่มเติมว่าในการจัดกลุ่มคำศัพท์ตามไวยากรณ์ต้องมีบริบทเพิ่มเติมเพราะหน้าที่ทางไวยากรณ์อย่างเดียวไม่สามารถจัดกลุ่มคำศัพท์ได้อย่างชัดเจน ตัวอย่าง เช่น ผู้หญิงสวยร้องเพลง เมื่อจัดกลุ่มคำศัพท์จาก ประโยคดังกล่าวจะได้ดังนี้ คือ ผู้หญิงเป็นคำนาม ร้องเพลงเป็นคำกริยาและสวยเป็นคำคุณศัพท์

การวิเคราะห์คำศัพท์ตามหน้าที่ทางไวยากรณ์แสดงให้เห็นว่า คำศัพท์แต่ละประเภทในภาษาจะเป็นอิสระตามหน้าที่ของคำนั้นเช่นคำนามก็จะถูกวางในตำแหน่งของคำนามตามโครงสร้างของประโยค ในทางกลับกัน หากคำศัพท์ไม่ได้อยู่ในบริบทอาจจะเป็นสิ่งที่ยากที่จะบอกประเภทของคำศัพท์ เช่นคำว่า “ book” เป็นคำนาม ถ้าหมายถึง “หนังสือ” แต่สามารถเป็นคำกริยาได้เช่นกัน เมื่อหมายถึง “จอง” เช่นเดียวกัน คำว่า can ถ้าหมายความว่า “กระป๋อง” จะถูกจัดเป็นคำนาม เช่น “ a can of soup” หมายถึง ซุป 1 กระป๋อง แต่ถ้าหมายความว่า “บรรจุใส่กระป๋อง” จะถูกจัดว่าเป็นคำกริยาเช่น “ They canned the fish.” หมายถึง พวกเขาบรรจุปลาใส่กระป๋องแล้ว และคำว่า “ can” จะมีหน้าที่เป็นคำคุณศัพท์ เมื่อถูกนำไปขยายคำนาม เช่น “ the can factory” หมายถึง โรงงานกระป๋อง และ “ can” ยังสามารถเป็นคำกริยาช่วยได้เช่นกัน เมื่อมีความหมายว่า “สามารถ” เช่น “ You can sing.” หมายถึง คุณสามารถร้องเพลงได้

เกณฑ์การจัดประเภทหรือชนิดของคำศัพท์มีหลากหลายเกณฑ์ ครูผู้สอนส่วนใหญ่ จะจัดประเภทคำศัพท์ตามหน้าที่ทางไวยากรณ์ อย่างไรก็ตามจากคำอธิบายข้างต้น สรุปได้ว่า การจัดประเภทคำศัพท์โดยใช้หน้าที่ทางไวยากรณ์เพียงอย่างเดียวไม่สามารถจัดประเภทคำศัพท์ได้อย่าง ชัดเจน จำเป็นต้องใช้บริบทหรือความหมายของคำศัพท์ด้วย ดังนั้นเพื่อให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความชัดเจนเรื่องเครื่องมือและเหมาะสมกับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษตามความหมายของคำศัพท์เท่านั้น

2.4 การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็ก

การเรียนการสอนคำศัพท์เป็นการเรียนการสอนหนึ่งที่มีความสำคัญยิ่งสำหรับการ เรียนภาษาต่างประเทศ โดยทั่วไปแล้ววิธีการสอนคำศัพท์จะประกอบด้วย 4 ทักษะ คือ (1) ทักษะ การฟังคำศัพท์ หมายความว่า เมื่อฟังคำศัพท์แล้ว ผู้เรียนสามารถรับรู้และเข้าใจความหมาย (2) ทักษะการออกเสียงหรือพูด หมายความว่า เมื่อผู้เรียนฟังคำศัพท์แล้วสามารถออกเสียงหรือพูดได้ (3) ทักษะการอ่าน หมายความว่า เมื่อผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์แล้วสามารถอ่านได้ และ (4) ทักษะการ เขียนหมายความว่า หลังจากผู้เรียนได้ฟัง และออกเสียงคำศัพท์ ผู้เรียนสามารถเขียนคำศัพท์ได้

จากลักษณะของวิธีการสอนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศ Hockett (1958) อธิบายว่า มีนักภาษาศาสตร์หลายท่านแสดงความคิดเห็นว่า การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่ง่ายที่สุดในการเรียนรู้ ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ ในทางตรงกันข้าม การเรียนรู้คำศัพท์เป็นสิ่งที่ยากยิ่งเมื่อต้องนำ คำศัพท์ไปสอนในที่จำกัดเช่นห้องเรียนสี่เหลี่ยมเล็กๆ ดังนั้น สิ่งแวดล้อมมีอิทธิพลกับการเรียนรู้ คำศัพท์ของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก และช่วงอายุของเด็ก เป็นปัจจัยหนึ่งในการเรียนรู้คำศัพท์ด้วย

2.4.1 ช่วงอายุของการเรียนรู้ภาษาในเด็กเล็ก

ช่วงวัยของการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมสำหรับการเรียนรู้ภาษามีนักวิชาการ นักภาษาศาสตร์และนักจิตวิทยาการหลายท่านแสดงความคิดเห็นในการแบ่งช่วงอายุ เช่น Phip, Mackey & Oliver (2008) กล่าวว่า ช่วงอายุ 2-7 ขวบ จะเรียกว่า ช่วงปฐมวัยวัยเด็กตอนต้น เกณฑ์ อายุตั้งแต่ 7-11 ขวบ เรียกว่า วัยเด็กตอนกลาง เกณฑ์อายุตั้งแต่ 12-14 ปี เรียกว่า วัยรุ่นตอนต้น และ อายุตั้งแต่ 15 ปี จนถึงชั้นมัธยมศึกษาตอนปลาย เรียกว่า วัยรุ่นตอนปลาย และ Lewis & Mol (2009)

ให้คำจำกัดความคำว่า ผู้เรียนที่เป็นเด็ก (young learner) คือผู้เรียนที่มีอายุตั้งแต่ 6-13 ปีรวมทั้ง Lewis & Mol (2009) Vernon, (1980 อ้างถึงใน พรทิพย์ จินตกานนท์,2529) ได้แบ่งอายุของเด็กตาม ขั้นตอนของการพัฒนาการ ดังนี้ (1) วัยเด็กตอนต้น (early children hood) คือ ช่วงอายุตั้งแต่ 2-6 ปี (2) วัยเด็ก(childhood) คือช่วงอายุตั้งแต่ 6-12ปี

ในส่วนของนักจิตวิทยาและนักจิตวิทยาการศึกษา Jean Piaget ได้จำแนกอายุของเด็กและอธิบายการพัฒนาการตามช่วงอายุของเด็กเป็นลำดับขั้น ดังนี้ (1) ขั้นประสาทรับรู้และการเคลื่อนไหว ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่แรกเกิดจนถึง 2 ปี (2) ขั้นก่อนปฏิบัติการคิด ขั้นนี้เริ่มตั้งแต่อายุ 2-7 ปี แบ่งออกเป็นขั้นย่อยอีก 2 ขั้น ดังต่อไปนี้ ขั้นที่หนึ่ง เรียกว่า ขั้นก่อนเกิดการคิดเป็นขั้นพัฒนาการของเด็กอายุ2-4ปี ขั้นที่สอง เรียกว่า ขั้นการคิดแบบญาณหยั่งรู้ คือขั้นที่นี้เด็กเองโดยไม่ใช่เหตุผลเป็นขั้นพัฒนาการของเด็ก อายุ 4-7 ปี Jean Piaget ให้ความคิดเห็นเพิ่มเติมว่าช่วงอายุของเด็กตั้งแต่ 4-7 ปี จะมีความสามารถในการเข้าใจตามที่ได้อินและได้เห็นขณะเดียวกันก็มีจินตนาการเป็นของตนด้วย

สำหรับช่วงอายุที่เหมาะสมสำหรับการเรียนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศได้ถูกกล่าวถึงในงานของ Lightbown & Spada, (1993) โดยอ้างอิงจากงานวิจัยของ Patkowski ที่ได้ทำการทดลองหาช่วงอายุที่เหมาะสมที่เด็กสามารถเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ พบว่าช่วงอายุก่อน 15 ปี เด็กสามารถใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารได้ใกล้เคียงกับเจ้าของภาษามากที่สุด สอดคล้องกับความคิดเห็นของพรพิไล เลิศวิชาและอักรภูมิ จารุภากร (2550) กล่าวว่า ช่วงอายุ 7-9 ขวบ เด็กจะมีพัฒนาการของสมองซีกซ้ายชัดเจนมาก จึงเป็นช่วงอายุที่เหมาะสมที่สุดที่เด็กจะเรียนรู้สิ่งที่เป็นภาษารูปธรรมต่างๆ

2.4.2 วิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็ก

คำศัพท์ก่อให้เกิดการสื่อสารจากสังคมหนึ่งไปสู่สังคมหนึ่งซึ่งแต่ละที่จะบัญญัติตัวอักษรขึ้นมาเพื่อจัดเป็นตัวแทนคำในพื้นที่ของตนแล้วมีการถ่ายทอดด้วยการให้มีการเรียนการสอนต่อไป การจัดสอนคำศัพท์ให้เด็กที่มีอายุระหว่าง 2-9 ขวบเข้าใจความหมาย พรพิไล เลิศวิชา และ อักรภูมิ จารุภากร (2550) แสดงความคิดเห็นว่า เด็กในวัยดังกล่าวจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดในกิจกรรมที่ใช้มือและเสียง นักวิชาการทางการศึกษาหลายท่านได้กล่าวถึงวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็กดังต่อไปนี้

วิธีการเรียนการสอนคำศัพท์ที่มีการพัฒนาอย่างต่อเนื่องเพื่อให้เด็กเกิดการรับรู้ ความหมายของคำศัพท์และเรียนรู้ที่จะนำคำศัพท์ไปใช้ได้จริงอย่างถูกต้องที่สุด Gairns, & Redman, (1986) กล่าวว่า วิธีการสอนคำศัพท์มี 2 ประเภทคือ (1) วิธีการดั้งเดิม เช่น Visual techniques คือ วิธีการสอน โดยให้ผู้เรียนเห็นคำศัพท์ เช่น ใช้บัตรคำ ใช้รูปภาพ เขียนคำศัพท์บนกระดาน ดิน คำศัพท์ไว้ตามฝาห้องเรียน หรือใช้สื่อที่เป็นสิ่งของจริง ใช้การไปคำด้วยการแสดงท่าทาง และ Verbal techniques เช่นอธิบายด้วยการสร้างสถานการณ์ การยกตัวอย่าง ใช้สิ่งที่เหมือนกัน หรือ ตรงกันข้าม เช่น Sugar is sweet. Lemon is sour. และ ใช้การแปลตามภาษาแม่ของผู้เรียน และ Hatch & Brown, (1995) อธิบายเพิ่มเติมว่า เด็กเล็กจะรับรู้ความหมายของคำศัพท์จากรูปร่างของวัตถุ รูปพรรณ หรือเสียง ซึ่งจะเป็นคำนาม นักจิตวิทยาและนักภาษาศาสตร์หลายท่านต่างแสดงความ คิดเห็นว่า เด็กจะสามารถเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ที่เป็นคำนามก่อนคำประเภทอื่น อย่างไรก็ตาม ยังไม่ปรากฏงานวิจัยใดที่สามารถยืนยันข้อสมมติฐานดังกล่าวได้อย่างชัดเจน ตัวอย่างเช่นจาก งานวิจัยชิ้นหนึ่ง กล่าวถึงพ่อแม่พูดคำว่า light เมื่อลูกได้ยินคำศัพท์ดังกล่าว ก็เดินไปเปิดไฟ จาก ความเข้าใจของเด็กเล็ก ตรงนี้ไม่สามารถบอกได้ว่า เด็กรู้จักไฟ หรือว่า เด็กเข้าใจว่าคำว่า light หมายถึงการทำกริยาเปิดไฟ

จากงานวิจัยชิ้นดังกล่าว นักจิตวิทยาการศึกษาในเด็กเล็กยังไม่สามารถอธิบายเรื่อง นี้ได้อย่างชัดเจน ต่อมาวิธีสอนคำศัพท์ที่ (2) คือวิธีการแบบเรียนรู้โดยให้นักเรียนเป็นศูนย์กลาง เช่น วิธีการถาม คือ ผู้เรียนถามเพื่อนหรือครูผู้สอน การใช้พจนานุกรม การเดาความหมายจากบริบท ซึ่ง Nation (2008) กล่าวว่า ทักษะที่ทำให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์มากที่สุด คือ การอ่าน และต้องเป็นการอ่าน เพื่อความเพลิดเพลิน และ Lightbown & Spada (2006) กล่าวถึงข้อคิดเห็นของนักวิจัยทางการเรียนรู้ ภาษาที่สองที่ว่า ผู้เรียนจะต้องได้พบคำศัพท์อย่างน้อย 16 ครั้งขึ้นไป ผู้เรียนจึงจะเกิดการจดจำ คำศัพท์เหล่านั้นได้

ในส่วนของนักวิจัยทางการศึกษาก็ยังคงเกิดคำถามและต้องการหาคำตอบว่าอีกว่า เด็กเรียนเล็กเรียนรู้ความหมายของคำศัพท์ได้อย่างไร ดังนั้นจึงได้ทำการทดลองด้วยการจัดคำศัพท์ 3 คำ แล้วให้ผู้ใหญ่เรียงคำศัพท์อะไรก็ได้ต่อจากคำศัพท์ทั้ง 3 คำนี้ตามความคิดของผู้ใหญ่ คำศัพท์ ดังกล่าว คือ โต๊ะ มีด ลึก ผู้ใหญ่จะต่อคำศัพท์ด้วยคำว่า เก้าอี้ สว่าง เงา ผู้วิจัยสรุปว่า คำตอบของ ผู้ใหญ่จะเกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคำศัพท์ คือเป็นคำศัพท์ที่ถูกจัดให้อยู่ในประเภทเดียวกัน ต่อมาเมื่อ จัดคำศัพท์ทั้ง 3 คำ ให้กับเด็กและให้เด็กบอกคำศัพท์ต่อไปอีก 3 คำ เช่นกัน คำตอบของเด็ก คือ กิน

กลางคืน ฐ ผู้วิจัยวิเคราะห์คำตอบของเด็กว่า เป็นคำตอบที่ไม่ได้เกี่ยวข้องกับหน้าที่ของคำ แต่สิ่งที่เด็กคิด คือความหมายของคำเหล่านั้น (Hatch&Brown,1995)

เด็กจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้คำนามรูปธรรมก่อนคำนามนามธรรม เพราะเด็กสามารถสัมผัสได้ แต่ไวยากรณ์บางอย่างในโครงสร้างภาษาอังกฤษทำให้เด็กเกิดความสับสน ดังนั้นผู้สอนไม่จำเป็นต้องคาดหวังความเข้าใจเรื่องไวยากรณ์กับเด็ก ตัวอย่างเช่น คำนามบางคำในไวยากรณ์ภาษาอังกฤษสามารถเป็นคำคุณศัพท์ได้เช่น สี และตัวเลข ตัวอย่างประโยค It was “thirty” years ago today.” thirty มีหน้าที่ทางไวยากรณ์เป็นคำคุณศัพท์ แต่ “She’s in her “thirties.” thirty กลับเป็นคำนาม และอีกหนึ่งตัวอย่าง คือ “Blue” is my favorite color. หน้าที่ทางไวยากรณ์ของคำว่า “Blue” คือคำนาม แต่ในอีกประโยค I like a “blue” hat. คำว่า “blue” ในประโยคดังกล่าวถูกจัดว่าเป็นคำคุณศัพท์ จากตัวอย่างแสดงให้เห็นว่า คำศัพท์บางคำไม่สามารถแยกประเภท ได้อย่างชัดเจน หากปราศจากบริบท (Hatch&Brown,1995)

เมื่อกล่าวถึงการรับรู้คุณศัพท์ของเด็ก นักวิจัยได้ตั้งสมมติฐานว่า ในการเรียนรู้ภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ เด็กน่าจะเรียนรู้คำคุณศัพท์ที่มีคุณสมบัติด้านบวกมากกว่าคุณสมบัติด้านลบ (Yoshida, 1978) Yoshida พบว่าเด็กชาวญี่ปุ่นคนหนึ่งที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ สามารถเรียนรู้คำศัพท์ทางบวกได้ก่อนคือ long, big, new, pretty nice, and happy ทั้งที่เด็กเรียนคำว่า big และ little คู่กัน เหตุผลทางภาษาศาสตร์ ที่ยังไม่ได้ยืนยันอย่างแน่ชัด คือ เด็กสามารถพบคำคุณศัพท์ด้านบวกได้ง่ายกว่าคำคุณศัพท์ด้านลบ ตัวอย่างประโยค เช่น How good was the movie?” ผู้ถามไม่ได้ให้ความสำคัญกับคำตอบเพราะไม่ได้มีความรู้สึกที่ ภาพยนตร์เรื่องนี้ดีหรือไม่ดี เมื่อเปรียบเทียบกับประโยคต่อมาคือ How bad was the movie?” หมายความว่าผู้พูดทราบว่าภาพยนตร์เรื่องนี้ไม่ดี Yoshida แสดงความคิดเห็นว่า การสอนภาษาต่างประเทศโดยไม่คำนึงถึงคุณสมบัติของสิ่งที่กล่าว ทำให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้อย่างไม่มีเงื่อนไขหรือไม่มีความรู้สึกร่วม เพราะผู้สอนต้องการให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์หรือประโยคเท่านั้น อย่างไรก็ตามมีผู้ไม่เห็นด้วยกับคำสรุปของ Yoshida ว่าการพูดแบบมีอารมณ์บวกน่าจะทำให้ผู้เรียนเรียนรู้คำศัพท์ได้ง่ายๆกว่า เพราะสมองที่ควบคุมอารมณ์จะทำหน้าที่ประสานงานกับสมองส่วนที่ทำหน้าที่คิด วิเคราะห์ เมื่อผู้เรียนมีอารมณ์ดี เกิดความสุขในการเล่าเรียน สมองส่วนที่คิดวิเคราะห์ก็จะทำหน้าที่อย่างเต็มที่ ทำให้ผู้เรียนมีการเรียนที่มีประสิทธิภาพขึ้น (Dulay & Burt,1997)

ต่อมาในส่วนของการเรียนรู้คำศัพท์ประเภทคำบุพบทในเด็กเล็กนั้น Tudor (2001) กล่าวว่า เด็กเล็กจะเรียนรู้คำศัพท์ประเภทคำบุพบทได้ตามช่วงอายุ ดังนี้ คือ เด็กเล็กอายุ 3 ขวบจะเข้าใจคำว่า in และ เด็กอายุ 5 ขวบจะเข้าใจคำว่า by, on, under และ behind ส่วนเด็กที่อายุมากกว่า 5 ขวบขึ้นไปจะเข้าใจคำว่า between, behind และ in front of เมื่อผู้สอนเข้าใจการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กแล้ว ผู้สอนต้องจัดหาวิธีการช่วยให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์ตามระดับขั้นของผู้เรียนเพื่อเป็นพื้นฐานในการเรียนที่สูงขึ้นไป

2.4.3 แนวทางสนับสนุนการเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กเล็ก

การเรียนรู้คำศัพท์ของเด็กต้องมีวิธีการที่เป็นระบบเพื่อให้ความรู้ที่เด็กได้รับการสอนให้ปรากฏอยู่ในพฤติกรรมการเรียนรู้ของเด็กเกิดเป็นระบบ นักภาษาศาสตร์ Noam Chomsky กล่าวว่าเด็กไม่ว่าชาติ หรือภาษาใด ต่างก็ถูกจัดระบบสมองให้มีการเรียนรู้เรื่องการสื่อสารทุกทักษะ ทั้งการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน ร่างกายของเด็กจะต้องถูกพัฒนาให้สามารถทำงานร่วมกันได้กับระบบของสมอง Noam Chomsky ได้เปรียบเทียบการหัดเดินของเด็กทารกว่า ไม่มีผู้ใดบอกเด็กทารกว่า ถึงเวลาที่ต้องเดิน แต่เมื่อร่างกายของเด็กพร้อมที่จะเดิน เด็กก็จะพยายามทำโดยการเลียนแบบจากบุคคลรอบข้าง การเรียนภาษาก็เช่นกัน การเรียนรู้ภาษาของเด็กเกิดจากการเข้าใจและเลียนแบบจากบุคคลรอบตัว Lightbown, & Spada (1993) ได้เสนอว่าปัจจัยที่ส่งผลให้เด็กประสบความสำเร็จในการเรียนรู้คำศัพท์มีหลายประการ ตัวอย่างเช่น (1) ผู้สอนต้องพยายามให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการที่หลากหลายตัวอย่างเช่น การเรียนรู้ด้วยการมองเห็น การเรียนรู้ด้วยการฟัง การเรียนรู้ด้วยลงมือปฏิบัติ (2) ผู้สอนต้องใช้ลักษณะการเรียนหลายแบบ เช่นการเรียนเป็นกลุ่ม เป็นทีม เป็นคู่ หรือเรียนเป็นรายบุคคล

จากข้อมูลทั้งหมดที่กล่าวถึงข้างต้น คือทฤษฎีการเรียนรู้ กระบวนการเรียนการสอน การเรียนคำศัพท์ของเด็กเล็ก ล้วนเป็นข้อมูลที่มีประโยชน์อย่างมากมายและยังชี้ให้เห็นว่า กระบวนการจัดการเรียนการสอนคำศัพท์ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้กับเด็กเป็นเรื่องที่ละเอียดอ่อน การเรียนรู้ของเด็กจะล้มเหลวทันที หากผู้สอนไม่ให้ความสำคัญกับกระบวนการสอน นอกจากนี้แล้วผู้สอนต้องเข้าใจวัยและบุคลิกภาพของเด็กด้วยเช่นกัน วิธีการสอนคำศัพท์ที่เหมาะสมกับผู้เรียนที่เป็นเด็กและผู้วิจัยได้นำมาใช้กับงานวิจัยชิ้นนี้คือวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยมีหัวข้อวิจัยคือ ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและความ

คงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีแนวคิดจากวิธีการสอนอื่นๆที่เป็นพื้นฐานให้เกิดวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางดังต่อไปนี้

2.5 แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2.5.1 แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีแนวคิดมาจากวิธีสอนภาษาหลากหลายรูปแบบ ในงานวิจัยชิ้นนี้จะนำเสนอแนวคิดการสอนจำนวน 5 หัวข้อ รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสอนด้วยความเข้าใจ (Comprehension Approach) ในปี ค.ศ. 1981 Harris Winitz ได้เสนอวิธีการสอนภาษาที่เรียกว่า การสอนด้วยความเข้าใจ ซึ่งเป็นการสอนภาษาต่างประเทศที่เริ่มต้นจากการฟังจนเข้าใจ ในช่วงระยะเวลาดังกล่าว การวัดความสามารถในการเข้าใจภาษาต่างประเทศจะให้ความสำคัญกับการพูดเพราะการพูดคือการแสดงความเข้าใจภาษา อย่างไรก็ตาม Harris Winitz กลับตั้งสมมุติฐานว่า การเรียนภาษาควรเริ่มต้นจากความเข้าใจก่อน แล้วจึงจะสามารถสื่อสารด้วยภาษานั้นได้ (Winitz, 1981)

2. การสอนด้วยวิธีการพูด (Oral method) ต่อมาในปี ค.ศ. 1921 Harold E. Palmer ได้เสนอวิธีการสอนภาษาด้วยวิธีการพูด Harold E. Palmer ได้ทำการทดลองในขณะที่ทำการสอนภาษาอังกฤษให้กับชาวญี่ปุ่น การสอนดังกล่าวเป็นการสอนที่ผู้สอนเป็นเจ้าของภาษาจึงสามารถเป็นแบบอย่างให้กับผู้เรียนได้ หากผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาใช้วิธีการสอนด้วยวิธีการพูดจะไม่มีปัญหาแต่อย่างใด แต่ในทางกลับกัน ปัญหาจะเกิดกับผู้สอนที่เป็นผู้ที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ อาจทำให้การออกเสียงผิดออกไปจากเจ้าของภาษา จากปัญหาดังกล่าวเป็นเหตุทำให้การสอนด้วยวิธีการพูดของ Harold E. Palmer เสื่อมความนิยมลงในหมู่ชาวญี่ปุ่น (Howatt, 1991)

3. การสอนภาษาอังกฤษผ่านท่าทาง (English Through Actions) ต่อมาปีใน.ศ. 1925 Harold E. Palmer ได้เสนอแนวคิดการสอนอีกวิธีหนึ่ง คือการสอนภาษาอังกฤษผ่านท่าทาง คือการสอนภาษาอังกฤษที่แสดงความหมายของคำหรือประโยคผ่านท่าทาง การสอนดังกล่าวต้องใช้วิธีการฝึกพูดซ้ำๆ (oral drill) เข้าร่วมในการสอนด้วย

4. การสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural approach) ในปี ค.ศ. 1983 Stephen Krashen และ Terrell Tracy ได้ร่วมมือกันเสนอแนวทางการสอนภาษาที่สองอย่างเป็นทางการเป็นธรรมชาติ คือ เป็นแนวการสอนที่พยายามเลียนแบบการรับรู้ภาษาที่หนึ่งหรือภาษาแม่ของเด็กเล็กซึ่งเป็นการรับรู้ที่เกิดตามธรรมชาติของการพัฒนาการเรื่องภาษาในวัยเด็กเล็ก วิธีการสอนแบบธรรมชาติจะมีครูเป็นศูนย์กลางในการเรียนการสอน ในกระบวนการสอนจำเป็นอย่างยิ่งที่ผู้สอนจะต้องจัดสถานการณ์ให้ผู้เรียนได้พูดหรือทำกิจกรรมกับเจ้าของภาษา หรือเรียกอีกนัยหนึ่งว่า การจัดประสบการณ์จริงให้กับผู้เรียนเพื่อว่าผู้เรียนจะได้คุ้นเคยกับภาษานั้นๆ แน่นนอนกลุ่มภาษาที่ใช้จะเป็นภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการฟังมากกว่าการพูดหรือการเขียน เมื่อมีการการเปลี่ยนจากทักษะการฟังไปสู่ทักษะการพูดหรือทักษะการเขียน ผู้สอนต้องคำนึงถึงความพร้อมของผู้เรียน โดยรอเวลาจนกว่าผู้เรียนจะลดความวิตกกังวลลง Stephen Krashen และ Terrell Tracy ยืนยันว่าการทำให้ผู้เรียนรู้สึกผ่อนคลายกับการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองเป็นสิ่งสำคัญในการรับรู้ภาษา การสอนด้วยวิธีการธรรมชาติทำให้ผู้เรียนรับรู้ความหมายของคำศัพท์มากกว่าไวยากรณ์ ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีกับการเรียนภาษาที่สองเพราะการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เป็นองค์ประกอบที่สำคัญยิ่งในการเรียนรู้อีกภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง (Nation, 2008) อย่างไรก็ตามวิธีการสอนแบบธรรมชาติต้องให้ผู้สอนที่เป็นเจ้าของภาษาจึงทำให้เกิดอุปสรรคในการสอนบ้างแต่ผู้สอนก็สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยการใช้เทคนิคการไปคำ หรือการใช้ภาษาท่าทางหรือใช้เทปวิดีโอ (Larsen-Freeman, D. 2000)

แนวคิดของ Goodman (อ้างในมูลนิธิชมรมไทย-อิสราเอลในพระบรมราชูปถัมภ์ สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา, 2543) ภาษาเป็นเรื่องที่สำคัญสำคัญชีวิตของเด็ก เพราะเด็กจะใช้ภาษาในการเรียนรู้สิ่งต่างๆรอบตัว ผู้ที่สอนภาษาให้กับเด็กต้องเข้าใจกระบวนการเรียนรู้ของเด็กและต้องสร้างความสัมพันธ์ของการเรียนรู้ทุกทักษะ โดยเริ่มต้นจากทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน เนื้อหาของบทเรียนต้องเป็นการจัดประสบการณ์ให้เด็กได้ฝึกกระบวนการคิด โดยผู้สอนต้องมองความผิดพลาดของเด็กคือส่วนหนึ่งของกระบวนการเรียนรู้

5. การสอนแบบบอกความหมายของคำศัพท์ (Lexical Approach) ในปี ค.ศ. 1993 Michael Lewis ได้เสนอการสอนด้วยการให้ผู้เรียนทราบความหมายของคำศัพท์ ซึ่งเป็นการพัฒนามาจากการสอนด้วยความเข้าใจ (Comprehension Approach) การสอนแบบใช้ความหมายของคำศัพท์เป็นวิธีการสอนที่เน้นความเข้าใจความหมายของคำศัพท์มากขึ้น ในกระบวนการสอนผู้สอน

จะพูดมากขึ้นแต่จะแสดงท่าทางน้อยลง ผู้เรียนจะทำแบบฝึกหัดจากบทเรียนมากขึ้นเพื่อตรวจสอบความเข้าใจ วิธีการสอนดังกล่าวจะกระตุ้นให้ผู้เรียนทราบความหมายของคำศัพท์มากมาย แนวคิดที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มีรายละเอียดดังนี้

2.5.2 ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีวิธีการหรือกระบวนการสอนที่เกี่ยวข้องกับทฤษฎีหรือวิธีการสอนอื่นจำนวน 5 รูปแบบ ซึ่ง Brown (2001) ได้อธิบายทฤษฎีดังกล่าวไว้ และมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การสอนแบบตรง The Direct Method และ Gouin and The Series Method เป็นวิธีการสอนที่เป็นธรรมชาติเช่นเดียวกับเด็กเรียนรู้ภาษาที่หนึ่ง (The naturalistic approach) โดยผู้สอนจะสร้างบทเรียนเป็นชุดๆ ด้วยภาษาที่สองที่เข้าใจง่าย ไวยากรณ์จะสอดแทรกในประโยคดังกล่าวและจะเน้นความถูกต้องของการออกเสียงและไวยากรณ์เช่น I walk towards the door. I draw near to the door. I draw nearer to the door. I get to the door. I stop at the door. I stretch out my arm. I take hold of the handle. I turn the handle. I open the door. I pull the door. The door moves. The door turns on its hinges. The door turns and turns. I open the door wide. I let go of the handle.

ผู้สอนที่จะนำเอาวิธีการสอนทั้งสองไปใช้ในการเรียนการสอนจะต้องสร้างบทเรียนให้มีความหมายตามบริบทของผู้เรียน Gouin เสนอว่าสิ่งที่ต้องคำนึงถึงในการสร้างบทเรียนสำหรับวิธีการสอนทั้งสองแบบคือ (1) สัดส่วนของไวยากรณ์ (2) การเรียงคำศัพท์ (3) ความซับซ้อนของประโยค ในการเรียนการสอนจะต้องมีการปฏิสัมพันธ์กันอย่างต่อเนื่องในการใช้ภาษาระหว่างครูและนักเรียนหรือนักเรียนและนักเรียน โดยไม่มีการแปลเป็นภาษาแม่หรือภาษาที่หนึ่ง

อย่างไรก็ตาม การสอนแบบตรง The Direct Method เหมาะสมสำหรับโรงเรียนที่มีชาวต่างชาติเป็นผู้สอน และผู้เรียนมีความสามารถในการจ่ายค่าเล่าเรียนที่ค่อนข้างสูง ดังนั้นวิธีการสอนดังกล่าวจึงไม่เหมาะกับโรงเรียนรัฐบาลที่มีข้อจำกัดด้านงบประมาณ ต่อมาในช่วงกลางศตวรรษที่ 20 การสอนแบบ The Direct Method ก็เสื่อมความนิยมลงทั้งในยุโรปและอเมริกา และ The Grammar Translation กลับมาได้รับความนิยมขึ้นอีกครั้ง แต่ต่อมาช่วงปลายศตวรรษที่ 20

ลักษณะของการสอนแบบตรง The Direct method กลับได้รับความนิยมขึ้นมาอีกภายใต้ชื่อใหม่ว่า The Audio lingual Method

2. การสอนแบบฟัง-พูด (The Audio-lingual method) เกิดขึ้นในช่วง สงครามโลกครั้งที่ 2 ซึ่งทหารจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาต่างประเทศอย่างรวดเร็วเพื่อใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นวิธีการสอนดังกล่าวจะถูกเรียกอีกชื่อหนึ่งว่า The Army Method หรือ Oral Activity ด้วยเหตุ เพราะวิธีการสอนแบบเดิม The Grammar Translation Method หรือ Classical method ไม่สามารถ ถูกนำมาใช้ได้ภายใต้ช่วงเวลาที่จำกัด ดังนั้นการสอนแบบฟัง -พูดจึงเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสม สำหรับช่วงเวลาดังกล่าว การสอนจะใช้กิจกรรมการออกเสียง (pronunciation) การฝึกซ้ำๆ ด้วย รูปแบบทสนทนาๆ (pattern drill and conversation practice) เป็นวิธีการสอนที่นำแนวคิด พฤติกรรมนิยมในทางจิตวิทยามาใช้ด้วยเช่นกัน กล่าวคือ การวางเงื่อนไขและรูปแบบของ พฤติกรรมในกระบวนการฝึกที่มีต้นแบบ และมีการฝึกซ้ำๆทำให้เกิดการเรียนรู้ เช่นเดียวกับการ ทดลองในทฤษฎีการเรียนรู้ของสกินเนอร์ ลักษณะของการสอนแบบฟังพูด คือ เมื่อมีการเริ่มต้น บทเรียนใหม่จะสอนในรูปแบบทสนทนา โดยผู้เรียนต้องจดจำโครงสร้างของภาษาจากบทสนทนาแล้ว มีการฝึกซ้ำๆ โดยไวยากรณ์จะถูกกล่าวถึงเพียงเล็กน้อย ผู้เรียนจะใช้ภาษาแม่ก็ต่อเมื่อผู้สอนอนุญาต เท่านั้น ต่อมา มีการแสดงความไม่เห็นด้วยกับการสอนภาษาด้วยวิธีการสอนแบบฟัง -พูด Wilga Rivers (1964 อ้างใน Brown, 2001) ได้ทดลองการสอนด้วยวิธีการดังกล่าว แล้วพบว่า วิธีการสอน แบบฟัง-พูดไม่สามารถทำให้ผู้เรียนจดจำการใช้ภาษาได้ในระยะยาว เพราะการเรียนรู้ภาษาไม่ได้ เกิดขึ้นจากการทำพฤติกรรมซ้ำๆ โดยผ่านการฝึกมากๆเพียงประการเดียว

3. การสอนแบบกลุ่มสัมพันธ์ (Community Language Learning) เป็นการ สอนภาษาที่เลียนแบบการให้คำปรึกษาของนักจิตวิทยา จะจัดสภาพห้องเรียนเหมือนชุมชน สมาชิก ในชุมชนจะให้ความช่วยเหลือซึ่งกันและกัน คือมีเจ้าของภาษาและผู้ช่วยที่พูดภาษาแม่และ ภาษาต่างประเทศดังกล่าวได้ การฝึกจะจัดเป็นกลุ่มย่อยเมื่อเรียนประโยคใดก็ตามผู้ช่วยจะพูดภาษา แม่และเจ้าของภาษาจะพูดภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจะถูกฝึกให้พูดภาษาต่างประเทศดังกล่าวซ้ำๆ อาจมีการบันทึกการเรียนไว้เพื่อทบทวนประโยคต่างๆ อย่างไรก็ตามการสอนด้วยวิธีนี้อาจผิดพลาด ได้หากผู้ช่วยแปลความหมายผิด แต่กระบวนการสอนทำให้ผู้เรียนลดความกังวลลงเพราะเป็นการ เรียนที่ไม่ได้กำหนดจุดประสงค์แต่การเรียนจะเป็นไปตามความต้องการของผู้เรียน

4. การสอนภาษาแบบสื่อสาร (Communicative Language Teaching - CLT)

คือวิธีการสอนที่เริ่มต้นจากทักษะการฟังไปสู่ทักษะการพูด และทักษะการอ่าน เช่น การอ่านจับใจความสำคัญ การอ่านเพื่อทำความเข้าใจ หลังจากนั้น ผู้เรียนต้องจดจำสิ่งที่เรียนรู้ แล้วนำไปใช้จริง วิธีการสอนแบบสื่อสารจะจัดกิจกรรมที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญให้ผู้เรียนได้เรียนรู้อย่างมีความหมาย โดยฝึกใช้ภาษาในสถานการณ์ที่มีโอกาสพบได้จริงในชีวิตประจำวัน แต่ยังคงให้ความสำคัญกับโครงสร้างไวยากรณ์ การสอนแบบสื่อสารมีลักษณะการฝึก 3 แบบ คือ (1) Mechanical practice คือ ผู้เรียนสามารถปฏิบัติกิจกรรมได้โดยไม่ต้องเข้าใจตัวภาษา (2) Meaningful practice เป็นการฝึกที่ผู้เรียนต้องเลือกทางเลือกที่ถูกต้องเพื่อนำมาใช้เรียนภาษา (3) Communicative practice เป็นการฝึกที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนใช้ภาษาในบริบทที่มีการสนทนาจริง

จากทฤษฎีการเรียนรู้ ทฤษฎีการสอนภาษาและแนวคิดของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้เกิดวิธีการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา เรียกว่าเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางซึ่งมีรายละเอียดดังต่อไปนี้

2.6 การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

(Total Physical Response Technique หรือ TPR Technique)

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้รับการพัฒนามาจากการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองหลายวิธี โดย James Asher ซึ่งเป็นนักจิตวิทยาชาวอเมริกัน Asher (1979) กล่าวว่า ความสำคัญของการฟังเป็นองค์ประกอบอันดับแรกที่สำคัญที่สอนสำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง ต่อจากนั้นจะแสดงท่าทางตามประโยค หรือคำที่ได้ฟัง โครงสร้างประโยคที่ใช้ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเป็นโครงสร้างของประโยคคำสั่ง เพราะประโยคคำสั่งเปรียบเสมือนเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้นักเรียนได้เรียนรู้ขั้นตอนการฟัง ในการปฏิบัติกิจกรรมแต่ละครั้งจะทำซ้ำหลายๆครั้งเพื่อให้ผู้เรียนเกิดความเข้าใจในประโยคที่ได้ฟัง เมื่อทักษะการฟังสัมฤทธิ์ผล ก็สามารถก้าวไปสู่ทักษะอื่นๆได้ง่ายขึ้น การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้รับความเห็นชอบและสนับสนุนจากแนวคิดในงานวิจัยด้านจิตวิทยาพัฒนาการและทฤษฎีการเรียนรู้ด้วยกันว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการสอนที่สนับสนุนให้ผู้เรียนสามารถจดจำบทเรียนได้จากการฝึก โดยนักจิตวิทยาการศึกษากล่าว การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเชื่อมโยงกับทฤษฎีของการจดจำในเชิงจิตวิทยาที่ว่า ถ้าบุคคลใดได้ฝึกฝนบ่อยๆอย่างเข้มข้นและต่อเนื่องก็จะเกิดการสะสมประสบการณ์ต่างๆ ต่อมาผู้เรียนก็จะสามารถระลึกและ

ถ่ายทอดสิ่งที่เรียนรู้ออกมาได้ มีนักวิชาการมากมายทั้งในประเทศและต่างประเทศได้ให้คำอธิบาย การสอนประเภทนี้ ดังต่อไปนี้

2.6.1 ความหมายของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique: TPR Technique) Asher (1979) ได้ให้คำจำกัดความว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางคือการเรียน ภาษาที่ไม่ใช่ภาษาแม่หรือเป็นการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ โดยมีการเรียนรู้ เช่นเดียวกับการเรียนรู้ภาษาของทารกแรกเกิด โดยเริ่มต้นจากการฟังซ้ำหลายๆ ครั้ง จนกระทั่งเกิด เป็นแบบแปลนในสมองของเด็กทารก เมื่อมีการพูดซ้ำ เด็กก็จะเข้าใจ ต่อมาเมื่อร่างกายพร้อม เด็กก็ จะพูดออกมาได้ ถึงแม้ว่าในช่วงแรกๆ โครงสร้างทางภาษาอาจจะไม่สมบูรณ์แบบ แต่หากมีการใส่ ข้อมูลที่เข้าใจ (Comprehensible input) อย่างสม่ำเสมอเด็กก็จะเกิดพัฒนาการทางภาษาในที่สุด Asher (1979) กล่าวว่า วิธีการสอนภาษาต้องเริ่มต้นจากความเข้าใจก่อนจึงจะแสดงหรือพูดออกไป ได้ นอกจากนี้แล้ว การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะลดความตึงเครียดของบรรยากาศภายใน ห้องเรียนลง เพราะนักเรียนจะไม่ถูกบังคับให้แสดงความเข้าใจภาษาด้วยการพูดจนกว่านักเรียนจะ เกิดความมั่นใจและต้องการแสดงความเข้าใจดังกล่าวเอง ผู้สอนเป็นเพียงผู้ที่กระตุ้นในการรับรู้และ ผู้เรียนแสดงความเข้าใจภาษาของผู้เรียนเท่านั้น

จากความคิดของ Asher สอดคล้องกับความคิดของ Nunan (1991) ที่ว่า การสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือวิธีการสอนที่เลียนแบบการรับรู้ภาษาที่หนึ่ง มีองค์ประกอบ 2 ประการ คือ (1) เด็กจะรับข้อมูลเข้า (comprehensible input) ก่อนที่จะเริ่มหัดพูดซึ่ง Asher เสนอว่า ข้อมูลนำเข้าเปรียบเสมือนแบบแปลนที่ถูกเก็บไว้ในสมองของเด็กเล็กเมื่อได้ฟังคำหรือประโยค (2) ภาษาในประโยคคำสั่งจะถูกนำมาใช้ในเทคนิคการสอนแบบ TPR เพราะเป็นภาษาแรกในการแสดง ความเข้าใจของผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา Abdul Hussain (2004) กล่าวเพิ่มเติมว่า เทคนิคการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทางจะเหมาะสมกับการสอนเด็กที่มีความหลากหลายด้าน การเรียนรู้ (multiple Intelligence) สอดคล้องกับการแสดงความคิดของ David (2013) กล่าวว่า การสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทางเหมาะกับลักษณะของนักเรียนทุกประเภท แม้กระทั่งคนที่เป็นหนอนหนังสือ การสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการสอนที่ต้องเริ่มต้นจากความเข้าใจด้วยการฟังแล้วแสดงท่าทาง และอาจเข้าสู่ทักษะที่ยากคือการเขียนหรือการเรียนรู้ไวยากรณ์ได้เพราะเทคนิคการสอนจะสามารถ ดึงความสนใจในการเรียนและทำให้เด็กไม่เบื่อ และสามารถใช้เป็นวิธีการในการควบคุมชั้นเรียนได้

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนต้องเข้าใจบทเรียน ก่อนผู้สอนจึงจะสามารถสอนบทเรียนต่อไปได้ ดังเช่น Richards & Rodgers (2001) และ Widodo (2005) กล่าวว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่มีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง สำหรับการเรียนรู้ภาษาที่สองซึ่งการเรียนรู้ของนักเรียนจะเกิดจากความเข้าใจและแสดงความเข้าใจ ผ่านการแสดงท่าทาง โดยในขั้นแรกนักเรียนจะต้องเริ่มต้นด้วยการฟังคำหรือประโยคจากครูผู้สอน โดยครูพูดก็จะแสดงท่าทางตามประโยคที่ครูพูดออกไป นักเรียนต้องพยายามที่จะจำท่าทางของผู้สอนที่เป็นเหมือนกับแม่พิมพ์ ในกระบวนการสอนนั้นประโยคที่ใช้ส่วนใหญ่คือประโยคคำสั่ง เช่น เมื่อครูผู้สอนพูดว่า Wash your hands. ครูก็จะแสดงท่าทางการล้างมือด้วย ครูผู้สอนต้องใช้ คำศัพท์ที่นักเรียนสามารถแสดงท่าทางได้จริงในชีวิตประจำวันเพื่อว่านักเรียนสามารถนำไปใช้ได้จริง การฝึกปฏิบัติตามคำสั่งซ้ำๆทำให้นักเรียนเกิดการซึมซับและคุ้นเคย เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะเปิดโอกาสให้นักเรียนเป็นทั้งผู้แสดงและผู้ชมและครูสามารถจัดการเรียน การสอนเป็นกลุ่มหรือรายบุคคลก็ได้

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีกระบวนการสอนที่เรียบง่ายและสามารถ ทดสอบความเข้าใจของผู้เรียนได้ง่ายเช่นกัน Gordon (2000), Larsen (2000) และอนงค์ เชื้อนนท์ (2555) แสดงความคิดเห็นใกล้เคียงกันว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางถูกคิดค้นขึ้นมาเพื่อสอน ให้กับผู้เรียนที่เริ่มต้นเรียนภาษาโดยมีประโยคคำสั่งที่เปรียบเสมือนแบบทดสอบเพราะว่าประโยค คำสั่งสามารถตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนได้ภายใต้ขีดจำกัด เช่น เวลา และความสะดวกในการ ทดสอบอนงค์ เชื้อนนท์ กล่าวเพิ่มเติมว่า วิธีการเรียน โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วย ท่าทางเป็นการประสานการทำงานร่วมระหว่างทักษะการฟังและทักษะการเคลื่อนไหวของร่างกาย ในการตอบรับความเข้าใจภาษา ในกระบวนการเริ่มต้นจะไม่ปรากฏเสียงพูดของผู้เรียน โดยมีครู หรือนักเรียนที่เรียนภาษาเก่งกว่าทุกคนก็ได้เป็นผู้ออกคำสั่ง การแสดงท่าทางของนักเรียนเป็นการ แสดงความเข้าใจผ่านท่าทางเมื่อนักเรียนได้ยินประโยคคำสั่งหรือคำศัพท์ เทคนิคการสอนช่วยให้นักเรียนเรียนรู้ได้รวดเร็วขึ้นเพราะกระบวนการเกิดจากความเข้าใจและต่อมาก็จะปฏิบัติได้ ยิ่งกว่านั้นเทคนิคการสอนดังกล่าวจะช่วยลดความกดดันในการเรียนของนักเรียน

นอกจากนี้แล้ว ศิริเพ็ญ อึ้งสิทธิพูนพร (2552) กล่าวว่า การสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทางหมายถึง วิธีการสอนโดยใช้การ “ฟัง” คำสั่ง และ “ปฏิบัติ”ตามด้วยการออกท่าทาง หรือ พูดอีกนัยหนึ่งว่า คือ การสอนด้วยคำสั่งและตอบสนองด้วยท่าทาง หัวใจสำคัญของการสอนแบบ ตอบสนองด้วยท่าทาง คือผู้เรียน ฟังคำสั่งหรือคำพูดจากครูผู้สอน แล้วทำตามท่าทางตามผู้สอนโดยไม่

จำเป็นต้องพูด ผู้เรียนจะเข้าใจความหมายของคำสั่งนั้นจากท่าทางที่ผู้สอนแสดงให้เห็น การสอนแบบ TPR เหมาะกับการสอนภาษาที่สอง (ไม่ใช่ภาษาแม่) ตัวอย่างเช่น การสอนภาษาไทยให้กับเด็กเขมร กะเหรี่ยง มอญพม่า เผ่าม้ง หรือกลุ่มอื่นๆ ที่ยังใช้ภาษาแม่อยู่ที่บ้าน ทำให้ไม่เข้าใจภาษาไทย หรืออีกกรณีหนึ่งคือ สอนให้เด็กกลุ่มชาติพันธุ์ที่ภาษาอยู่ในภาวะวิกฤต หมายถึงไม่พูดภาษาแม่แล้ว หรือพูดได้นิดหน่อยแต่ไม่ค่อยเข้าใจ เพราะฉะนั้น การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะใช้ได้ทั้งสองกรณี จุดประสงค์ที่สำคัญในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือเพื่อเรียนรู้ภาษาในระดับต้นของการเรียนรู้ภาษา โดยฝึกทำไปทีละขั้นอย่างช้าๆ เริ่มจากคำสั่งง่ายๆ ไปสู่คำที่ยากขึ้น จนผู้เรียนเข้าใจความหมาย

จากคำนิยามความหมายของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response : TPR) ที่กล่าวมา สรุปได้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือวิธีการสอนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา โดยมีกระบวนการที่เริ่มต้นจากทักษะการฟังซ้ำหลายๆ ครั้ง แล้วแสดงท่าทางตามความหมายของประโยคที่ฟัง ผู้สอนอาจเริ่มต้นด้วยทักษะการฟังเพียงอย่างเดียวก่อน เมื่อผู้เรียนคุ้นเคยกับเสียงของภาษา ผู้สอนก็จะแสดงท่าทางพร้อมกับออกเสียงประโยคหรือคำ หรือผู้สอนอาจจะเริ่มต้นด้วยการออกเสียงพร้อมกับแสดงท่าทางทันทีก็ได้ ในระยะเริ่มต้นของการสอน ผู้เรียนจะต้องฟังและดูการปฏิบัติของผู้สอน ในกระบวนการนี้ ผู้สอนเปรียบเสมือนนักแสดงและผู้เรียนเปรียบเสมือนผู้ชม ต่อมาเมื่อผู้เรียนเริ่มเข้าใจภาษาดังกล่าวแล้ว ผู้เรียนก็พร้อมที่จะพูดหรือปฏิบัติ ในกระบวนการสุดท้ายของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้เรียนอาจสามารถเป็นผู้ออกคำสั่ง การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จะดำเนินขึ้นตอนบนพื้นฐานของความพร้อมและความเข้าใจของผู้เรียน ดังนั้น วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จึงช่วยลดความตึงเครียดให้แก่ผู้เรียนได้ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ด้วยความสุข จนในที่สุดผู้เรียนก็สำเร็จในการเรียนและมีความพร้อมที่จะเรียนรู้ภาษาในระดับที่สูงขึ้น

2.6.2 ประเภทของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

จากแนวคิดและความหมายของเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response Technique : TPR Technique) สามารถจัดเป็นประเภทของการสอนได้ 4 ประเภท ดังนี้ (1) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (Total Physical Response-Body :TPR-B) (2) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total Physical Response-Object: TPR-O) (3) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (Total Physical Response-

Picture: TPR-P)และ(4) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling :TPR-S) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response: TPR) ทั้ง 4 ประเภท มีรายละเอียด ต่อไปดังนี้

1. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย (Total Physical Response Body : TPR-B)

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในยุคแรกๆ เป็นการสอนด้วยการแสดงท่าทางเพียงอย่างเดียวโดยจะเริ่มต้นจากการฟังและต่อมาก็แสดงความเข้าใจประโยคที่ได้ยินด้วยการปฏิบัติท่าทางในกระบวนการ ทำกิจกรรม พบว่า ผู้เรียนใช้เวลาร้อยละ 70 ในการปฏิบัติตามคำสั่ง และร้อยละ 20 ใช้ในการพูดออกคำสั่ง หากต้องมีการจดบันทึกผู้เรียนใช้เวลาเพียงร้อยละ 10 คือสำหรับการเขียน การแสดงท่าทางจะปฏิบัติซ้ำๆประมาณ 2-3 ครั้ง หรือจนกว่าผู้เรียนทุกคนจะสามารถทำได้ด้วยตนเองโดยไม่มีแบบอย่างจากครูผู้สอน การแสดงท่าทางปฏิบัติเป็นสิ่งสำคัญในการสอนเพราะเป็นเครื่องมือหรือสื่อที่จะทำให้ผู้เรียนเข้าใจประโยคคำสั่งดังกล่าว ซึ่งในขั้นตอนแรกๆคำสั่งที่ใช้ควรเป็นคำสั่งสั้นๆและเข้าใจง่าย จากนั้นค่อยๆเพิ่มความยากและซับซ้อนขึ้น เช่น Stand up, Sit down, Point to the door. Walk to the door and open it.

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีส่วนช่วยให้ระบบกลไกการทำงานของสมองในการรับรู้ภาษาเด่นชัดขึ้นเช่นกัน Asher (2001) กล่าวว่าเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีเป้าหมายเพื่อพัฒนาสมองซีกขวาของผู้เรียนในช่วงแรกของการเรียนภาษา โดยในช่วงเริ่มต้น สมองจะทำงานเป็นองค์รวมด้วยมองเห็นภาพรวมเพื่อประมวลความเข้าใจผ่านท่าทางของผู้สอนและเพื่อนร่วมชั้นเรียน ในขณะที่สมองซีกซ้ายจะควบคุมการผลิตคำพูด ดังนั้นการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเมื่อสมองซีกขวารับภาพ สมองซีกซ้ายจะผลิตคำพูดตามภาพ การทำงานที่แตกต่างกันของสมองทั้งสองส่วนจะประสานการเรียนรู้เชื่อมโยงความรู้ทำให้ผู้เรียนเกิดองค์ความรู้จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

2. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total Physical Response-Object:TPR-O)

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของถูกพัฒนาขึ้นโดย Blaine Ray (2002) Ray กล่าวว่า หลังจากใช้เทคนิคการสอนแบบ TPR-B (Total Physical Response-Body:TPR-B) ไประยะหนึ่งแล้วก็จะถึงจุดอ้อมตัวหรือเรียกว่า TPR wall คือทั้งผู้สอนและผู้เรียนจะรู้สึกเบื่อจากการใช้ประโยคคำสั่งซ้ำๆ และท่าทางเดิมๆ จึงได้หันมาเอาสิ่งของใกล้ตัวเป็นสื่อในการสอนร่วมด้วย ซึ่งเรียกการสอนแบบนี้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ (Total Physical Response-Object:TPR-O) คือการนำเอาสิ่งของมาใช้แสดงร่วมกันกับการแสดงท่าทางทำให้สามารถเพิ่มคำศัพท์ในการสอนได้มากกว่าเดิม และสามารถใช้ประโยคได้ยาวและซับซ้อนมากขึ้น โดยเริ่มจากการแนะนำสิ่งของก่อน เช่น This is a pen. This is a red pen. จากนั้นสามารถสอนไวยากรณ์เรื่องพจน์ได้เช่น These are two red pens. ต่อมาก็ใช้เป็นประโยคคำสั่งเพื่อสร้างความเข้าใจของผู้เรียน เช่น Thani, give me two pens. Kongpop, give your pencil to Sanan. ผู้สอนอาจใช้ประโยคคำถามซึ่งเป็นประโยคที่ซับซ้อนขึ้น เช่น Is this a red pen? Yes, it is. /No, it isn't. ในกระบวนการสอน ผู้สอนสามารถหยิบสิ่งใกล้ตัวมาเป็นสื่อเพื่อดึงความสนใจของนักเรียนและสามารถให้นักเรียนค้นหาชื่อของตนเองได้ด้วย ในกระบวนการทบทวนอาจให้นักเรียนที่มีความโดดเด่นกว่านักเรียนคนอื่นๆ ออกมาเป็นผู้ออกคำสั่งเพื่อนๆ หน้าชั้นเรียน

3. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ (Total Physical Response-Picture:TPR-P)

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพจะถูกนำมาใช้ร่วมกับได้ การแสดงท่าทางในกระบวนการเรียนการสอน ซึ่งจะทำให้การเรียนการสอนมีความซับซ้อน และน่าตื่นเต้นยิ่งขึ้น ผู้สอนสามารถนำรูปภาพที่เกี่ยวข้องกับบทเรียนมาเชื่อมโยงกับการสอนทำให้ผู้เรียนเข้าใจบทเรียนได้ง่ายขึ้น เช่น เมื่อต้องสอนคำกริยาที่อยู่ในรูปกาล (Tense) จำนวน 2 รูปกาล เช่น Present simple tense, Past simple tense, Present Continuous tense ตัวอย่างเช่น ผู้สอนเสนอ 3 รูปภาพ รูปภาพที่ 1 แสดงรูปแก้วน้ำที่ไม่มีน้ำ และคนหันหลังเดินกลับไป รูปภาพที่ 2 แสดงรูปคนกำลังยกแก้วดื่ม น้ำ และรูปภาพที่ 3 รูปคนกำลังคิดจะไปดื่ม น้ำ ผู้สอนพูดเป็นประโยคว่า “ A man drank a glass of water. ” แล้วยกภาพที่ 1 ต่อมาผู้สอนพูดว่า “A man is drinking a glass of water.” พร้อมกับยกภาพที่ 2 หลังจากนั้นผู้สอนพูดเป็นประโยคที่สามว่า “ A man will drink a glass

of water because he is thirsty.” ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ ผู้สอนสามารถนำภาพจริงที่เกิดขึ้นในชีวิตประจำวันมาสอนผู้เรียนในห้องเรียนได้ทั้งสิ้น แต่ต้องคำนึงถึงระดับขั้นของผู้เรียนและความยากง่ายของบทเรียน รวมทั้งขั้นตอนการนำเสนอ

4. การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling:TPR-S)

จากการสอนที่เพิ่มเติมด้วยการใช้สิ่งของและรูปภาพแล้วทำให้รูปลักษณะการสอนแบบ TPR โดดเด่นและใช้โครงสร้างประโยคในการสอนที่ซับซ้อนมากยิ่งขึ้น ต่อมา ปี ค.ศ. 1997 Blain Ray ได้เพิ่มเติมเทคนิคการสอนด้วยการเล่าเรื่อง เรียกว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling:TPR-S) Blain Ray ได้แนวคิดจากทฤษฎี Natural Approach ของ Stephan Krashen และ Tracy Terrell ซึ่งทั้งสองคนมีความเชื่อว่า ในกระบวนการสอนภาษาที่สอง ผู้สอนต้องจัดกระบวนการสอนที่สามารถทำให้ผู้เรียนสามารถรับข้อมูลนำเข้าได้ (input) ง่ายและรวดเร็วยิ่งขึ้น ทั้งสองคนมุ่งไปที่การจัดสิ่งแวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ของเด็ก เช่นการใช้ภาษาของครอบครัว เพื่อนหรือบุคคลในสังคม จากแนวคิดดังกล่าวทำให้ Blain Ray คิดว่า การนำเสนอเรื่องราว ที่เป็นเรื่องเล่าจะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้จากภาษาในเรื่องเล่าต่างๆ

ต่อมา Blain Ray ได้พัฒนาการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling :TPR-S) อีกครั้งโดยเพิ่มขั้นตอนการอ่านเพื่อปรับใช้กับการสอนในมหาวิทยาลัย เรียกว่า Teaching Proficiency through Reading and Storytelling โดยมีขั้นตอน 3 ขั้นตอนที่สำคัญดังนี้การ (1) กำหนดความหมาย คือ ขั้นตอนการนำเสนอความหมายของคำศัพท์ใหม่ ผู้สอนจะใช้การแสดงท่าทางหรือไม่ใช้ก็ได้ แต่ผู้สอนต้องแน่ใจว่าผู้เรียนทุกคนรับรู้ความหมายของคำศัพท์ใหม่ทุกคำ (2) การเล่าเรื่องคือการใช้คำศัพท์ในขั้นตอนที่หนึ่งถามเพื่อนหรือครูผู้สอนสามารถใช้คำศัพท์เหล่านั้นถามนักเรียนก็ได้ เพื่อให้ได้เรื่องราวที่จะนำมาเล่า (3)การอ่านและการอภิปราย ผู้เรียนจะต้องเริ่มต้นด้วยการอ่านออกเสียงและแปลเรื่องที่อ่าน ดังนั้นเพื่อให้ผู้เรียนเข้าใจตรงกันทุกคน ผู้สอนต้องสรุปทั้งไวยากรณ์ที่ใช้และเรื่องราวที่เกิดขึ้นในเรื่องซึ่งอาจจะใช้วิธีการซักถามนักเรียน และเรื่องราวที่พูดคุยอภิปรายกันอาจเป็นเรื่องในบทเรียนหรือความคิดเห็น หรือเรื่องราวจากข้างนอกที่เชื่อมโยงกับในบทเรียนก็ได้การเรียนแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้การเล่าเรื่อง (Total Physical Response-Storytelling:TPR-S) ทำให้

นักเรียนมีบทบาทในการเรียนมากขึ้น กระบวนการเรียนจะเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถทำกิจกรรมได้ด้วยตนเองโดยมีผู้สอนเป็นผู้นำทาง เรื่องราวที่ผู้เรียนนำมาแต่งควรเป็นเรื่องใกล้ตัว น่าสนใจและง่ายต่อการทำความเข้าใจ หากนักเรียนเรียนด้วยความเข้าใจและมีความสุข นักเรียนก็จะรู้สึกว่าการเรียนภาษาอังกฤษมีคุณค่า ทำให้เกิดเจตคติที่ดีต่อการเรียนในวิชาภาษาอังกฤษ

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (Total Physical Response:TPR) เป็นที่นิยมกันในหมู่ผู้สอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา หรือผู้เรียนที่เป็นเด็ก เพราะวิธีการสอนไม่ซับซ้อน เริ่มต้นจากการฟังและเลียนแบบ ซึ่งเป็นวิธีการเรียนภาษาอย่างเป็นธรรมชาติที่เกิดขึ้นในเด็กทารก วิธีการสอนแบบ TPR ถูกจัดเป็น 4 ประเภท และมีเทคนิคการสอนที่ผู้สอนต้องคำนึงถึงเมื่อนำวิธีการสอนแบบ TPR ไปใช้ในชั้นเรียน

ในการนำเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้ในกระบวนการสอนภาษามีกฤษฎีหรือเทคนิคการสอนที่ช่วยให้ครูผู้สอนประสบความสำเร็จในการสอนยิ่งขึ้นเช่น อดัมส์ เชื้อนนท์ (2555) กล่าวว่า ผู้ใช้กระบวนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางควรนำ เทคนิคเหล่านี้ไปใช้เพื่อลดอุปสรรคและทำให้การสอนมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น รายละเอียดดังต่อไปนี้

2.6.3 เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

กลยุทธ์การสอนโดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางที่ผู้ที่ต้องการนำไปใช้อย่างน่าสนใจมี 4 ข้อ คือ (1) กริยาท่าทาง สิ่งของและ รูปภาพที่ผู้สอนพูดและแสดงในกระบวนการสอนต้องสามารถพบเห็นได้จากชีวิตประจำวันหรือในสังคมของผู้เรียน (2) ผู้สอนต้องออกเสียงก่อนอย่างน้อย 3 ครั้ง โดยไม่มีการแสดงท่าทางในกระบวนการเริ่มต้นของการสาธิตเพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียนและสร้างความคุ้นเคยกับภาษาใหม่และต่อมาผู้สอนก็เปรียบเสมือนนักแสดงที่ต้องแสดงหลายๆครั้งเพื่อให้ผู้ชมจดจำท่าทางการแสดงของผู้สอนได้ (3) ผู้สอนต้องทบทวนประโยคชุดที่สอนไปแล้วหากเป็นกลุ่มคำศัพท์ใหม่ควรคงรูปโครงสร้างประโยคเดิมไว้ เช่น โครงสร้างเดิม Walk to the door. ต่อมาเมื่อต้องสอนคำศัพท์ใหม่ ต้องใช้โครงสร้างเดิมเช่น Run to the door. ควรจะคงรูปคำเก่าไว้บ้าง เพื่อให้ผู้เรียนคาดเดาได้จากความรู้เดิม และหากกระบวนการสอนมีรูปภาพหรือสิ่งของ ผู้เรียนต้องมีโอกาสได้จับถือเหล่านั้นด้วยตนเองด้วย (4) กระบวนการทำกิจกรรมแบ่งเป็นกลุ่มหรือคู่ด้วยเพื่อให้ทุกคนมีส่วนร่วมช่วยเหลือกันและผู้สอนไม่ควรตำหนิเมื่อมีการผิดพลาดเกิดขึ้น

การเรียนการสอนจะบรรลุผลสัมฤทธิ์ ก็ต่อเมื่อผู้เรียนผ่านการฝึกอย่างเต็มที่จนสามารถระลึกถึงความรู้ที่เรียนไปแล้วและสามารถนำไปใช้ได้จริงในชีวิตประจำวัน

2.7 ทฤษฎีความคงทน

2.7.1 นิยามของการจดจำ

การเรียนการสอนเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจดจำความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว ดังนั้นกระบวนการเรียนการสอนที่ดีต้องมีการสอดแทรกหรือฝึกให้นักเรียนเกิดความคงทนในการจดจำด้วย เรียกว่า กระบวนการสร้างความคงทนในการจดจำ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของความสามารถในการทำงานของสมอง และเกิดจากกระบวนการศึกษาและเรียนรู้ (Harley, 1995) ดังนั้น จากงานวิจัยหลายชิ้นที่กล่าวถึงปัจจัยที่เกี่ยวข้องกับการจำ เช่น สติปัญญา อายุ การเรียนรู้ ตั้งใจ และประสบการณ์ ซึ่งล้วนมีอิทธิพลกับความคงทนในการจำทั้งสิ้น และมีค่านิยมของการจำดังนี้

2.7.2 ทฤษฎีเกี่ยวกับความสามารถด้านการจำ

กระบวนการเรียนการสอนของครูผู้สอนที่สามารถทำให้นักเรียนสามารถเข้าใจบทเรียนและสามารถปฏิบัติจริงได้แล้ว สิ่งที่สำคัญยิ่งที่ต้องปรากฏในกระบวนการสอนคือวิธีการที่สามารถทำให้นักเรียนมีความคงทนในการจดจำบทเรียนได้สำหรับงานวิจัยชิ้นนี้จะกล่าวถึงทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจดจำจำนวน 4 ทฤษฎี รายละเอียดดังต่อไปนี้ (1) ทฤษฎีความจำสองกระบวนการ (Two-Process Theory of Memory) ซึ่ง Atkinson and shiffrin ได้เสนอขึ้นในปี ค.ศ. 1968 มีรายละเอียดดังนี้ คือความจำมี 2 ประเภท คือ ประเภทที่ 1 คือความจำระยะสั้น หมายถึง ความจำที่เกิดขึ้นทันทีทันใด แต่จะหายไปอย่างรวดเร็วอันสั้นหากไม่มีการทบทวน ประเภทที่ 2 หมายถึง ความจำระยะยาวเกิดจากความจำระยะสั้นที่มีการทบทวนสม่ำเสมอเป็นเวลานานจนฝังตัวเป็นความจำระยะยาว และถ้ามีความจำระยะยาวเป็นเวลานานก็จะติดเป็นความทรงจำตลอดไป (ชัยพร วิชชาวุธ, 2520) และ (2) ทฤษฎีการสลายตัว (Decay theory) คือ ทฤษฎีการลืมซึ่งเกิดขึ้นจากการไม่ทบทวนไม่นำสิ่งที่ต้องการจำมาใช้ และเมื่อปล่อยทิ้งไปนานๆ ความจำส่วนนั้นก็จะเลือนหายไป ทฤษฎีการสลายตัวนี้จะพบในความจำระยะสั้น เพราะหากไม่มีการสนใจทบทวนหรือจดจ่อกับสิ่งที่ต้องการจำ เพียงครู่เดียวสิ่งที่ต้องจำจะหายไปทันที

นอกจากทฤษฎีที่กล่าวถึงในข้างต้นแล้ว ยังมีทฤษฎีที่ (3) ทฤษฎีการรบกวน (Interference Theory) เป็นทฤษฎีเกี่ยวกับการลืมทฤษฎีหนึ่งโดยมีรายละเอียดที่เพิ่มเติมไปจากทฤษฎีการสลายตัวว่าเวลาไม่ใช่เงื่อนไขเดียวที่ทำให้เกิดการลืมได้ แต่สิ่งที่เกิดขึ้นในช่วงดังกล่าวสามารถรบกวนการจำได้ การรบกวนการจำมี 2 ชนิด คือ ชนิดที่ 1 การตามรบกวน (Proactive Inference) หมายถึง สิ่งเก่าที่จำได้แล้วรบกวนสิ่งใหม่ ทำให้ผู้เรียนจำสิ่งใหม่ไม่ได้ ชนิดที่ 2 การย้อนรบกวน (Retroactive Inference) คือการรบกวนย้อนเวลา หมายถึง ความพยายามในการจำสิ่งใหม่จนทำให้ลืมสิ่งเก่า หากโยงไปถึงการเรียนการสอนก็หมายถึง ความรู้ใหม่ไปรบกวนความรู้เก่า ทำให้ลืมความรู้เก่า ในทางกลับกันความรู้เก่าก็สามารถไปรบกวนความรู้ใหม่ได้ด้วย

ทฤษฎีต่อมาเป็นทฤษฎีนี้ขัดแย้งกับความคิดของ Atkinson and shiffrin คือทฤษฎีการจัดกระบวนการตามระดับความลึก (Depth-of-Processing Theory) หมายความว่า ความจำระยะยาวไม่ได้เกิดขึ้นเพราะมีการทบทวนในความจำระยะสั้น แต่การเชื่อมโยงความสัมพันธ์ของสิ่งที่ต้องการจำและการสร้างรหัสในการจำเป็นปัจจัยที่มีผลกับการจำ แต่ต้องอาศัยเวลา หากสิ่งที่ต้องจำเป็นสิ่งที่มีความซับซ้อนมาก

นอกจากที่กล่าวแล้ว ชัยพร วิชชาวุธ (2520) แสดงความคิดเพิ่มเติมว่า ความจำบางอย่างเหลือน้อยจนไม่สามารถวัดระดับได้ด้วยวิธีการจำหรือระลึกได้ ต้องมีการเรียนซ้ำจึงจะวัดได้ เช่นการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศในวัยเยาว์และหยุดเรียนไป เมื่อโตขึ้นก็อาจจำไม่ได้ แต่เมื่อมีการเรียนซ้ำจะพบว่ามีการใช้เวลาเรียนน้อยกว่าบุคคลที่เริ่มเรียนเป็นครั้งแรก การจดจำสิ่งที่เรียนไปแล้วได้เป็นผลลัพธ์ที่เกิดจากวิธีการในกระบวนการเรียนการสอนอย่างมีประสิทธิภาพโดยมีรายละเอียดวิธีการเรียน โดยมีหลักการจำดังต่อไปนี้

2.7.3 วิธีการเรียนรู้โดยมีหลักการจำ

แนวคิด เทคนิคและกลวิธีการจดจำสิ่งที่เรียนผ่านมาแล้ว เป็นกระบวนการที่ผู้สอนต้องทำให้เกิดขึ้นกับผู้เรียนจึงจะทำให้การเรียนรู้ดังกล่าวมีความสำเร็จ ตัวอย่างวิธีการดังกล่าวเช่น

1. การทบทวน หมายความว่าหากผู้เรียนไม่มีการทำซ้ำในสิ่งที่เรียนก็จะทำให้ลืมได้ Gairns & Redman, (1986) กล่าวว่า ร้อยละ 8 ของการเรียนรู้ครั้งแรกที่ผู้เรียนจะลืมภายใน 1 วัน หรือ 24 ชั่วโมง เช่นเดียวกับการเรียนรู้โดยใช้ทักษะการพูดที่ผู้เรียนใช้เวลาเรียนมากกว่า 30 วินาที

ก็จะต้องมีการทบทวน แม้แต่การจำตัวเลขง่ายๆ หรือกลุ่มคำ ถ้ามีมากกว่า 7 ตัว ก็ต้องมีการทบทวน เช่นการท่องจำคำศัพท์ นอกจากความยาวของคำศัพท์แล้วการซ้ำหลายๆครั้งก็ส่งผลต่อการจำคำศัพท์เช่นกัน(Ellis,& Beaton, 1995) การทบทวน คือการนึกออก ในช่วงแรกผู้เรียนอาจมีความจำแบบความจำระยะสั้น (short term retention) แต่หากมีการท่องจำ (rote learning)และเกิดกระบวนการที่กำลังจำ(working memory) ผู้เรียนก็จะจำได้ การสอนที่จะทำให้เกิดกระบวนการที่กำลังจำเช่น การสอนเกี่ยวกับการให้เหตุผล หรือการแสดงความเข้าใจ การเห็นคำสำคัญ (key word) และการท่องจำ ซึ่งในช่วงแรกอาจไม่ได้มีหลักเกณฑ์ แต่เมื่อมีการเรียนการสอนมากขึ้น ผู้เรียนต้องมีหลักในการจดจำ เพราะการเรียนที่มีเหตุผลจะส่งเสริมให้มีความคงทนของการจดจำยาวนานขึ้น และสามารถเป็นความจำระยะยาวได้ (long term retention) (Thornbury, 2002)

2. การสร้างเทคนิคการจำ เช่น การจัดหมวดหมู่ เป็นการนำสิ่งที่คล้ายกันหรือสัมพันธ์กันมาอยู่ในกลุ่มเดียวกัน หรือการสร้างเหตุให้เกิดการจำ เช่น การทดลองของเฮอแมน เอบิงเฮาส์ (Hermann Ebbing haus) นักจิตวิทยาชาวเยอรมัน ที่ทำการทดลองการท่องจำแบบเรียงลำดับ (Serial memorization) เช่น โคร่ง กลอน โดย Hermann Ebbing haus ใช้ตัวอักษรภาษาอังกฤษเรียงกันสามตัว QEW และตัวถัดไป EAJ โดยให้ผู้เรียนคิดว่า ตัวต่อไปจะเป็นตัวใดและเฉลย ต่อมาก็บอกให้มีการจำ จากนั้นสามสัปดาห์ Hermann Ebbing haus ได้ทดสอบความคงทน ผลการวิจัยพบว่า การจดจำแบบมีเหตุผลจะเกิดความคงทนในการจดจำมากกว่าการจำแบบไม่มีเหตุผล (Ellis, & Beaton, 1995)

3. การสร้างมโนภาพ คือการนึกภาพในใจโดยการเชื่อมโยงไปสู่สิ่งที่จำอยู่ แล้ว เป็นเสมือนกับการเรียกกลับมาใช้แต่เป็นการจินตนาการเท่านั้น

2.8 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยที่ได้นำเอาเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้ในการศึกษาทดลองสามารถแบ่งได้เป็น 2 ประเภท ดังนี้

2.8.1 งานวิจัยในประเทศ

การใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อกระบวนการฟังพูด ภาษาอังกฤษสำหรับนักเรียนที่เป็นเด็ก มีงานวิจัยในประเทศหลายชิ้น เช่น ศศิธร เจริญใจ (2550) ได้ศึกษาวิจัย เรื่องการศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรม การตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนต่อการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 สรุปได้ว่า กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมตอบสนองด้วยท่าทาง ทำ ให้นักเรียน มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนรู้เรื่องคำศัพท์สูงขึ้น และนักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ไม่แตกต่างกันระหว่างการใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมสนองด้วยท่าทาง และใน งานวิจัยของเมธวรินทร์ อินธิไชย (2547) ได้นำเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้ใน เด็กเช่นกัน เรื่องการใช้วิธีสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมพร้อมการฟัง -พูด ภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา ตำบลท่าพระ ยา อำเภอนครชัยศรี จังหวัดนครปฐม ในช่วงภาคฤดูร้อนก่อนเปิดภาคเรียนตามปกติ ประจำปี 2547 ผลการศึกษา พบว่าความสามารถในการฟัง -พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนก่อนและหลังได้รับการ สอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทางมีความแตกต่างกัน โดยความสามารถในการฟัง -พูด ภาษาอังกฤษของนักเรียนหลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลอง

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางยังถูกนำไปใช้สอนในระดับชั้นที่สูงขึ้น เช่นกัน พัชรพิมล บุญรัมย์ (2537) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 โรงเรียนบ้านดอนมดแดง (บ้านดงบัง) จังหวัด อุบลราชธานี จำนวน 60 คน โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและการสอนตามแนวการ สอนเพื่อการสื่อสาร ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนที่เรียนโดยใช้การสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทางสูงกว่าการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญทาง สถิติที่ระดับ .05

จากผลการวิจัยของพัชรพิมล บุญรัมย์ สอดคล้องกับสุดา ชาตรีนันท์ (2538) ซึ่งได้ ศึกษาเกี่ยวกับนักเรียนในระดับมัธยมศึกษา เรื่องการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์แรงจูงใจ และความคงทนใน การเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ Total Physical Response ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู กลุ่มตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ปีการศึกษา 2538 โรงเรียนศรีบุญยานนท์ จังหวัดนนทบุรีจำนวน 90 คน

ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนความคงทนในการเรียนรู้วิชาภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม เมื่อเว้นระยะ 2 สัปดาห์ภายหลังจากทดลองแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เมื่อเว้นระยะ 3 สัปดาห์ภายหลังจากทดลองแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ทั้งนี้ปรากฏผลงานวิจัยอีกหลายชิ้นที่ยืนยันถึงประสิทธิผลของเทคนิคของการสอนแบบตอบด้วยท่าทางที่ใช้ในกระบวนการสอนฟังพูด เช่น อุไรวรรณ ชูพันธ์ (2538) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระและการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยรวมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และแรกขวัญ ครองงาม (2547) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าวิธีการสอนดังกล่าวเหมาะสมกับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงเป็นวิธีสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะฟังพูด จากผลการศึกษาวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มที่ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ดี หรืออาจกล่าวได้ว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถพัฒนาทักษะการฟังพูดของนักเรียนที่เรียนใช้ชั้นเรียนได้

นอกจากเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีส่วนช่วยให้นักเรียนประสบความสำเร็จในการเรียนแล้ว จากผลการทดลองในงานวิจัยของศศิธร พรหมอินทร์ (2536) ได้ศึกษาเปรียบเทียบแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองตุ จังหวัดอุดรธานี ที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง (Total physical response) และวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative approach) ผลการทดลอง สรุปว่า นักเรียนมีระดับคะแนนแรงจูงใจจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพิ่มสูงขึ้นมากกว่าก่อนเรียนและคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนสูงขึ้นด้วยเช่นกัน เมื่อเปรียบเทียบกับการสอนเพื่อการสื่อความหมายอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่.05

2.8.2 งานวิจัยต่างประเทศ

นอกจากงานวิจัยที่มีในประเทศแล้ว เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางยังถูกนำไปใช้โดยชาวต่างประเทศที่สอนภาษาด้วยเช่นกัน Asher และคณะ (1974) ได้ทำการทดลองสอนภาษาสเปนแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ ใช้เวลาในการทดลองสามชั่วโมงต่อสัปดาห์ในเวลาสองภาคเรียน สอนด้วยการใช้ประโยคคำสั่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็ให้พูดคำสั่งเดียวกัน เมื่อการสอนดำเนินไปได้ประมาณร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด ปรากฏว่า ผู้เรียนสามารถพูดภาษาสเปนกับผู้สอนได้ ต่อมาก็สามารถแต่งเรื่องได้และแสดงบทบาทสมมติได้เป็นภาษาสเปน ในการสอนครั้งนี้ไม่มีการสอนอ่านและเขียนที่เป็นระบบ และเมื่อดำเนินการสอนไปได้ครึ่งหนึ่งของเวลาเรียนทั้งหมดคือ 45 ชั่วโมง ผลปรากฏว่าผู้เรียนเข้าใจคำพูดซึ่งเป็นประโยคคำสั่งร้อยละ 70 และสามารถพูดประโยคทั่วไปได้ร้อยละ 20 อ่านและเขียนได้ร้อยละ 10 และผลสำเร็จในการฟังที่เรียนใน 45 ชั่วโมงเท่ากับการเรียนด้วยวิธีอื่น 200 ชั่วโมงและเท่ากับการเรียนด้วยวิธี Audio-Lingual 75 ชั่วโมง เมื่อเสร็จสิ้นการสอน 90 ชั่วโมง มีผลสำเร็จเท่ากับการเรียนด้วยวิธี Audio-Lingual ที่ใช้เวลาเรียน 150 ชั่วโมง

เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไม่ได้มีข้อจำกัดเรื่องอายุของผู้เรียนเช่นงานวิจัย Woodruff (1978) ได้รายงานการสอนภาษาให้กับนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 350 คน โดยการนำของ Janet King Swaffa แห่งมหาวิทยาลัยเท็กซัส ซึ่งสอนโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางพบว่า ทักษะการฟังและการอ่านของผู้เรียนที่เรียนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางใช้เวลาเรียน 1 ภาคเรียนจะมีผลเท่ากับผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีฟัง พูดซึ่งใช้เวลา 2 ภาคเรียน เมื่อเปรียบเทียบสอนผ่านจากภาคเรียนที่หนึ่งไปต่อในภาคเรียนที่สองปรากฏว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีอัตราการสอบผ่านร้อยละ 75 ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการฟังพูดมีอัตราการสอบผ่านเพียงร้อยละ 50 จากการประเมินผลผู้เรียนในด้านแรงจูงใจปรากฏว่าผู้เรียนในกลุ่มที่สอนด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้น อย่างไรก็ตาม การทดลองของ Pujiningsih (2010) เรื่อง Improving students' English Vocabulary by using Total Physical Response กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนโรงเรียนประถมศึกษาแห่งหนึ่งในประเทศอินโดนีเซีย ที่เรียนภาษาอังกฤษสัปดาห์ละ 2 ชั่วโมง และไม่มีโอกาสได้ใช้ภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน ผลการทดลองเมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนมีการรับรู้ภาษาอังกฤษดีขึ้นกว่าเดิม

นอกจากนี้ยังพบผลงานวิจัยที่นำเอาเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางไปใช้สอนในวิชาอื่นอีกด้วย เช่น Gordon (2000) ได้ศึกษาเรื่อง Elementary Example of Total Physical Response: A Strategy for Beginning ELLs โดยใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับวิชาต่างๆ ดังต่อไปนี้ คือ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ นาฏศิลป์ และทัศนศิลป์ กับนักเรียนระดับประถมศึกษาแห่งหนึ่งในประเทศสหรัฐอเมริกา ผลการทดลองสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถใช้ได้อย่างมีประสิทธิภาพกับการสอนผู้เรียนที่อยู่ในวัยเด็ก เด็กสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว และเริ่มต้นจากความเข้าใจ ต่อมาก็สามารถแสดงผลของความเข้าใจของตนเองได้ นอกจากนี้แล้วยังปรากฏงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนภาษาเยอรมัน ที่เขียนโดย Davidheiser (2013) เรื่อง Teaching German with TPRS (Total Physical Response Storytelling) ผู้วิจัยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักศึกษาที่เพิ่งเริ่มเรียนภาษาเยอรมันเป็นเวลา 1 ภาคเรียน ต่อมาภาคเรียนที่ 2 มีนักเรียนเพิ่มขึ้นในวิชาเรียนภาษาเยอรมันเป็นหนึ่งเท่าตัว นอกจากคำศัพท์ภาษาเยอรมันที่ปรากฏอยู่ในแผนการสอนของผู้วิจัยแล้ว ผู้วิจัยยังสอนไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับภาษาอีกด้วย ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเหมาะสมทั้งการสอนคำศัพท์และไวยากรณ์ให้กับผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษาต่างประเทศ

ผลการศึกษาที่ได้้นำเอาเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางประยุกต์กับการสอนวิชาที่เป็นทักษะหรือเป็นวิชาที่เกี่ยวข้องกับการฝึก เช่น งานวิจัยของ Ray et al (2014) ได้ทำการศึกษาเรื่อง The effects of Embodiment-based TPR approach on student English vocabulary learning achievement, retention and acceptance โดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนโดยใช้วิธีการแบบตอบสนองด้วยท่าทางดั้งเดิม กลุ่มที่สองสอนโดยใช้อวัยวะเป็นสื่อการเรียน เรียกว่า Embodiment-based TPR approach ผู้วิจัยใช้บทเรียนเป็นคำศัพท์กีฬา 4 ประเภท คือ กีฬาวอลเลย์บอล กีฬาการต่อสู้ กีฬามวย และกีฬาเทควันโด สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางทั้งสองแบบไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นจากการสอนทั้งสองวิธี แต่การสอนด้วยการใช้อวัยวะทำให้กลุ่มตัวอย่างมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ได้มากกว่า Ray et al ได้เสนอความคิดว่าเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่ผู้เรียนสามารถปฏิบัติตามความเข้าใจของภาษาจึงเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมกับเด็กเล็กหรือผู้ที่เริ่มต้นเรียนภาษา ดังเช่นในงานวิจัยของ Nina (2012) เรื่อง Teaching English Vocabulary By Using Total Physical Response (TPR) method At SDN Banduangkulon1. ได้ทดลองคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

โดยใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือในการทดลอง สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการดังกล่าวทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ.05

จากการศึกษาวิจัยทั้งในประเทศและต่างประเทศเกี่ยวกับการใช้เทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้นและมีความคงทนในการจดจำบทเรียนที่ได้เรียนไปแล้ว และนักเรียนรู้สึกพอใจกับเทคนิคการสอนดังกล่าวเพราะนักเรียนไม่รู้สึกกดดันกับการสอนของครู เทคนิคการสอนเริ่มต้นด้วยทักษะการฟังประโยคที่นักเรียนสามารถนำไปใช้พูดได้จริง ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นประโยคคำสั่ง ยิ่งกว่านั้น การสอนดังกล่าวเหมาะสมกับนักเรียนที่เริ่มต้นเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศ รวมทั้งเด็กเล็กที่เริ่มต้นเรียนภาษาเช่นกัน ผู้วิจัยจึงสนใจนำเทคนิคการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้สอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษให้กับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ทั้งนี้เพื่อให้นักเรียนรู้สึกคุ้นเคยกับเสียงของคำศัพท์และไม่รู้สึกกดดันกับการเรียนการสอนของครู

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) โดยมีวัตถุประสงค์ของการวิจัย 3 ข้อ คือ (1) เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 (2) เพื่อศึกษาความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนหลังจากเรียนรู้คำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (3) เพื่อศึกษาหมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดเมื่อใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในบทนี้จะนำเสนอวิธีดำเนินการวิจัยที่ประกอบด้วยหัวข้อสำคัญจำนวน 4 หัวข้อ คือ ข้อมูลด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย การเตรียมการเบื้องต้น เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย การเก็บรวบรวมข้อมูล และการวิเคราะห์ข้อมูล มีรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.1 ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

3.1.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สังกัดสำนักงานการศึกษาเทศบาลนครหาดใหญ่ กรมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย จำนวน 98 คน มีอายุระหว่าง 6-7 ขวบแบ่งเป็น 3 ห้องเรียน เรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 กับผู้วิจัยทั้ง 3 ห้องเรียน

3.1.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ ประกอบด้วยนักเรียน 1 ห้องจำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชายจำนวน 14 คน และเป็นนักเรียนหญิงจำนวน 11 คน ผู้วิจัยใช้วิธีการเลือกแบบเจาะจง โดยใช้เกณฑ์เลือกห้องที่มีนักเรียนอยู่ในเกณฑ์อายุระหว่าง 6-7 ขวบ และมีนักเรียนอายุนอกเกณฑ์จำนวนน้อยที่สุด ซึ่งนักเรียนห้องที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีนักเรียนอายุนอกเกณฑ์จำนวน 2 คน เป็นนักเรียนชาย 1 คน และนักเรียนหญิง 1 คน นักเรียนทั้งสองคน มีอายุ 8 ขวบและเป็นนักเรียนที่เรียนซ้ำชั้นเพราะมีผลการเรียนไม่ผ่านในวิชาภาษาไทย คณิต และอังกฤษในปีการศึกษาที่ผ่านมา

3.2 การเตรียมการเบื้องต้น

ขั้นที่ 1. จากการศึกษาและวิเคราะห์หลักสูตรสถานศึกษากลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) ทฤษฎีการเรียนรู้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และการสอนคำศัพท์ภาษาอังกฤษในเด็ก ทำให้ผู้วิจัยสามารถวางแนวกรอบความคิดได้ว่า การเรียนการสอนภาษาอังกฤษในเบื้องต้น ครูต้องจัดการเรียนการสอนให้เด็กรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เป็นอันดับแรก ดังนั้นในขั้นตอนที่ 1 ของการเตรียมการ ผู้วิจัยจึงวางกรอบคำศัพท์โดยใช้เกณฑ์ของเนื้อหาในบทเรียนและเวลาเรียนที่ถูกกำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษา ซึ่งในภาคเรียนที่ 1 นักเรียนต้องเรียนเนื้อหาตามหัวเรื่อง 7 หัวเรื่อง ดังนี้ (1) Imperative and command sentences, (2) emotions, (3) school things, (4) numbers, (5) prepositions, (6) places และ (7) vehicles ใช้เวลาเรียนทั้งหมด 30 คาบ ดังนั้นผู้วิจัยจึงกำหนดคำศัพท์เป้าหมาย 1 คำ ต่อ 1 คาบเรียน หมายความว่า การทดลองครั้งนี้มีคำศัพท์เป้าหมายทั้งหมด 30 คำ

ขั้นที่ 2. จากหัวเรื่อง 7 หัวเรื่อง ผู้วิจัยจัดหมวดคำศัพท์ได้ 4 หมวด โดยใช้เกณฑ์จัดหมวดคำตามความหมายของคำศัพท์ คือ (1) หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา มีคำศัพท์จำนวน 8 คำ (2) หมวดคำบอกความรู้สึก มีคำศัพท์จำนวน 4 คำ (3) หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ มีคำศัพท์จำนวน 12 คำ และ (4) หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ มีคำศัพท์จำนวน 6 คำ ผู้วิจัยใช้ปริมาณของเนื้อหา และเวลาเรียนที่ถูกกำหนดไว้ในหลักสูตรสถานศึกษาเป็นเกณฑ์ในการจัดแบ่งจำนวนคำศัพท์ในแต่ละหมวด เช่น หัวเรื่อง school things, numbers, places และ vehicles ถูกกำหนดในหลักสูตรสถานศึกษาให้นักเรียนเรียนรู้มากกว่าหมวดคำอื่น ดังนั้น นักเรียนจึงต้องเรียนจำนวนคำศัพท์หมวดคำที่ใช้เรียก คน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ มากกว่าหมวดคำอื่น

ขั้นที่ 3. ผู้วิจัยเริ่มต้นคัดเลือกคำศัพท์เป้าหมายหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาเป็นหมวดแรกเพื่อให้สอดคล้องกับวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ที่ใช้ในงานวิจัยครั้งนี้ โดยวิเคราะห์หาคำศัพท์จากหนังสือเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 4 เล่ม ซึ่งหนังสือดังกล่าว มีตัวชี้วัดตรงกับหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 คือหนังสือเรียน Project I เขียนโดย รศ.ดร.สำออง หิรัญบุรณะ รศ.เจลิยวศรี พิบูลชล และรศ.ศรีภูมิ อัครมาส สำนักคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐาน กระทรวงศึกษาธิการ สงวนลิขสิทธิ์ , หนังสือเรียน New Express English 1 เรียบเรียงโดยสถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ (พ.ว.), หนังสือเรียน Cheer up I เขียนโดยกฤษยา แสง

เดช จัดพิมพ์และจัดจำหน่ายโดย บริษัท สำนักพิมพ์แม็ค จำกัด และหนังสือเรียน Smile I จัดพิมพ์ และจัดจำหน่ายโดย บริษัทอักษรเจริญทัศน์ อจท. จำกัด ตามภาคผนวก ก

จากการคัดเลือกคำศัพท์ในขั้นต้น ได้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการจำนวน 19 คำ โดยใช้เกณฑ์ความถี่ที่พบคำศัพท์ในหนังสือเรียนจำนวน 3-4 เล่มจากหนังสือเรียนที่ผู้วิจัย นำมาใช้เป็นเครื่องมือในการคัดเลือกคำศัพท์ได้คำศัพท์ดังนี้

1.close	2.count	3.draw	4.drink	5.jump
6.listen	7.look	8.open	9.play	10.point
11.read	12.run	13.sing	14.write	15.spell
16.stand(up)	17.swim	18.walk	19.sit(down)	

ต่อมาผู้วิจัยนำคำศัพท์หมวดคำแสดงอาการ 19 คำมาคัดเลือกอีกครั้งเพื่อให้ได้ คำศัพท์ จำนวน 8 คำ ตามเกณฑ์จำนวนคำศัพท์ที่กำหนดไว้ในขั้นที่ 2 ของการเตรียมการเบื้องต้น โดยใช้เกณฑ์ดังนี้ (1) คำศัพท์สามารถใช้เป็นคำสั่งในชั้นเรียนได้ ตัวอย่าง เช่น คำว่า close, listen, open (2) นักเรียนสามารถแสดงอาการเพื่อรับรู้ความหมายของคำศัพท์ได้อย่างชัดเจนและ ต่อเนื่อง ตัวอย่างเช่น คำว่า drink, swim, walk (3) คำศัพท์สามารถเป็นต้นทางในการรับรู้คำศัพท์ หมวดอื่นได้ ตัวอย่างเช่น คำว่า point, read ดังนั้นในขั้นที่ 3 ของการเตรียมการเบื้องต้น ได้หมวดคำ แสดงอาการจำนวน 8 คำ ดังต่อไปนี้

1.close	2.drink	3.listen	4.open
5.point	6.read	7.swim	8.walk

ขั้นที่ 4. ผู้วิจัยนำหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (ภาษาอังกฤษ) มาศึกษา และวิเคราะห์หาคำศัพท์เป้าหมายหมวด คำศัพท์ 3 หมวดที่เหลือ คือ หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ โดยใช้เกณฑ์การแบ่ง ความรู้การแสดงออกในภาษาที่สองของ Krashen ที่ว่า ระบบความรู้ในภาษาที่สองมี 2 ระบบ คือ

ระบบการรับรู้ (Acquisition System) หมายถึง การรับรู้ภาษาเป็นไปตามธรรมชาติ หรือเรียกว่าการเรียนรู้โดยไม่รู้ตัว (Subconscious language learning) และระบบการเรียนรู้ (Learning system) คือเป็นการเรียนภาษาโดยตั้งใจและรู้ตัวกับสิ่งที่เรียน (conscious language learning) ซึ่งภาษาส่วนใหญ่จะถูกดึงมาใช้เมื่อมีเหตุการณ์มาบังคับ เช่นการทำข้อสอบไวยากรณ์ เมื่อไม่มีการสอบผู้เรียนก็อาจลืมภาษาหรือไวยากรณ์ส่วนนั้นไป จากลักษณะของระบบการรับรู้และระบบการเรียนรู้ แสดงให้เห็นว่า ระบบการรับรู้ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการจดจำภาษาได้มากกว่าในระบบการเรียนรู้ (Diane & Michael, 1991)

จากลักษณะเกณฑ์ของการรับรู้และเรียนรู้ภาษาที่สองของ Krashen ที่กล่าวถึงนั้น ผู้วิจัยจึงได้คัดเลือกคำศัพท์เป้าหมายด้วยการใช้เกณฑ์ระบบของการรับรู้ของ Krashen เพราะในงานวิจัยชิ้นนี้ นำเอาวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมาใช้เป็นเครื่องมือในการวัดความรู้ความสามารถในการรับรู้ความหมายของคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งวิธีการสอนดังกล่าว ผู้เรียนจะรับรู้ความหมายของคำศัพท์เช่นเดียวกับการรับรู้ภาษาแม่ และตามคำอธิบายตัวชี้วัดในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 ซึ่งว่าในการเรียนภาษาต่างประเทศ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถรับรู้และเข้าใจคำศัพท์ในสาระเพื่อการสื่อสารได้ ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดคำศัพท์เป้าหมายที่เปิดโอกาสให้นักเรียนได้ยินและพูดคำศัพท์ในชีวิตประจำวัน เช่นในชั่วโมงเรียนที่มีการเรียนการสอนวิชาภาษาอังกฤษ คำศัพท์เป้าหมายทั้งหมดมีรายละเอียดตามตารางที่ 3.1 ต่อไปนี้

ตารางที่ 3.1 คำศัพท์เป้าหมายแยกตามหมวด

หมวดคำ	คำศัพท์เป้าหมาย
คำแสดงอาการปฏิบัติ	swim, listen, walk ,read, drink, close, open, point
คำบอกความรู้สึก	love ,happy, sad, angry
คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่	ruler, pencil, book ,eight, six, five, two ,school, temple, class, plane ,car
คำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำต่อคำ	in, on, under, behind, between, in front of

3.3 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 4 ส่วน ส่วนที่ 1 คือ แบบทดสอบก่อนเรียน ประกอบด้วยแบบทดสอบ 2 ชนิด คือ (1) แบบทดสอบ (paper test) และ (2) แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test) ส่วนที่ 2 คือ แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์ในชั้นเรียนโดยใช้เทคนิคการสอน TPR ส่วนที่ 3 คือ แบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และส่วนที่ 4 คือ แบบทดสอบความคงทนซึ่งเป็นแบบทดสอบเดียวกับแบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

การทดลองครั้งนี้ใช้แบบทดสอบ 2 ชนิดเพราะกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเล็กซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การแสดงการรับรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ของนักเรียนในวัยนี้จะผ่านทางมือ สายตา และหู (Scott & Ytreberg, 1990) ดังนั้นผู้วิจัยจึงใช้แบบทดสอบที่มีรูปภาพเป็นตัวเลือกเพื่อวัดความเข้าใจคำศัพท์ของนักเรียนผ่านรูปภาพและ แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลเพื่อใช้วัดความเข้าใจคำศัพท์ของนักเรียนผ่านการฟัง นอกจากนี้แล้ว แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลสามารถยืนยันความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์หลังจากผ่านกระบวนการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง รายละเอียดแบบทดสอบจะกล่าวถึงในหัวข้อต่อไป

3.3.1 แบบทดสอบ (paper test)

เมื่อการเตรียมการเบื้องต้นเสร็จสิ้นลง ได้คำศัพท์เป้าหมายจำนวน 30 คำและจัดเป็นหมวดได้ 4 หมวดแล้ว ผู้วิจัยได้ออกแบบทดสอบก่อนเรียนเพื่อวัดการรับรู้คำศัพท์เป้าหมายของนักเรียน โดยแบบทดสอบมีรายละเอียดดังนี้คือ แบบทดสอบ เป็นประเภทปรนัยมีคำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 1 คำในแต่ละข้อและมีตัวเลือกเป็นรูปภาพ 3 ตัวเลือก และมี 1 ตัวเลือกที่แสดงรูปภาพตรงตามความหมายของคำศัพท์เป้าหมาย แบบทดสอบมีจำนวน 30 ข้อๆ 1 คะแนน คะแนนเต็ม 30 คะแนน ใช้เวลาในการทำแบบทดสอบทั้งหมด 50 นาที

ต่อมาผู้วิจัยนำไปให้ผู้ทรงคุณวุฒิจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบ ปรับปรุง และแก้ไข เพื่อให้ได้ แบบทดสอบ ที่เหมาะสมกับวัยและบุคลิกลักษณะของกลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มากที่สุด มีการปรับปรุงแบบทดสอบตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังต่อไปนี้

ส่วนที่หนึ่งคือ ปรับรูปแบบของ **แบบทดสอบ** (1) มีการขีดเส้นกั้นแบ่งข้อสอบแต่ละข้ออย่างชัดเจน (2) มีตัวอย่างการทำข้อสอบในหน้าแรก (3) ปรับรูปภาพตัวเลือกที่ใกล้กันหรืออยู่ในหมวดเดียวกันไม่ให้ซ้ำกันมากเกินไป เช่น คำศัพท์ที่มีความหมายเป็นจำนวนนับ หากตัวเลือกในข้อที่หนึ่งเป็นตัวเลขไทย ตัวเลือกในข้อถัดไปควรเป็นเลขอารบิก และตัวเลือกในข้อถัดไปอีกควรเป็นจำนวนสิ่งของ เป็นต้น (4) ปรับคำสั่งในการทำข้อสอบจากคำสั่งให้ระบายสีรูปภาพที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์ในแต่ละข้อเปลี่ยนเป็นกากบาทบนรูปภาพที่แสดงความหมายของคำศัพท์

ต่อมาเป็นการปรับเนื้อหาใน **แบบทดสอบ** ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้ (1) ปรับโครงสร้างของคำศัพท์จากรูปประโยคให้มีคำศัพท์เป้าหมายคำเดียวเท่านั้นในแต่ละข้อเพราะหากคำศัพท์เป้าหมายปรากฏในรูปประโยคจะทำให้เด็กที่เล็กเล็กสับสนหรือมองรูปภาพไม่เข้าใจ (2) ปรับตัวรูปภาพที่เป็นตัวเลือกในแต่ละข้อสอดคล้องกัน เช่น หากคำศัพท์เป้าหมายเป็นหมวดคำที่บอกความรู้สึก รูปภาพที่เป็นตัวเลือกควรเป็นรูปภาพบอกความรู้สึกทั้ง 3 รูป และไม่ใช่ตัวเลือกที่มีรูปภาพซ้ำกันมากเกินไปในข้อที่ใกล้กัน (3) เปลี่ยนเกณฑ์การจัดหมวดคำศัพท์ใหม่โดยจากเดิมใช้เกณฑ์การแบ่งตามไวยากรณ์เปลี่ยนเป็นใช้เกณฑ์การแบ่งตามความหมายของคำศัพท์ได้กลุ่มคำศัพท์ 4 หมวด คือ (1) หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยามีคำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 8 คำ (2) หมวดคำบอกความรู้สึกมีคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 4 คำ (3) หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ มีคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 12 คำ และ (4) หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ มีคำศัพท์เป้าหมาย จำนวน 6 คำ (ดูภาคผนวก ข)

3.3.1.1 การทดลองใช้แบบทดสอบ (paper test)

เมื่อผู้วิจัยปรับปรุง **แบบทดสอบ** ตามคำแนะนำของผู้ทรงคุณวุฒิเรียบร้อยแล้ว ต่อมาผู้วิจัยนำ **แบบทดสอบ** ไปทดลองใช้กับนักเรียนที่มีคุณสมบัติใกล้เคียงกับกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) เรียนภาษาอังกฤษ 1 กับผู้วิจัยเช่นเดียวกัน ลักษณะของนักเรียนคล้ายกับลักษณะของนักเรียนในกลุ่มตัวอย่าง คือ ชุกชน อยู่ไม่ห่างขอบเลียนแบบ พื้นฐานทางครอบครัวมีลักษณะใกล้เคียงกันคือ ครอบครัวมีฐานะยากจน ผู้ปกครองขาดความรู้ภาษาอังกฤษในการช่วยเหลือนักเรียนทบทวนบทเรียน และนักเรียนเรียนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเท่านั้น การทดลองใช้แบบทดสอบดำเนินการตามขั้นตอนดังต่อไปนี้ (1) ผู้วิจัยให้นักเรียนทุกคนตรวจสอบจำนวนหน้าและจำนวนข้อสอบใน **แบบทดสอบ** เพื่อความถูกต้องของ **แบบทดสอบ** (2) ผู้วิจัยจะออกเสียงคำศัพท์เป้าหมาย 1 ครั้ง แล้วให้นักเรียนออกเสียงตาม ทำเช่นนี้

จนกระทั่งครบ 5 ครั้ง (3) ให้นักเรียนกากบาททับรูปภาพที่ตรงกับความหมายของคำศัพท์ที่นักเรียนได้ยินและออกเสียง

หลังจากที่นักเรียนทำ แบบทดสอบ เรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยตรวจ แบบทดสอบ และนำ ผลคะแนนที่ได้ไปวิเคราะห์ค่าความยาก-ง่าย (Item Facility Analysis หรือ IF) ของแบบทดสอบแต่ละข้อตามขั้นตอนดังนี้ (1) เรียงผลคะแนนสอบของนักเรียนจากคะแนนมากที่สุดไปยังคะแนนน้อยที่สุดตามลำดับ (2) รวมคะแนนที่นักเรียนตอบถูกในแต่ละข้อ เช่น ข้อสอบข้อที่ 1 มีนักเรียนตอบถูก 10 คนจากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 23 คน ทำเช่นนี้จนครบ 30 ข้อ (3) นำคะแนนรวมที่นักเรียนตอบถูกในแต่ละข้อหารด้วยจำนวนนักเรียนทั้งหมด เช่น ข้อสอบข้อที่ 1 นักเรียนตอบถูก 10 คน คำนวณได้ดังนี้ $10 \div 23 = 0.4$ ซึ่งค่าความยาก-ง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อจะถูกยอมรับเมื่อค่าอยู่ในระหว่าง 0.33-0.67 (Hughes, 1998) หากคำนวณแล้วข้อใดมีค่าน้อยกว่า 0.33 จะถูกตัดทิ้ง เพราะข้อสอบยากเกินไป และในทางกลับกันหากค่าจากการคำนวณมีมากกว่า 0.67 จะถูกตัดทิ้งเพราะข้อสอบง่ายเกินไป

ผลจากการวิเคราะห์ความยาก-ง่ายของแบบทดสอบแต่ละข้อ พบว่า คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการถูกเปลี่ยน จำนวน 3 ข้อ คือ จากเดิมคำว่า jump ถูกเปลี่ยนเป็น swim เพราะข้อสอบมีค่า IF เท่ากับ 0.8 หมายความว่า ข้อสอบง่ายเกินไป และอีก 2 ข้อ จากเดิมคำว่า write ถูกเปลี่ยนเป็น walk และคำว่า play ถูกเปลี่ยนเป็น drink เพราะข้อสอบทั้งสองมีค่า IF เท่ากับ 0.1 หมายความว่าข้อสอบทั้งสองข้อยากเกินไป ในส่วนของหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ มีข้อสอบ 2 ข้อที่ถูกเปลี่ยนเช่นกัน คือ เปลี่ยนจากคำว่า four เป็นคำว่า eight เพราะข้อสอบมีค่า IF เท่ากับ 0.7 หมายความว่าข้อสอบง่ายเกินไป และคำว่า nine ถูกเปลี่ยนเป็น five เพราะข้อสอบมีค่า IF เท่ากับ 0.2 หมายความว่าข้อสอบยากเกินไป แบบทดสอบฉบับนี้มีค่าความเชื่อมั่น Cronbach เท่ากับ .9056 ซึ่งถือว่าเป็นแบบทดสอบที่มีคุณภาพได้มาตรฐานสามารถนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างได้ เพราะมีความเที่ยงตรงอยู่ในระดับ 90 เปอร์เซ็นต์

หลังจากผู้วิจัยปรับ แบบทดสอบ ให้ถูกต้องและเหมาะสมแล้ว แบบทดสอบ ถูกนำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่าง รายละเอียดของแบบทดสอบตามภาคผนวก ข) ในกระบวนการจัดสอบผู้วิจัยได้ปรับเพื่อให้กระชับ รัดกุมและประหยัดเวลา ดังนี้ (1) ผู้วิจัยเปลี่ยนสถานที่สอบจากห้องเรียนปกติเป็นห้องประชุมโรงเรียนเพราะห้องประชุมมีขนาดใหญ่กว่าห้องเรียนปกติทำให้ผู้วิจัยสามารถจัดนักเรียนให้นั่งห่างกันได้มากกว่านักเรียนไม่สามารถแอบมองคำตอบของนักเรียน

คนอื่นได้ (2) ผู้วิจัยออกเสียงคำศัพท์ให้นักเรียนฟังจากเดิม 5 ครั้ง เปลี่ยนเป็น 3 ครั้งเนื่องจากระหว่างการทดลองใช้แบบทดสอบ ผู้วิจัยสังเกตเห็นว่านักเรียนส่วนใหญ่สามารถกากบาทเลือกคำตอบได้ตั้งแต่ได้ยินผู้วิจัยออกเสียงคำศัพท์ครั้งที่สอง (3) นักเรียนไม่ต้องออกเสียงคำศัพท์ตามที่ผู้วิจัยออกเสียงเนื่องจากวัตถุประสงค์ของการทดลองคือวัดระดับการรับรู้ความหมายของคำศัพท์จากการฟังและการเห็นรูปภาพ

แบบทดสอบชนิดที่สองซึ่งผู้วิจัยนำมาใช้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างหลังจากทำแบบทดสอบเสร็จ คือแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลรายละเอียดดังต่อไปนี้

3.3.2 แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test)

แบบทดสอบชนิดนี้สร้างขึ้นเพื่อต้องการเก็บข้อมูลเชิงลึกของความสามารถที่แท้จริงของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ต่อการรับรู้ศัพท์ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยได้สร้างแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล โดยมีคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 30 คำซึ่งเป็นคำศัพท์ชุดเดียวกับคำศัพท์ที่ปรากฏใน แบบทดสอบรายละเอียดตามภาคผนวก ค และผู้วิจัยได้ทดลองใช้ดังนี้

3.3.2.1 การทดลองใช้แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test)

การทดลองใช้แบบทดสอบถาม -ตอบรายบุคคลจะจัดขึ้นในคาบสอนถัดไป หลังจากที่นักเรียนทำ แบบทดสอบ เรียบร้อยแล้ว มีขั้นตอนต่อไปนี้ (1) ผู้วิจัยอธิบายให้นักเรียนทราบว่า จะถามคำศัพท์นักเรียนอย่างไรพร้อมกับแสดงเป็นตัวอย่างให้นักเรียนดู เช่น หากครูออกเสียงว่า jump ให้นักเรียนแสดงท่าทางบอกความหมายคำศัพท์ jump หรือตอบความหมายเป็นภาษาไทย (2) หากนักเรียนไม่ทราบความหมายของคำศัพท์ ให้นักเรียนบอกว่า ไม่ทราบคะ /ครับ (3) ครูจะออกเสียงคำศัพท์ครั้งละ 1 คำ จำนวน 5 ครั้ง และให้เวลานักเรียนนึกความหมายคำศัพท์คำละ 5 นาที คำศัพท์มีทั้งหมด 30 คำ หลังจากนั้นแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลไปทดลองใช้ทำให้ผู้วิจัยพบขั้นตอนที่ต้องปรับปรุงซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

ขั้นตอนการทดลองใช้มีส่วนที่ต้องปรับแก้ไข 3 ส่วน กล่าวคือ (1) ระยะเวลาของการทำแบบทดสอบถาม -ตอบรายบุคคล โดยผู้วิจัยได้ลดเวลาทำ แบบทดสอบถาม -ตอบรายบุคคล

เหลือคนละไม่เกิน 2 นาที เพราะจากการทดลองใช้ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** พบว่า ถึงแม้ผู้วิจัยจะให้เวลานักเรียนจำนวน 5 นาที เพื่อให้นักเรียนมีเวลานึกคำศัพท์ แต่นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่า ไม่ทราบค่ะ / ครับ ตั้งแต่ 1-2 นาที เนื่องจากนักเรียนไม่สามารถรับรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์เป้าหมายได้

ต่อมากระบวนการจัดสอบ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** ที่ต้องแก้ไขในส่วนที่ (2) ผู้วิจัยจัดกระบวนการสอบใหม่เพื่อลดเวลาสอบให้กระชับมากขึ้น โดยการแบ่งกลุ่มนักเรียนเป็น 4 กลุ่ม กลุ่มละ 6 คน ดังนี้ กลุ่มหนึ่งเป็นนักเรียนเรียนเก่งมีจำนวน 6 คน กลุ่มสองเป็นนักเรียนที่มีผลการเรียนรองลงมาจำนวน 6 คน กลุ่มที่สามเป็นนักเรียนมีผลการเรียนปานกลางจำนวน 6 คน กลุ่มที่สี่ คือกลุ่มนักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อนที่สุดและขาดเรียนบ่อยจำนวน 7 คน รวม นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 25 คนการจัดกลุ่มทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** ทำให้กระบวนการทำแบบทดสอบรวดเร็วขึ้น

การแก้ไขกระบวนการจัดสอบส่วนที่ (3) จากการทดลองใช้ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** โดยการออกเสียงคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 5 ครั้งต่อ 1 คำพบว่า ทำให้กระบวนการสอบล่าช้า เนื่องจากวิธีการเรียนรู้คำศัพท์ของเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะใช้วิธีการจดจำคำศัพท์เท่านั้น เมื่อนักเรียนฟังผู้วิจัยออกเสียงคำศัพท์ได้ครั้งที่ 3 นักเรียนส่วนใหญ่จะตอบได้ว่าตนเองไม่ทราบความหมายของศัพท์ดังกล่าวดังนั้นผู้วิจัยจึงลดจำนวนครั้งในการออกเสียงคำศัพท์ในกระบวนการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** เป็น 3 ครั้งต่อคำศัพท์ 1 คำ

เมื่อการทดลองใช้ขั้นตอนต่างๆในกระบวนการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** ถูกปรับให้เหมาะสมแล้ว ผู้วิจัยจึงได้นำไปใช้จริงกับกลุ่มตัวอย่างซึ่งมีขั้นตอนดังนี้ (1) นักเรียนฟังคำศัพท์ที่ผู้วิจัยออกเสียงครั้งละ 1 คำจำนวน 3 ครั้ง โดยที่นักเรียนไม่ต้องออกเสียงตาม (2) ให้นักเรียนคิดว่า คำศัพท์ดังกล่าวหมายความว่าอย่างไร นักเรียนสามารถแสดงท่าทางเพื่อแสดง ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์หรือบอกความหมายเป็นภาษาไทยได้ (3) ผู้วิจัยให้เวลานักเรียน นึกความหมายของคำศัพท์ไม่เกิน 2 นาที หากนักเรียนไม่ทราบให้ตอบว่า ไม่ทราบค่ะ / ครับ หรือ เมื่อหมดเวลา หมายความว่า นักเรียนไม่สามารถรับรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ดังกล่าวได้ (4) คำศัพท์ทั้งหมดมีจำนวน 30 คำ นักเรียนที่ทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** เสร็จสิ้นแล้วจะเป็นผู้ไปตามนักเรียนที่จะทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** คนถัดไป

3.3.3 แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์คำศัพท์ในชั้นเรียนโดยใช้เทคนิคการสอน TPR

งานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยคัดเลือกคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 30 คำซึ่งคำศัพท์จะตรงตามกรอบที่กำหนดไว้ในหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551 และหลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) โดยผู้วิจัยวางกรอบคำศัพท์จากหน่วยการเรียนรู้ 2 หน่วย ประกอบด้วย 7 หัวเรื่อง ดังนี้ (1) Imperative and Command sentences, (2) Emotions, (3) school thing, (4) numbers, (5) prepositions, (6) places, และ(7) vehicles

ต่อมาผู้วิจัยนำคำศัพท์ที่ได้มาจัดหมวดตามความหมายของคำศัพท์ คือ (1) หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยามีคำศัพท์จำนวน 8 คำ (2) หมวดคำบอกความรู้สึกมีคำศัพท์จำนวน 4 คำ (3) หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ มีคำศัพท์จำนวน 12 คำ และ (4) หมวดคำแสดงตำแหน่งหรือความสัมพันธ์ระหว่างคำมีคำศัพท์จำนวน 6 คำ หลังจากนั้น ผู้วิจัยวางกรอบโครงสร้างเนื้อหาและลักษณะกิจกรรมการจัดการเรียนรู้ ตามภาคผนวก ง

หลังจากได้กรอบโครงสร้างเนื้อหาและลักษณะกิจกรรมการเรียนรู้แล้ว ผู้วิจัยได้นำไปจัดแผนกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์ในชั้นเรียนเกี่ยวกับการสอนคำศัพท์โดยใช้เทคนิค TPR มีรายละเอียดตามภาคผนวก จ

3.4 การเก็บรวบรวมข้อมูล

งานวิจัยชิ้นนี้เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง ผู้วิจัยได้ดำเนินการเก็บข้อมูลในภาคเรียนที่ 1 ถึงต้นภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2556 ตามแผนการดำเนินการวิจัย (ภาคผนวก ง) ใช้เวลาเก็บข้อมูลทั้งหมด 42 คาบ คาบละ 50 นาที รายละเอียดดังนี้ คือ (1) ใช้เวลาในการสอน 30 คาบ คาบละ 50 นาที (2) ใช้เวลาการทำแบบทดสอบ 4 คาบ แบ่งเป็น 4 ครั้งๆละ 1 คาบ ดังนี้ ครั้งที่ 1 แบบทดสอบก่อนเรียน ครั้งที่ 2 แบบทดสอบหลังเรียน ครั้งที่ 3 แบบทดสอบความคงทนระยะสั้น และ ครั้งที่ 4 แบบทดสอบความคงทนระยะยาว (3) ใช้เวลาการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล 8 คาบ แบ่งเป็น 4 ครั้ง ครั้งละ 2 คาบ ดังนี้ ครั้งที่ 1 แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลก่อนเรียน ครั้งที่ 2 แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลหลังเรียน ครั้งที่ 3 แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลความคงทนระยะสั้น และ ครั้งที่ 4 แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลความคงทนระยะยาว

หลังจากเสร็จสิ้นการสอน 30 คาบแล้ว ผู้วิจัยจัดสอบในคาบเรียนภาษาอังกฤษ ถัดไปซึ่งการจัดสอบทุกครั้งในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะจัดให้นักเรียนทำ แบบทดสอบ ก่อนแล้วตาม ด้วยแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ด้วยเหตุผลดังนี้ (1) เพื่อความรวดเร็วในการกระบวนการสอบ เพราะการทำแบบทดสอบ ใช้เวลา 1 คาบ ในขณะที่การทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลใช้เวลา 2 คาบจึงจะเสร็จสิ้นกระบวนการ (2) เพื่อให้เป็นไปตามลักษณะของการสอบทั่วไป คือ ทดสอบ กลุ่มใหญ่ก่อนแล้วตามด้วยการทดสอบกลุ่มย่อยซึ่งการจัดสอบ แบบทดสอบ สามารถจัดสอบเป็น กลุ่มใหญ่ได้

เมื่อการเก็บข้อมูลเสร็จสิ้นลง ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้อัไปวิเคราะห์ตามรายละเอียด หัวข้อถัดไป คือ การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

3.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้ในการวิจัย

ข้อมูลที่ได้ในงานวิจัยชิ้นนี้เป็นผลคะแนนการทำ แบบทดสอบ และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ซึ่งเป็นข้อมูลเชิงปริมาณ เพราะข้อมูลดังกล่าวสามารถวัดออกมาได้เป็นตัวเลข โดยใช้โปรแกรมคำนวณทางสถิติซึ่งค่าที่ได้ คือค่าเฉลี่ย (mean) แสดงคะแนนเฉลี่ยที่นักเรียนทั้งหมดทำได้จากคะแนนเต็ม 30 คะแนน ค่าสูงสุด (Maximum) แสดงคะแนนสูงสุดที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างรับรู้ความหมายของคำศัพท์ได้ และค่าต่ำสุด (Minimum) แสดงคะแนนต่ำสุดที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างรับรู้ความหมายของคำศัพท์ได้เช่นกัน ส่วนค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) แสดงความสามารถการรับรู้ความหมายของคำศัพท์ในกลุ่มตัวอย่าง และค่าสถิติที่แสดงความแตกต่างของผลคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนจากการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และค่าร้อยละแสดงความก้าวหน้าระหว่างหมวดคำในแต่ละหมวด ซึ่งผู้วิจัยได้ปรับฐานคะแนนเต็มของแบบทดสอบทั้งสองชนิดให้เท่ากับ 100 คะแนน เพื่อความชัดเจนในการเขียนบรรยายอธิบายคะแนนความก้าวหน้าของแต่ละหมวด โดยผู้วิจัยนำข้อมูลและผลการวิเคราะห์ทางสถิติที่ได้ทั้งหมด นำเสนอเป็นข้อมูลเชิงพรรณนาเพื่อตอบคำถามวิจัยทั้ง 3 ข้อ ซึ่งจะนำเสนอในบทที่ 4 ต่อไป

บทที่ 4

ผลการศึกษาและการอภิปรายผล

การวิจัยเรื่องประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้ คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ในบทนี้ได้เสนอผลการทดลองและอภิปรายผลการทดลองจากข้อมูลที่ได้เชิงปริมาณซึ่งประกอบด้วยผลสัมฤทธิ์ที่ได้จากการทำแบบทดสอบ (paper test) และผลที่ได้จากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test) ข้อมูลทั้งหมดจะนำมาใช้เพื่อตอบคำถามวิจัยดังนี้ (1) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาหรือไม่อย่างไร (2) การจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความคงทนหรือไม่เพียงใด (3) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำของนักเรียนเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-experimental research) ผู้วิจัยทำการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างจำนวน 25 คนซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จากโรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดคลองเรียน) ช่วงเวลาของการทดลอง กลุ่มตัวอย่างกำลังเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 รหัสวิชา อ11101 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2556 กับผู้วิจัย ระยะเวลาทำการทดลอง 1 ภาคการศึกษาและในบทนี้จะกล่าวถึงหัวเรื่องจำนวน 3 หัวเรื่อง คือ (4.1) ผลการวิเคราะห์ข้อมูล (4.2) สรุปผลการวิเคราะห์ และ (4.3) อภิปรายผลการทดลอง รายละเอียดดังต่อไปนี้

4.1 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยได้ลำดับตามหัวข้อดังนี้ คือ (1) การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนจากการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (2) ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และ (3) ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา

หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ

4.1.1 การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

เพื่อให้งานวิจัยชิ้นนี้สามารถตอบคำถามวิจัยในข้อที่ 1 ได้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 หรือไม่อย่างไร ผู้วิจัยจึงใช้เครื่องมือในการวัดความสามารถของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์จำนวน 2 ประเภท คือ ประเภทที่ (1) แบบทดสอบ มีคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 30 คำ และประเภทที่ (2) แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล มีคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 30 คำเช่นกัน คำศัพท์เป้าหมายในแบบทดสอบทั้งสองประเภทเป็นคำศัพท์เดียวกัน ทั้งนี้ ผู้วิจัยเริ่มต้นให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อน เพราะกระบวนการจัดสอบด้วย แบบทดสอบ สามารถดำเนินการสอบเป็นกลุ่มใหญ่ได้ซึ่งการสอบดังกล่าวสามารถช่วยให้นักเรียนซึ่งเป็นเด็กเล็กลดความกังวลและรู้สึกคุ้นเคยกับการสอบ เมื่อเสร็จสิ้นจากการทำแบบทดสอบ ผู้วิจัยจึงจัดให้นักเรียนทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ในคาบเรียนวิชาภาษาอังกฤษถัดไปทันที

ผลการทำแบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลแสดงให้เห็นถึงความสามารถของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางดังรายละเอียดในตารางที่ 4.1

ตารางที่ 4.1 การเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนและหลังเรียน

ประเภทของการทดสอบ	ก่อนเรียน (N=25)				หลังเรียน (N=25)				t-test	Sig. (2-tailed)
	Min	Max	Mean	S.D.	Min	Max	Mean	S.D.		
แบบทดสอบ	8	20	13.92	3.20	12	30	26.48	4.33	18.12*	.01
แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล	0	4	.52	1.16	9	30	21.44	6.68	16.77*	.01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตารางที่ 4.1 เป็นตารางเปรียบเทียบคะแนนของนักเรียนในการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนและหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง การทำแบบทดสอบก่อนการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้ระดับคำต่ำที่สุด จำนวน 8 คำ และจำนวนคำศัพท์ที่นักเรียนเรียนรู้ได้สูงอยู่ที่ระดับ 20 คำ รวมทั้งพบว่า ค่าเฉลี่ยของการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีค่าเท่ากับ 13.92 และผลการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ก่อนการเรียนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่า นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้จำนวนต่ำสุดอยู่ที่ระดับ 0 คำ และจำนวนสูงสุด อยู่ที่ระดับ 4 คำ และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 0.52 ต่อมา ผู้วิจัยสอนคำศัพท์โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นระยะเวลา 6 สัปดาห์ เมื่อการสอนเสร็จสิ้น ผู้วิจัยให้นักเรียนทำ แบบทดสอบชุดเดิมในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษถัดไปทันที และเมื่อนักเรียนทำ แบบทดสอบเรียบร้อยแล้ว ผู้วิจัยจัดให้นักเรียนทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ในชั่วโมงเรียนวิชาภาษาอังกฤษด้วยเช่นกัน ผลสรุปของการทำแบบทดสอบทั้งสองประเภท สรุปได้ดังต่อไปนี้

ผลจากการทำแบบทดสอบ นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้จำนวนคำศัพท์ต่ำสุดอยู่ที่ระดับ 12 คำ และระดับสูงสุดอยู่ที่ 30 คำ ซึ่งเป็นคะแนนเต็มของแบบทดสอบฉบับนี้ ค่าเฉลี่ยของการเรียนรู้คำศัพท์หลังเรียนอยู่ที่ 26.48 เมื่อวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนคำศัพท์โดยใช้ Paired Sample-test พบว่าคะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t=18.12^*$, $sig = 0.01$) และผลจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนเรียนรู้คำศัพท์จำนวนต่ำสุดอยู่ที่ระดับ 9 คำ และจำนวนสูงสุดอยู่ที่ 30 คำซึ่งเป็นคะแนนเต็มของแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลฉบับนี้เช่นกัน และค่าเฉลี่ยเท่ากับ 21.44 เมื่อวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนคำศัพท์โดยใช้ Paired Sample-test พบว่า คะแนนการเรียนรู้คำศัพท์ก่อนและหลังเรียนของนักเรียนมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 16.77^*$, $sig = 0.01$)

จากผลการวิเคราะห์ข้อมูลเชิงปริมาณ คือคะแนนที่ได้การทำแบบทดสอบและการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล แสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการวิเคราะห์ดังกล่าวสามารถยืนยันถึงประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้อย่างชัดเจน เพราะจากการวิเคราะห์คะแนนในทางสถิติของการ

ทดสอบด้วยเครื่องมือทั้งสองประเภท แสดงไปในทิศทางเดียวกันว่า คือวิธีการสอนดังกล่าวสามารถทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น

4.1.2 ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 วิธีการสอนดังกล่าวสามารถทำให้การเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนเพิ่มขึ้น ต่อมาเพื่อตอบคำถามวิจัยในข้อที่ 2 ที่ว่า การจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความคงทนหรือไม่ อย่างไร ผู้วิจัยจึงได้ทดสอบนักเรียนอีกครั้งโดยใช้เครื่องมือทั้ง 2 ประเภท คือ แบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ซึ่งมีคำศัพท์เป้าหมายชุดเดียวกันกับการทดสอบก่อนและหลังเรียน โดยผู้วิจัยเว้นระยะของการทดสอบเป็น 2 ระยะ คือ ระยะที่หนึ่งเรียกว่า ความคงทนระยะสั้น โดยเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์หลังจากการทำแบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล หลังเรียนเสร็จสิ้น และระยะที่สองเรียกว่า ความคงทนระยะยาว โดยเว้นระยะเวลา 1 ภาคการศึกษาหลังจากทดสอบความคงทนระยะสั้นเสร็จสิ้น รายละเอียดดังต่อไปนี้

ตารางที่ 4.2 ความคงทนระยะสั้นของการจดจำคำศัพท์

ประเภทของการทดสอบ	N=25				t-test	df	Sig. (2tailed)
	หลังเรียน		ความคงทนระยะสั้น				
แบบทดสอบ	\bar{X} 26.48	SD. 4.33	\bar{X} 27.48	SD. 2.00	1.27	24	0.22
แบบทดสอบถาม- ตอบรายบุคคล	21.44	6.68	22.08	6.15	0.92	24	0.37

ตารางที่ 4.2 แสดงคะแนนเฉลี่ยของความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียน โดยเมื่อนักเรียนทำ แบบทดสอบ และแบบทดสอบถาม -ตอบรายบุคคล หลังเรียนเสร็จสิ้น ผู้วิจัยได้เว้นระยะเวลาจำนวน 2 สัปดาห์ จึงจัดให้นักเรียนทำการทดสอบความคงทนระยะสั้น โดยใช้แบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ชุดเดียวกันกับการทดสอบหลังเรียน ผลการ

สอบได้เป็นดังนี้ คือ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำ แบบทดสอบหลังเรียน เท่ากับ 26.48 และคะแนนเฉลี่ยความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 27.48 อย่างไรก็ตามคะแนนเฉลี่ยทั้งสองไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.27$) สามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนยังคงมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ในระยะเวลา 2 สัปดาห์ เหตุผลที่อาจเป็นไปได้คือคำศัพท์เป้าหมายส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่ต้องใช้ในการจัดการเรียนการสอนในห้องเรียน (classroom languages) การนำคำศัพท์มาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนอาจเป็นส่วนหนึ่งของการทบทวนให้กับนักเรียน จึงทำให้นักเรียนบางส่วนยังคงจดจำคำศัพท์เป้าหมายเหล่านั้นได้

ต่อมา คือผลคะแนนเฉลี่ยจากการทำ แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล หลังเรียนเสร็จทันทีและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลความคงทนระยะสั้นโดยเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลังจากการทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 21.44 และคะแนนเฉลี่ยความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 22.08 เมื่อวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของคะแนนทั้งสองโดยใช้สถิติ Paired Sample T-test พบว่า ไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.92$) ดังนั้น จึงสามารถอธิบายได้ว่า นักเรียนยังคงจดจำคำศัพท์ได้ในระยะเวลา 2 สัปดาห์ ซึ่งเหตุผลอาจจะเป็นเหตุผลเดียวกันที่ได้กล่าวถึงในแบบทดสอบแล้วว่า การใช้คำศัพท์เป้าหมายในการจัดการเรียนการสอนอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนมีการทบทวนคำศัพท์ได้

ตารางที่ 4.3 ความคงทนระยะยาวของการจดจำคำศัพท์

ประเภทของการทดสอบ	N=25				t-test	df	Sig.(2tailed)
	ความคงทนระยะสั้น		ความคงทนระยะยาว				
แบบทดสอบ	\bar{X}	SD.	\bar{X}	SD.	2.85*	24	0.01
	27.48	2.00	25.96	3.49			
แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล	22.08	6.15	19.36	6.58	3.83*	24	0.01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

ตารางที่ 4.3 แสดงคะแนนเฉลี่ยของความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนโดยมีการเว้นระยะเวลาของการทดสอบจำนวน 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา ซึ่งผู้วิจัยใช้แบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ชุดเดียวกับการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้น ผลการสอบได้เป็นดังนี้ คือ นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 27.48 และคะแนนเฉลี่ยความคงทนระยะยาวเท่ากับ 25.96 จากผลคะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบทั้งสองครั้งพบว่า นักเรียนมีความคงทนลดลงต่อการจดจำคำศัพท์ภายในระยะเวลา 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา และเมื่อมีการวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของคะแนนโดยใช้สถิติ Paired Sample T-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบทั้งสองครั้งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 2.85^*$, $sig = 0.01$)

ต่อมา คือผลคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลระยะสั้นและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลความคงทนระยะยาว โดยผู้วิจัยเว้นระยะเวลา 18 สัปดาห์ หรือ 1 ภาคการศึกษาหลังจากนักเรียนทำการทดสอบหาความคงทนระยะสั้นเสร็จสิ้น พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 22.08 และคะแนนเฉลี่ยความคงทนระยะยาวเท่ากับ 19.36 จากผลคะแนนเฉลี่ยทั้งสองครั้ง แสดงให้เห็นว่า ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนลดลงภายในระยะเวลา 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา และเมื่อมีการวิเคราะห์ค่าความแตกต่างของคะแนนโดยใช้สถิติ Paired Sample T-test พบว่า คะแนนเฉลี่ยของการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลทั้งสองครั้งพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 3.83$, $sig = 0.01$) ซึ่งผลของการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ความคงทนระยะยาวแสดงผลการวิเคราะห์ไปในทางเดียวกันกับผลของการวิเคราะห์ในแบบทดสอบความคงทนระยะยาวเช่นกัน

4.1.3 ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้

คำศัพท์ 4 หมวด

เพื่อตอบคำถามวิจัยข้อที่ 3 ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำของนักเรียนเหมือนหรือต่างกันอย่างไร โดยใช้กระบวนการเปรียบเทียบดังนี้ คือ (1) การเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (2) การเปรียบเทียบความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (3) การเปรียบเทียบความ

คงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง รายละเอียดดังต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

การเปรียบเทียบหมวดคำศัพท์ที่เหมาะสมกับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 มีขั้นตอนการวิเคราะห์ดังนี้ คือ (1) ผู้วิจัยนำคะแนนเฉลี่ยของแบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลก่อนและหลังเรียนในแต่ละหมวดมาปรับให้เป็นค่าร้อยละเพื่อให้สามารถนำคะแนนดังกล่าวมาเปรียบเทียบกันได้ เช่นหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยามีคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนเท่ากับ 3.28 จึงนำคะแนนเฉลี่ยดังกล่าวคูณด้วยหนึ่งร้อยและหารด้วยแปดซึ่งเป็นจำนวนคำศัพท์เป้าหมายทั้งหมดในหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา คำนวณได้ดังนี้ $[(3.25 \times 100) \div 8] = 41.00$ ขึ้นต่อมา (2) นำค่าร้อยละที่ได้จากการทดสอบหลังเรียนลบกับค่าที่ได้จากการทดสอบก่อนเรียน ดังนั้นจะได้คะแนนความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์แต่ละหมวด (3) นำคะแนนความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์ทุกหมวดเปรียบเทียบเพื่อตอบวัตถุประสงค์ของการวิจัยในข้อที่ 3 คือเพื่อศึกษาหมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ได้ผลการวิเคราะห์รายละเอียดตารางที่ 4.4

ตารางที่ 4.4 การเปรียบเทียบการเรียนรู้คำศัพท์ 4 หมวด จากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

หมวดคำ	แบบทดสอบ (N=25)					แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (N=25)				
	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)		ความ ก้าว หน้า ของ การ รับรู้	t-test	Sig. (2- tail ed)	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)		ความ ก้าว หน้า ของ การ รับรู้	t-test	Sig. (2- tail ed)
	ก่อน เรียน	หลัง เรียน				ก่อน เรียน	หลัง เรียน			
คำแสดงอาการปฏิกิริยา (8)	41.00	89.00	48.00	10.98*	.01	73.00	73.00	72.50	16.74*	.01
คำแสดงความรู้สึก (4)	42.00	84.00	42.00	8.16*	.01	59.00	59.00	59.00	8.55*	.01
คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ สถานที่ (12)	58.00	90.67	32.67	8.63*	.01	76.00	76.00	72.00	16.85*	.01
คำบอกตำแหน่งหรือ แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างคำ (6)	33.33	85.33	52.00	9.51*	.01	68.67	68.67	68.67	10.84*	.01

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 4.4 แสดงผลการวิเคราะห์ความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์จำนวน 4 หมวด ผลจากการทำแบบทดสอบ พบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำมากที่สุด กล่าวคือ ก่อนเรียนนักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 33.33 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนเท่ากับ 85.33 ความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดคำดังกล่าวเท่ากับ 52.00 ต่อมาคือหมวดคำศัพท์ที่นักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้ น้อยที่สุด คือ หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ กล่าวคือ ก่อนเรียน นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยร้อยละเท่ากับ 58.00 และหลังเรียนเท่ากับ 90.67 ความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดคำดังกล่าว เท่ากับ 32.67

ต่อมา ผลจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล พบว่านักเรียนมีความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาได้ดีที่สุด คือ นักเรียนได้คะแนนเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียนเท่ากับ 0.50 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนเท่ากับ 73.00 นักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดคำดังกล่าวเท่ากับ 72.50 และหมวดคำที่นักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้ น้อยที่สุดคือหมวดคำบอกความรู้สึก ซึ่งนักเรียนไม่มีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนในหมวดคำดังกล่าว หมายความว่า

ว่า ก่อนเรียนนักเรียนไม่มีการรับรู้ความหมายของคำศัพท์หมวดคำบอกความรู้สึก แต่เมื่อได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 59.00 ซึ่งนักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์เท่ากับ 59.00

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น อธิบายได้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมี ประสิทธิภาพกับการเรียนรู้คำศัพท์ทุกหมวด และจากผลการทำ **แบบทดสอบ** หมวดคำศัพท์ที่ นักเรียนเกิดการเรียนรู้สูงสุดคือหมวดคำบอกตำแหน่งและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ แต่จากผล การทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล หมวดคำที่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้มากที่สุดคือหมวดคำ แสดงอาการปฏิกิริยา ต่อมาหมวดคำที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ที่น้อยที่สุด จากผลการทำ **แบบทดสอบ** คือ หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และจากผลการทำ **แบบทดสอบถาม - ตอบรายบุคคล** หมวดคำที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้ต่ำสุดคือหมวดคำบอกความรู้สึก

2. การเปรียบเทียบความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอน แบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และเปรียบเทียบความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของ นักเรียนเมื่อได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยให้มีการเว้น ระยะเวลาจำนวน 2 สัปดาห์หลังจากนักเรียนทำการทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น โดยเรียกการทดสอบ ในช่วงเวลานี้ว่า การทดสอบความคงทนระยะสั้น ต่อมา ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ แล้ว เปรียบเทียบความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์ ดังรายละเอียดตารางที่ 4.5

ตารางที่ 4.5 การเปรียบเทียบความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบ
ตอบสนองด้วยท่าทาง

หมวดคำ	แบบทดสอบ (N=25)					แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (N=25)				
	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)		ความ ก้าว หน้า ของ การ รับรู้	t-test	Sig. (2- tail ed)	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)		ความ ก้าว หน้า ของ การ รับรู้	t-test	Sig. (2- tail ed)
	หลัง เรียน	ความ คงทน ระยะ สั้น				หลัง เรียน	ความ คงทน ระยะ สั้น			
คำแสดงอาการปฏิกิริยา (8)	89.00	94.50	5.50	1.84	0.80	73.00	74.00	1.00	0.31	0.76
คำแสดงความรู้สึก (4)	84.00	84.00	-	-	1.00	59.00	76.00	17.00	2.80*	0.01
คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ สถานที่ (12)	90.67	95.67	5.00	1.60	0.12	76.00	74.00	-2.00	0.92	0.37
คำบอกตำแหน่งหรือ แสดงความสัมพันธ์ ระหว่างคำ (6)	85.33	84.67	0.67	0.17	0.87	68.67	70.67	2.00	0.37	0.72

*มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 4.5 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ 4
หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยผู้วิจัยเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์หลังจากนักเรียน
ทำการสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น หลังจากนั้นจึงจัดให้นักเรียนทำการสอบความคงทนระยะสั้น โดยใช้
แบบทดสอบ และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ชุดเดียวกับการทดสอบหลังเรียน ผลวิเคราะห์
เป็นดังนี้

ผลจากการทำ แบบทดสอบ พบว่านักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์
หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยามากที่สุด กล่าวคือ ผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทำ แบบทดสอบ หลัง
เรียนเท่ากับ 89.00 และคะแนนเฉลี่ยร้อยละของความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 94.50 ดังนั้น
ความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดคำดังกล่าว เท่ากับ 5.50 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะหมวดคำศัพท์
แสดงอาการปฏิกิริยาส่วนใหญ่เป็นคำศัพท์ที่นำมาใช้ในการจัดการเรียนการสอน (classroom languages)
ซึ่งเปรียบเสมือนกับนักเรียนมีโอกาสทบทวนหมวดคำดังกล่าว ดังนั้นจึงอาจเป็นเหตุผลที่ทำให้
นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาได้ ต่อมาคือหมวดคำศัพท์ที่นักเรียน

มีความก้าวหน้าของการรับรู้ที่น้อยที่สุด คือ หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ กล่าวคือ ผลคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบหลังเรียนเท่ากับ 85.33 และคะแนนเฉลี่ยความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 84.67 ดังนั้นความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดคำดังกล่าว เท่ากับ 0.67 หมายความว่า นักเรียนแสดงความคงทนในการจดจำคำศัพท์กลุ่มดังกล่าวลดลง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะคำศัพท์หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำถูกนำมาใช้ในกระบวนการเรียนการสอนค่อนข้างน้อย จึงอาจเป็นเหตุผลหนึ่งที่ทำให้นักเรียนแสดงความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ดังกล่าวภายในระยะเวลา 2 สัปดาห์ลดลง

ในส่วนของผลจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล พบว่าหมวดคำศัพท์ที่นักเรียนมีความคงทนในการจดจำมากที่สุดคือหมวดคำบอกความรู้สึก กล่าวคือ ผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลหลังเรียนเท่ากับ 59.00 และผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละในความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 76.00 ดังนั้น ความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์หมวดดังกล่าว เท่ากับ 17.00 และค่าเฉลี่ยร้อยละของการวัดผลหลังเรียนและความคงทนระยะสั้นมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 2.80^*$, $sig = .01$) ต่อมาหมวดคำศัพท์ที่นักเรียนมีความก้าวหน้าของการรับรู้ที่น้อยที่สุด คือหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ กล่าวคือ ผลคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลหลังเรียน เท่ากับ 76.00 และผลคะแนนเฉลี่ยจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 74.00 ความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์หมวดคำดังกล่าวลดลง 2.00 หมายความว่า ภายในระยะเวลา 2 สัปดาห์ หากนักเรียนไม่มีโอกาสได้นำคำศัพท์หมวดดังกล่าวไปใช้ในการเรียนจะทำให้ความคงทนในการจดจำคำศัพท์หมวดดังกล่าวลดลงได้เช่นกัน

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น อธิบายได้ว่า ผลของการทำแบบทดสอบนักเรียนแสดงความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา และหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ แต่อย่างไรก็ตาม คะแนนเฉลี่ยร้อยละในผลหลังเรียนและผลของการวัดความคงทนระยะสั้นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.84$) และ ($t = 1.60$) ต่อมาในผลของการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนมีความคงทนต่อการจดจำหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาและหมวดคำบอกตำแหน่งและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ แต่อย่างไรก็ตาม คะแนนเฉลี่ยร้อยละในผลหลังเรียนและผลของการวัดความคงทนระยะสั้นไม่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 0.31$) และ ($t = 0.37$) เช่นกัน ซึ่งหมายความว่า นักเรียนยังคงจดจำความหมายของคำศัพท์หมวดดังกล่าวได้

3. การเปรียบเทียบความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และเปรียบเทียบความคงทนระยะยาว โดยเริ่มเ้นระยะเวลาตั้งแต่ักเรียนทำการสอบความคงทนระยะสั้นเสร็จสิ้น เป็นเวลา 18 สัปดาห์ หรือ 1 ภาคการศึกษา การทดสอบความคงทนระยะยาว ผู้วิจัยใช้เครื่องมือชุดเดียวกับที่ใช้ในการวัดความคงทนระยะสั้น หลังจากนั้น ผู้วิจัยจึงนำข้อมูลที่ได้อาวิเคราะห์ แล้วเปรียบเทียบความคงทนของการจดจำคำศัพท์ ดังรายละเอียดตารางที่ 4.6

ตารางที่ 4.6 การเปรียบเทียบความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

หมวดคำ	แบบทดสอบ (N=25)					แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (N=25)				
	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)		ความก้าวหน้า	t-test	Sig. (2-tail ed)	ค่าเฉลี่ย (ร้อยละ)		ความก้าวหน้า	t-test	Sig. (2-tail ed)
	ความคงทนระยะสั้น	ความคงทนระยะยาว	การรับรู้			ความคงทนระยะสั้น	ความคงทนระยะยาว	การรับรู้		
คำแสดงอาการปฏิกิริยา (8)	94.50	89.00	5.50	2.11**	0.05	74.00	70.50	3.50	1.10	0.28
คำแสดงความรู้สึก (4)	84.00	80.00	4.00	0.70	0.49	76.00	54.00	22.00	4.18*	0.01
คำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ สถานที่ (12)	95.67	92.67	3.00	1.98	0.06	74.00	68.00	6.00	2.01	0.06
คำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ (6)	84.67	75.33	9.33	2.68*	0.01	70.67	56.67	14.00	2.44	0.02

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ .01

จากตารางที่ 4.6 แสดงการเปรียบเทียบความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ 4 หมวดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยผู้วิจัยเ้นระยะเวลา 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษาหลังจากที่ักเรียนทดสอบความคงทนระยะสั้นเสร็จสิ้น

ผลจากการทำ **แบบทดสอบ** พบว่า นักเรียนมีความคงทนระยะยาวในการจดจำหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่มากที่สุด กล่าวคือ ผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละจากการทำ **แบบทดสอบ** ความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 95.67 และจากความคงทนระยะยาวเท่ากับ 92.67 แต่ผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละทั้งสองไม่มีความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t = 1.98$ หมายความว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ได้ในระยะยาว ถึงแม้ว่าคะแนนค่าเฉลี่ยร้อยละในความคงทนระยะยาวลดลงเท่ากับ 3.00 อย่างไรก็ตาม หมวดคำดังกล่าวมีค่าคะแนนความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์ลดลงน้อยที่สุดเมื่อเปรียบเทียบกับหมวดคำทั้ง 3 หมวด

ต่อมาหมวดคำที่นักเรียนสามารถบอกความหมายหรือแสดงความเข้าใจหรือรับรู้ความหมายน้อยลงอย่างเห็นได้ชัดเจนคือ หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ ซึ่งผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละในการสอบวัดความคงทนระยะสั้นและการสอบวัดความคงทนระยะยาวของหมวดคำดังกล่าวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 2.68^*$) และเช่นเดียวกันผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละในหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาจากการวัดความคงทนระยะสั้นและวัดความคงทนระยะยาวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 2.11^{**}$) หมายความว่า จากการทดสอบความคงทนระยะยาวมีนักเรียนบางส่วนไม่สามารถบอกความหมายคำศัพท์บางคำในหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาและหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำได้

ในส่วนของผลจากการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** พบว่า นักเรียนมีความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยามากที่สุด กล่าวคือ ผลคะแนนเฉลี่ยจากการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** ความคงทนระยะสั้นเท่ากับ 74.00 และจากความคงทนระยะยาวเท่ากับ 70.05 ซึ่งคะแนนทั้งสองไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t = 1.10$) ถึงแม้ว่าค่าเฉลี่ยร้อยละของความคงทนระยะยาวลดลงเท่ากับ 3.50 ต่อมาหมวดคำที่นักเรียนแสดงผลความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ลดลงอย่างชัดเจน คือหมวดคำบอกความรู้สึก ผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละของหมวดดังกล่าวในการวัดความคงทนระยะสั้นและการวัดความคงทนระยะยาวแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 ($t = 4.18^*$)

จากผลการวิเคราะห์ข้างต้น สามารถตอบวัตถุประสงค์วิจัยในข้อที่ 3 เพื่อศึกษาหมวดคำที่เกิดการพัฒนาสูงสุดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางได้ว่า จากผลของ **แบบทดสอบ** วัดความคงทนระยะยาว ชี้ชัดว่า นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์หมวดคำที่

ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่มากที่สุดและจากผลการทำ แบบทดสอบถาม-ตอบ รายบุคคล หมวดคำที่นักเรียนมีความคงทนระยะยาวมากที่สุดคือหมวดแสดงอาการปฏิกิริยา ซึ่งผลของการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ที่ได้สอดคล้องกับผลของการทำ แบบทดสอบ ความคงทนระยะสั้นด้วยเช่นกัน

4.2 สรุปผลการวิเคราะห์

จากการศึกษาประสิทธิผลของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้ คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สรุปได้ว่า จากการทดสอบด้วยแบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนมีการเรียนรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้น จากการสอนด้วยวิธีดังกล่าว นักเรียนสามารถบอกความหมายและเข้าใจคำศัพท์จากการฟังและแสดงท่าทางของครูผู้สอน และนักเรียนยังมีโอกาสในการออกคำสั่งให้เพื่อนในชั้นเรียนปฏิบัติตาม ซึ่งเป็นการทบทวนด้วยการฝึกซ้ำๆ ในที่สุดนักเรียนเข้าใจความหมายของคำศัพท์ตามเสียงที่ได้ยินมากยิ่งขึ้น คำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาในการเรียนรู้มากที่สุดจากการทำ แบบทดสอบ คือหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ และจากการทำ แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล คือหมวดแสดงอาการปฏิกิริยา

ด้านความคงทนในการจดจำคำศัพท์เมื่อนักเรียนได้รับการสอนแบบตอบสนอง ด้วยท่าทาง หลังจากการทำแบบทดสอบและการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล หลังเรียนเสร็จสิ้น เมื่อระยะเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์ นักเรียนเข้ารับการทดสอบความคงทนระยะสั้น พบว่า จากการทำแบบทดสอบ นักเรียนบางส่วนยังคงมีความสามารถในการบอกความหมายของคำศัพท์ที่ได้เหตุผลที่อาจเป็นไปได้ คือแบบทดสอบ ที่มีตัวเลือกเป็นรูปภาพมีส่วนช่วยให้นักเรียนสามารถคาดเดาคำตอบจากตัวเลือกได้ จึงทำให้นักเรียนสามารถบอกความหมายของคำศัพท์ได้มากขึ้น ประกอบกับกลุ่มคำศัพท์เป้าหมายเป็นคำศัพท์ที่ผู้สอนต้องใช้ในห้องเรียน (classroom languages) จึงทำให้นักเรียนบางส่วนสามารถจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้นเช่นกัน

หลังจากนั้น ผู้วิจัยเว้นระยะต่อไปอีก 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา หลังจากทำแบบทดสอบความคงทนระยะสั้นเสร็จสิ้น และให้นักเรียนเข้าทดสอบความคงทนระยะยาว พบว่า ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนลดลง มีนักเรียนบางส่วนที่ไม่สามารถบอกความหมายหรือแสดงการรับรู้คำศัพท์เป้าหมายได้ ดังที่แสดงในผลการวิจัยหาความคงทนระยะยาว

แต่หากมีการทบทวนหรือสร้างบริบทให้นักเรียนรำลึกได้ เช่นในการทำ **แบบทดสอบ** ที่มีตัวเลือก นักเรียนก็มีโอกาสที่จะนึกถึงความหมายของคำศัพท์ได้

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพต่อการเรียนรู้คำศัพท์ทั้ง 4 หมวด คือ หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ จากการทำ **แบบทดสอบ** ของนักเรียน สรุปได้ว่าหมวดคำที่เกิดการพัฒนาสูงสุดคือหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ และหมวดคำที่นักเรียนเกิดการพัฒนาน้อยที่สุด คือหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ อย่างไรก็ตาม ตัวเลือกที่เป็นรูปภาพใน **แบบทดสอบ** อาจทำให้นักเรียนสามารถคาดเดาความหมายของคำศัพท์เป้าหมายได้ ดังนั้นจึงต้องมีเครื่องมือชิ้นที่ 2 เพื่อค้นหาข้อมูลเชิงลึก คือ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** ได้ผลสรุปดังนี้ นักเรียนเกิดการพัฒนาหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยามากที่สุด และนักเรียนเกิดการพัฒนาหมวดคำบอกความรู้สึกน้อยที่สุด

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพต่อความคงทนในการจดจำ คำศัพท์ทั้ง 4 หมวด ด้วยเช่นกัน เมื่อเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์ นักเรียนส่วนใหญ่ยังคงจดจำคำศัพท์ได้ และบางส่วนก็สามารถจดจำคำศัพท์ได้จำนวนเพิ่มขึ้น มีนักเรียนส่วนน้อยเท่านั้นที่ความคงทนของการจดจำคำศัพท์ระยะสั้นของคำศัพท์เป้าหมายบางคำลดลง และเมื่อพิจารณาถึงประสิทธิผลของวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อหมวดคำ 4 หมวดในความคงทนระยะสั้น พบว่า จากการทำ **แบบทดสอบ** นักเรียนสามารถจดจำคำหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยาได้มากกว่าหมวดคำอื่นๆ และจากการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์หมวดคำบอกความรู้สึกได้ดีที่สุด แต่อย่างไรก็ตามเมื่อวิเคราะห์ความคงทนระยะยาวโดยมีการเว้นระยะเวลา 18 สัปดาห์ ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนลดลงและเมื่อพิจารณาถึงประเภทของหมวดคำที่นักเรียนสามารถจดจำได้ดีที่สุดจากการทำ **แบบทดสอบ** คือหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับและสถานที่ และในการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** คือหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา

4.3 อภิปรายผลการทดลอง

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะอภิปรายผลการทดลองของงานวิจัยชิ้นนี้จำนวน 3 หัวข้อ คือ (4.3.1) ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์ (4.3.2) ความคงทนของการจดจำคำศัพท์ (4.3.3) คำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดเมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง รายละเอียดดังต่อไปนี้

4.3.1 ความสามารถในการเรียนรู้คำศัพท์

จากผลการศึกษาความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง พบว่านักเรียนมีการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์มากขึ้นจากการสอนด้วยวิธีการดังกล่าวเป็นเพราะเหตุผลที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

ประการที่หนึ่ง การมีต้นแบบของผู้เรียน คือผู้สอนเป็นเสมือนแม่พิมพ์หรือต้นแบบที่สำคัญในการสร้างความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกลุ่มผู้เรียนที่เป็นเด็ก ผู้สอนจะพูดออกเสียงคำ กลุ่มคำ หรือประโยคแล้วแสดงท่าทางตามความหมาย ผู้เรียนเห็นและได้ยินจากแม่แบบหลายๆครั้ง เปรียบเสมือนกับการสร้างแบบแปลนพิมพ์เขียวไว้ในสมองของเด็กทารกที่เรียนรู้ภาษาแม่ (Asher, 1976) เมื่อร่างกายของผู้เรียนพร้อม ผู้เรียนก็สามารถแสดงความเข้าใจผ่านท่าทางหรือการใช้ประโยคด้วยการออกคำสั่งเพื่อนในชั้นเรียนได้ ซึ่งงานวิจัยชิ้นนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ Sariyati (2012) เรื่อง The effectiveness of TPR (Total Physical Response) method in English Vocabulary Mastery of Elementary School Children โดยผู้วิจัยสอนคำศัพท์ให้กับกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและกลุ่มควบคุมสอนด้วยวิธีการดั้งเดิม ผลการศึกษาพบว่า ความสามารถของนักเรียนในกลุ่มทดลองหลังเรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองท่าทางสูงขึ้นมากกว่าความสามารถก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.01

นอกจากนี้ยังมีงานวิจัยที่สอดคล้องกับ Sariyati คืองานวิจัยของ Nina Oktiana (2012) เรื่อง Teaching English Vocabulary By Using Total Physical Response (TPR) method At SDN Banduangkulon1 ได้ทดลองสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักเรียนระดับประถมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้ข้อสอบเป็นเครื่องมือในการทดลอง สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการดังกล่าวทำให้นักเรียนมีความรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 เช่นกัน ดังนั้น

จากผลสรุปที่สอดคล้องกันของงานวิจัยที่กล่าวมาชี้ว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนมีความรู้เรื่องคำศัพท์เพิ่มขึ้น

อย่างไรก็ตาม ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยได้นำคะแนนของการทดสอบของนักเรียนมาวิเคราะห์เป็นรายบุคคล พบว่า มีนักเรียนบางส่วนมีคะแนนก่อนและหลังเรียนในบางหมวดไม่แตกต่างกันมาก ต่อมาผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์หาเหตุผลดังกล่าว พบว่า เหตุผลหลักคือพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน หากนักเรียนขาดเรียนบ่อย เช่น สัปดาห์ที่ 1 นักเรียนมาโรงเรียน 2 วัน และ สัปดาห์ที่ 2 นักเรียนขาดเรียนทั้งสัปดาห์ ทำให้นักเรียนขาดโอกาสการดูแลแบบจากครูผู้สอน ซึ่งนักเรียนจะไม่ได้ฟังคำสอน หรือคำอธิบายคำศัพท์เป้าหมาย ณ วันที่มีการเรียนการสอนคำดังกล่าว ความพยายามที่จะแสดงท่าทางตามเพื่อนในชั้นเรียนโดยปราศจากความเข้าใจของนักเรียนที่ขาดเรียนอาจทำให้นักเรียนไม่สามารถเกิดการเรียนรู้ได้เต็มความสามารถ เพราะนักเรียนขาดแม่แบบหรือต้นแบบที่เริ่มต้นจากความเข้าใจ หรือพูดอีกนัยหนึ่งว่า แม่แบบหรือต้นแบบต้องเกิดขึ้นพร้อมกับความเข้าใจจึงจะเกิดการเรียนรู้

จากข้อจำกัดเรื่องพฤติกรรมการเข้าชั้นเรียนของนักเรียน ผู้วิจัยจึงให้นักเรียนเรียนเป็นกลุ่ม ซึ่งไวทอสกี (อ้างในโยธิน สันสนยุทธ ,2533)ได้อธิบายไว้ในทฤษฎีวิวัฒนาการและสังคมว่าการช่วยเหลือและลงมือทำอย่างเป็นขั้นตอนในกิจกรรมต่างๆทำให้เกิดการเรียนรู้ การนั่งเรียนเป็นกลุ่มทำให้เกิดผู้นำและผู้ตาม ในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนสามารถเป็นต้นแบบได้ด้วย หากนักเรียนพลาดสายตาจากการดูแบบตัวอย่างจากครูผู้สอน นักเรียนก็ยังมีโอกาสทำตามต้นแบบซึ่งเป็นนักเรียนที่มีความสามารถในการเรียนรู้โดดเด่นกว่าคนอื่นๆในกลุ่มของนักเรียน การแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม นอกจากทำให้นักเรียนมีโอกาสได้เห็นต้นแบบอย่างชัดเจนแล้ว ผู้สอนยังสามารถมองเห็นการเรียนรู้ของทุกคนในกลุ่มอย่างทั่วถึงภายในเวลาที่จำกัด และผู้สอนยังสามารถเข้าถึงนักเรียนเป็นรายบุคคลได้อย่างรวดเร็วเช่นกัน

เหตุผลประการที่สองที่ทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้และเข้าใจคำศัพท์เพิ่มขึ้นเมื่อได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพราะวิธีการสอนภาษาดังกล่าวเริ่มต้นจากทักษะการฟัง ซึ่งเป็นทักษะที่ง่ายที่สุดสำหรับการสอนภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สอง (Krashen & Terrell, 1983) และเป็นวิธีการที่เป็นธรรมชาติตามแนวการสอนภาษาแบบธรรมชาติ (Natural approach) ซึ่งเสนอโดย Stephen Krashen และ Terrell Tracy การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนภาษาหนึ่ง que เริ่มต้นด้วยการฟังซ้ำๆ จนนักเรียนเข้าใจคำศัพท์ที่ได้ยิน กระบวนการที่ปรากฏใน

กระบวนดังกล่าว คือการฝึกซ้ำๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการสอนเด็กเล็กที่สามารถมีสิ่งที่จะชักจูงเด็กไปสนใจสิ่งรอบตัวได้ง่าย บทเรียนในการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเกิดความภาคภูมิใจในตัวเองด้วย เมื่อนักเรียนมีโอกาสที่จะแสดงความเข้าใจผ่านท่าทาง เด็กเล็กจะใช้ทักษะการฟังมากกว่าทักษะการพูด และการพูดของเด็กจะมาพร้อมกับท่าทาง เช่น การเอื้อมมือจับ ฉวย เคลื่อนไหว หรือ มอง (Asher,1979) Jean Piaget กล่าวว่า(อ้างในพรหมทิพย์ ศิริวรรณบุษย์,2551) การเรียนรู้ไม่ใช่เกิดจากการรับเข้าอย่างเดียว (Passive learning) แต่เด็กจะต้องเรียนรู้ที่จะปฏิบัติ (Active learning) ด้วยเช่นกัน

งานวิจัยที่ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองท่าทางกับการฟัง -พูด Asher และคณะ (1974) ได้ทำการทดลองสอนภาษาสเปนแก่นักศึกษาผู้ใหญ่ ใช้เวลาในการทดลองสามชั่วโมงต่อสัปดาห์ในเวลาสองภาคเรียน โดยสอนด้วยการใช้ประโยคคำสั่ง เมื่อผู้เรียนพร้อมที่จะพูดก็ให้พูดคำสั่งเดียวกัน เมื่อการสอนดำเนินไปได้ประมาณร้อยละ 20 ของเวลาเรียนทั้งหมด ปรากฏว่า ผู้เรียนสามารถพูดภาษาสเปนกับผู้สอนได้ และยังคงคล่องกับงานวิจัยของเมทซวิน (2547) ที่ได้ศึกษาเรื่อง การใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมพร้อมการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา พบว่า ความสามารถในการฟัง-พูดภาษาอังกฤษของนักเรียนเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการสอนแบบการตอบสนองด้วยท่าทาง ในช่วงที่เด็กฟังคือช่วงแห่งการเรียนรู้ที่เรียกว่า silent period การสอนแบบการฟังจะเป็นการทำงานร่วมกันระหว่างคำพูดและการแสดง ซึ่งเป็นลักษณะของจิตวิทยาการเรียนรู้ภาษาในเด็ก เพราะเด็กจะเรียนรู้ด้วยการลงมือปฏิบัติมากกว่าการคิด (Larsen-Freeman, 2000)

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพต่อการสอนการฟัง -พูดเช่นเดียวกัน อุไรวรรณ ชูพันธ์ (2538) ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับการสอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนโดยรวมของนักเรียนทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่นักเรียนที่ได้รับการสอนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีผลสัมฤทธิ์ทางการฟังและการพูดสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบมุ่งประสบการณ์อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 เช่นเดียวกันในการทดลองวิจัยของแรกขวัญ ครองงาม (2547) ได้ทำการวิจัยเพื่อพัฒนาทักษะการฟังพูดภาษาอังกฤษ โดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 พบว่าวิธีการสอนดังกล่าวเหมาะกับนักเรียนที่เริ่มเรียนภาษาอังกฤษ รวมถึงเป็นวิธีสอนที่เน้นการพัฒนาทักษะฟังพูด จากผลการศึกษาวิจัยข้างต้นจะเห็นได้ว่า นักเรียนทั้ง 3 กลุ่มที่

ได้เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถฟังและพูดภาษาอังกฤษได้ดี หรืออาจกล่าวได้ว่าวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางสามารถพัฒนาทักษะการฟังพูดของนักเรียนที่เรียนใช้ชั้นเรียนได้

นอกจากนี้ยังพบงานวิจัยต่างประเทศที่ยืนยันว่าการเรียนรู้แบบฟัง - พูดด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนมีการเรียนรู้คำศัพท์ Woodruff (1978) แห่ง The American Association of German ได้รายงานการสอนภาษาให้กับนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 350 คน โดยการนำของ Janet King Swaffa แห่งมหาวิทยาลัยเท็กซัส ซึ่งสอนโดยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางพบว่า ทักษะการฟังและการอ่านของผู้เรียนที่เรียน โดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางใช้เวลาเรียน 1 ภาคเรียนจะมีผลเท่ากับผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีฟัง พูดซึ่งใช้เวลา 2 ภาคเรียน เมื่อเปรียบเทียบการสอบจากภาคเรียนที่หนึ่งไปจนถึงภาคเรียนที่สองปรากฏว่า ผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีอัตราการสอบผ่านร้อยละ 75 ในขณะที่กลุ่มผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการฟังพูดมีอัตราการสอบผ่านเพียงร้อยละ 50 จากการประเมินผลผู้เรียนในด้านแรงจูงใจ ปรากฏว่าผู้เรียนในกลุ่มที่สอนด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีแรงจูงใจในการเรียนสูงขึ้นในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยพบว่า นักเรียนที่มีสมาธิการฟังที่ดี จะเริ่มพูดได้ถูกต้องและชัดเจนกว่า นักเรียนคนที่ไม่ตั้งใจฟังครูผู้สอน และมีบุคลิกที่ชอบคุยในเวลาเรียน การตั้งใจฟังอย่างมีสมาธิจากต้นแบบทำให้นักเรียนเข้าใจคำศัพท์เป้าหมายได้อย่างรวดเร็วต่อมาก็มีความสามารถในการแสดงท่าทางและสามารถออกเสียงประโยคดังกล่าวได้

เหตุผลประการที่สามที่ทำให้นักเรียนรับรู้และเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษมากขึ้นจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เพราะวิธีการสอนดังกล่าวมีสื่อที่มีความหมาย เช่น ของจริง รูปภาพ และให้ผู้เรียนมีโอกาสได้เป็นส่วนหนึ่งในการใช้สื่ออย่างมีความหมาย ดังที่ Gairns & Redman, (1986) กล่าวว่า เด็กสามารถรับรู้ความหมายของคำศัพท์จากบัตรคำ บัตรภาพ ของจริง และการไปคำด้วยท่าทาง ซึ่งการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ก็มีการแสดงท่าทางโดยใช้อวัยวะในการเคลื่อนไหวเพื่อแสดงความเข้าใจ ลักษณะของเด็กวัย 6-7 ขวบ อยากทำสิ่งใหม่โดยการเลียนแบบบุคคลที่ใกล้ชิดก็เป็นการเรียนรู้ภาษาอย่างหนึ่งของเด็ก เช่น เมื่อในชั่วโมงแรก ผู้สอนพูดออกเสียงได้เพียง 1 ครั้งก็จะปรากฏเสียงของนักเรียนพูดตามทันที ผู้สอนต้องเตือนมากกว่า 5 ครั้งในชั่วโมงแรกเพื่อบอกนักเรียนว่า ทำให้นักเรียนฟังครูพูดให้ชัดเจนก่อน และครูแสดงท่าทางจนเข้าใจแล้วว่า สิ่งที่ครูออกเสียงหมายความว่าอย่างไร เมื่อนักเรียนพร้อม นักเรียนจึงจะพูดตามครูผู้สอน เช่นนักเรียนที่เป็นหัวหน้ากลุ่มที่ผู้สอนได้จัดตั้งหน้าที่ให้เป็นแม่แบบรองจากครูผู้สอน มี

หน้าที่ดูการแสดงความเข้าใจผ่านท่าทางของสมาชิกในกลุ่ม และเมื่อผู้สอนต้องการอาสาสมัครมาแสดงหน้าชั้นเรียน มีนักเรียนเกือบทั้งยกมือแสดงความต้องการออกมาแสดงท่าทางให้เพื่อนดูหน้าชั้นเรียน

จากบริบทของการใช้สื่อในงานวิจัยชิ้นนี้ แสดงให้เห็นว่า การใช้สื่อเป็นสิ่งจำเป็นมากสำหรับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง โดยเฉพาะสื่อที่เป็นของจริง ตัวอย่างที่ปรากฏในงานวิจัยชิ้นนี้ เช่นคำว่า car หลังจากที่นักเรียนได้เรียนรู้ความหมายของคำศัพท์นี้แล้ว ครูผู้สอนจึงทบทวน car ด้วยประโยคว่า Point to the car. ผู้สอนถามนักเรียนว่า car หมายความว่าอย่างไร นักเรียนส่วนใหญ่ตอบว่า รถ ทำให้ผู้สอนต้องค้นหาความเข้าใจที่แท้จริงของนักเรียนโดยใช้คำถามว่า car มีกี่ล้อ นักเรียนทั้งหมดตอบว่า 4 ล้อ และผู้สอนให้นักเรียนชี้ car ที่เป็นของจริง ซึ่งนักเรียนสามารถชี้ได้ถูกต้อง ผู้สอนจึงแก้ไขความหมายให้นักเรียนว่า car หมายถึง รถยนต์ แสดงให้เห็นว่าการแปลความหมายด้วยภาษาแม่และการใช้สื่อที่เป็นของจริงเป็นวิธีการหนึ่งที่สามารถยืนยันความเข้าใจที่แท้จริงของผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็กได้

นอกจากนี้แล้ว ในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยยังพบว่า การแสดงท่าทางและการพูดออกมาเป็นคำด้วยภาษาแม่สามารถยืนยันถึงการรับรู้และเข้าใจของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ได้ชัดเจนยิ่งขึ้น ดังตัวอย่างในงานวิจัยชิ้นนี้ เช่น การรับรู้คำว่า drink ด้วยบริบทของนักเรียนส่วนใหญ่พูดภาษาไทยได้ ซึ่งคำว่า ดื่มจะพูดว่า กิน และครูประจำชั้นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จะใช้ภาษาที่เด็กเล็กเข้าใจง่าย จึงเป็นที่มาของคำว่า drink หมายความว่า กิน สำหรับความเข้าใจของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง ผู้สอนจึงต้องอธิบายพร้อมกับแสดงท่าทางให้เห็นถึงความแตกต่างของคำว่า กิน คือ eat หมายถึงนักเรียนต้องกินอาหาร ไม่ใช่เครื่องดื่ม และอาหารต้องมีการเคี้ยวก่อนกลืน จึงเรียกว่า eat กิน ส่วน drink หมายถึง ดื่ม ดังนั้น I drink milk. หมายถึง ฉันดื่มนม

ในระหว่างการทดลอง มีข้อสังเกตเกี่ยวกับ ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและรับรู้คำศัพท์ได้ คือ เมื่อผู้วิจัยใช้แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล กับนักเรียนในกลุ่มตัวอย่างคนหนึ่งซึ่ง พูดภาษาจีน อ้อและภาษาไทยในการดำเนินชีวิตโดยใช้ภาษาจีนพูดในครอบครัว และพูดภาษาไทยในโรงเรียน เมื่อผู้สอนถามว่า drink หมายความว่าอย่างไร นักเรียนให้ความหมายภาษาไทยไม่ได้ แต่นักเรียนตอบว่า I drink milk. พร้อมกับแสดงท่าทางดื่มนมให้ผู้วิจัยดูจากการแสดงความเข้าใจของนักเรียนคนดังกล่าว สามารถกล่าวได้ว่า การเรียนรู้ของนักเรียนด้วยการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเกิดความ

เข้าใจอย่างแท้จริง เพราะนักเรียนสามารถแสดงการรับรู้และเข้าใจความหมายผ่านการแสดงท่าทางได้ ซึ่งสื่อการสอนที่เป็นการแสดงท่าทางมีประสิทธิภาพมากสำหรับการแสดงความเข้าใจของนักเรียนที่เป็นเด็กเล็ก

นอกจากนี้แล้วในงานวิจัยชิ้นนี้ แสดงให้เห็นว่า คำศัพท์ที่นักเรียนทุกคนสามารถเรียนรู้และมีความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ทั้งในความคงทนระยะสั้น และความคงทนระยะยาวคือคำว่า “drink” นั้นหมายความว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างสามารถรับรู้และแสดงความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ “drink” ทุกคน และยิ่งกว่านั้นแล้ว จากผลของการทำ แบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลในการวัดผลหลังเรียน ความคงทนระยะสั้น และความคงทนระยะยาว นักเรียนทุกคนสามารถจดจำคำศัพท์ความหมาย “drink” ได้ทุกคนเช่นกัน เหตุผลที่อาจเป็นไปได้ที่ทำให้ นักเรียนทั้งหมดเข้าใจความหมายของ “drink” ได้อย่างแม่นยำ มี 3 ประการ คือ (1) “drink” เป็นคำพยางค์เดียว ดังนั้นเด็กเล็กจึงออกเสียงและจดจำได้อย่างง่ายดาย (2) เสียง/d/ พร้อมกับเสียงควบกล้ำ /r/ ในคำว่า “drink” ปรากฏในเสียงภาษาไทยด้วยเช่นกัน คือ /ด/ และเสียงกล้ำ /ร/ เด็กเล็กจึงคุ้นเคยกับเสียงดังกล่าว (3) ผู้สอนใช้รูปประโยค I drink milk. พร้อมกับให้นักเรียนทุกคนทำท่าทางประกอบการคืบนม โดยผู้สอนอธิบายความหมายหลังจากที่สังเกตได้ว่า นักเรียนทุกคนแสดงท่าทางแล้ว การแสดงท่าทางยกมือจับแก้วนม แล้วยกคืบ สอดคล้องกับความคิดของพรพิไล เลิศวิชา และอัครภูมิ จารภากร (2550) กล่าวว่า เด็กวัย 7-9 ขวบจะเรียนรู้ได้ดีที่สุดในกิจกรรมที่ใช้มือและเสียง และเป็นเสมือนกับการสนองความต้องการของวัยด้วยเพราะเด็กรู้สึกรู้ว่า ตนเองได้คืบ ทำให้ยิ้มและด้วยวัยของเด็กที่ชอบแสดงออกเพื่อให้ได้รับคำชมจากผู้ใหญ่จึงตั้งใจทำทุกคน

ต่อมา คำศัพท์ที่นักเรียนทุกคนมีความสามารถในการเรียนรู้และมีความคงทนต่อการจดจำรองลงมา คือคำว่า “walk” ซึ่งเหตุผลอาจเป็นดังนี้ คือความหมายของ “walk” หมายความว่า “เดิน” ซึ่งสามารถนำไปร้อยเรียงให้เป็นประโยคเพื่อให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์เป้าหมายตัวอื่นๆ ได้ เช่น เมื่อต้องสอนคำว่า “temple” ผู้วิจัยใช้ประโยคบอกเล่า ดังนี้ I walk to the temple. ดังนั้น เมื่อมีการนำคำว่า “walk” ไปใช้หลายๆ ครั้ง จึงทำให้นักเรียนจดจำคำ “walk” ได้ดียิ่งขึ้น

ในส่วน of คำศัพท์ที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้ได้น้อยที่สุด คือคำว่า close ซึ่งเป็นคำสั้นพยางค์เดียว เช่นเดียวกับคำว่า walk และ drink แต่นักเรียนสามารถเรียนรู้ได้จำนวน 16 คนจากการทำแบบทดสอบ และ จำนวนนักเรียน 12 คนจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนเรียนรู้คำว่า close ได้น้อยที่สุดจากการวัดด้วยเครื่องมือทั้งสองประเภท เหตุผลที่อาจเป็นไปได้

ได้ คือรูปประโยคคำสั่งที่ผู้สอนนำมาใช้สอน เช่น Close your book. หรือ Napat, close your book. เป็นคำแสดงอาการปฏิกิริยาที่ทำแล้วเสร็จสิ้นทันที ซึ่งอาจจะไม่น่าสนใจมากนักสำหรับเด็กเล็กเมื่อเปรียบเทียบกับการเล่นทำทางคืบหรือเดิน ที่ต้องแสดงท่าทางดังกล่าวอย่างต่อเนื่องและเห็นภาพอย่างชัดเจน

4.3.2 ความคงทนของการจดจำคำศัพท์

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ในระยะเวลา 2 สัปดาห์ เพราะนักเรียนบางส่วนมีการจดจำคำศัพท์เป้าหมายได้มากขึ้น ซึ่งแสดงผลทางสถิติจากค่าเฉลี่ยของผลลัพธ์ในความคงทนมีค่ามากกว่าค่าเฉลี่ยในผลหลังสอน แต่ตัวเลขที่เพิ่มขึ้นไม่ได้แสดงความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ หมายความว่า นักเรียนมีการจดจำคำศัพท์ได้มากขึ้น แต่อาจไม่ได้เกิดจากวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพียงวิธีการเดียว ต่อมาเมื่อมีการเว้นระยะอีก 18 สัปดาห์ หรือ 1 ภาคการศึกษา ความคงทนในการจดจำคำศัพท์เป้าหมายของนักเรียนลดลง หมายความว่า มีนักเรียนบางส่วนไม่สามารถบอกความหมายหรือแสดงการรับรู้ความหมายของคำศัพท์ได้ อย่างไรก็ตาม ลักษณะของผลลัพธ์ที่ได้ไม่สามารถชี้ชัดได้ว่านักเรียนไม่เหลือความจำคำศัพท์เป้าหมาย แต่ยังปรากฏตัวเลขทางสถิติจากค่าเฉลี่ยชี้ให้เห็นว่านักเรียนบางส่วนยังคงจดจำคำศัพท์เป้าหมายบางคำได้

ดังนั้นจากผลการวิจัยชิ้นนี้ แสดงให้เห็นว่า ระยะเวลาไม่ใช่เป็นสาเหตุเดียวที่ทำให้ความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ลดลง แต่ยังมีปัจจัยอื่น ๆ อีกที่มีผลต่อความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เช่น ความถี่ของการพบคำศัพท์ อย่างไรก็ตาม มีผลงานวิจัยหลายชิ้นที่ทดลองสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการดังกล่าวทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ เช่นงานวิจัยของศศิธร (2550) เรื่อง การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทางที่มีต่อผลสัมฤทธิ์และความคงทนต่อการเรียนคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 โดยเว้นระยะของการทดสอบ 2 และ 4 สัปดาห์ ผลการทดลองสรุปได้ว่า กิจกรรมทั้งสองทำให้นักเรียนมีความคงทนในการเรียนรู้คำศัพท์ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Ching Hsu & Hui Lin (2011) เรื่อง The effects of Total Physical Response on English functional Vocabulary Learning for Resource Classroom Students in Elementary School ผู้วิจัยได้ทดลองกับนักเรียน 2 คน ที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้และสมาธิ

สั้น ไม่สามารถจดจำกับการเรียนได้ โดยนักเรียน 1 คน เรียนด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและอีก 1 คน เรียนด้วยวิธีการดั้งเดิม ผลการวิจัย พบว่า การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางทำให้นักเรียนที่มีความบกพร่องด้านการเรียนรู้เกิดความคงทนในการจดจำคำศัพท์และเป็นความคงทนประเภทความจำระยะยาว

การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางจะต้องทำการสอนควบคู่กับการฝึก (Practical drill) ทุกครั้ง ความจำที่เกิดขึ้นในช่วงแรกอาจเป็นความจำระยะสั้น แต่เมื่อมีการทำซ้ำ (Rehearsal) หลายๆ ครั้งเป็นเวลานาน นักเรียนจะมีโอกาสจำได้ (Atkinson and shiffrin 1698 อ้างถึงในชัยพร วิชชาวุธ, 2520) จากการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้นในการจดจำคำศัพท์ โดยใช้ **แบบทดสอบ** พบว่า จำนวนคำศัพท์ที่ผู้เรียนทั้ง 25 คน จำได้ คือ “swim, walk, drink, six, two, pencil, book, และ temple” และคำศัพท์ที่จำนวนนักเรียนจดจำได้น้อยที่สุด คือคำว่า “ in front of” ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 15 คนเท่านั้นที่สามารถจดจำคำศัพท์นี้ได้ภายในระยะเวลา 2 สัปดาห์ และผลจากการ **แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** พบว่า นักเรียนทั้งหมดยังคงสามารถจดจำคำศัพท์ “walk และ drink” ได้ และคำศัพท์ที่นักเรียนจำได้น้อยที่สุดคือ คำว่า “ in front of” ซึ่งมีจำนวนนักเรียน 10 คนเท่านั้นที่สามารถจำได้ สรุปได้ว่า จากการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้น คำศัพท์เป้าหมายที่จำนวนนักเรียนสามารถจดจำได้มากที่สุดคือคำว่า “drink” และน้อยที่สุด คือ คำว่า “in front of” สอดคล้องกันทั้งในการทำแบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล

ต่อมาจากการทดสอบวัดความคงทนระยะยาวโดยใช้ **แบบทดสอบ** พบว่า นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 25 คนสามารถจดจำคำเหล่านี้ได้ คือ “walk, drink, love, eight, ruler, pencil, และ book” และมีจำนวนนักเรียนน้อยที่สุด 15 คน ที่สามารถจดจำคำว่า “ in front of และ read” ได้ ส่วนผลจากการทดสอบด้วย**แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล** แสดงให้เห็นว่าจำนวนนักเรียนจดจำคำว่า “drink” ได้มากที่สุด และจำนวนนักเรียนจดจำคำว่า “ class และ in front of” ได้น้อยที่สุด

จากผลการวิจัยความสามารถในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่เป็นเด็กเล็ก หลังจากรับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ทำให้ผู้วิจัยสามารถอภิปรายผลแสดงข้อเท็จจริงในงานวิจัยชิ้นนี้ในส่วนของความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ 3 ประการ ดังนี้ ประการที่หนึ่ง คือ ลักษณะของคำศัพท์และโครงสร้างประโยค การทดลองในครั้งนี้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนอายุระหว่าง 6-7 ขวบที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ คำศัพท์ที่ปรากฏในบทเรียนจึงเป็นพยางค์เดียวเป็นส่วนใหญ่เพราะมาตรฐานตัวชี้วัดการเรียนรู้ภาษาอังกฤษในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่

ที่ 1 คือ นักเรียนสามารถฟังคำหรือประโยคสั้นๆ ได้ จากคำศัพท์เป้าหมายทั้งหมด 30 คำ คำที่นักเรียนมีการเรียนรู้และจดจำได้มากที่สุดจากการทำ แบบทดสอบ และ แบบทดสอบถาม -ตอบ รายบุคคล คือ คำว่า “ walk และ drink” และน้อยที่สุดคือคำว่า “in front of” เมื่อวิเคราะห์ถึงจำนวนพยางค์ ทั้ง “ walk และ drink” เป็นคำศัพท์พยางค์เดียว ซึ่งทำให้นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 สามารถจดจำคำว่า “ walk และ drink” ได้ง่ายกว่า คำว่า “in front of” ที่มีจำนวนพยางค์ถึง 3 พยางค์

ยิ่งไปกว่านั้นลักษณะของโครงสร้างประโยคที่ใช้ในการสอน คือ ผู้สอนสามารถนำคำว่า “walk และ drink” มาร้อยเรียงเป็นประโยคคำสั่งหรือประโยคบอกเล่าเพื่อให้นักเรียนปฏิบัติได้อย่างชัดเจนกว่า ยิ่งไปกว่านั้น ความถี่ในการนำคำว่า “walk และ drink” มาใช้ในการเรียนการสอนมีมากกว่าการนำ คำว่า “in front of” มาใช้ในการเรียนการสอน ด้วยเหตุผลดังกล่าวนักเรียนจึงมีโอกาสได้ทบทวน “walk และ drink” มากกว่า คำว่า “in front of” ตัวอย่างประโยคเช่น “Suriya, walks to Sanan.” หรือ “Walk to the temple.” และ “ I walk to school.” ในขณะที่ “in front of” ผู้วิจัยแต่งประโยคได้ว่า “Suriya is in front of Sanan.” หรือ “Kongpob is in front of the chair.” และ ตัวอย่างประโยคที่มีคำบอกตำแหน่งเช่นเดียวกับคำว่า “in front of” เช่น A pen is on the table. จากตัวอย่างประโยคแสดงให้เห็นว่า มีจำนวนคำศัพท์ของคำว่า “in front of” มีมากกว่าจำนวนคำศัพท์ที่ปรากฏในประโยคอื่น ซึ่งอาจเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้มีจำนวนนักเรียนน้อยที่สุดที่สามารถจดจำคำว่า “in front of” ได้ จากคำอธิบายข้างต้นแสดงให้เห็นว่า จำนวนพยางค์ และประเภทของคำศัพท์ที่มีผลต่อการจดจำคำศัพท์ในนักเรียนประถมศึกษาปีที่ 1 ด้วยเช่นกัน

เหตุผลประการที่สองที่เกี่ยวข้องกับความคงทนของการจดจำคำศัพท์ คือ ประเภท และลักษณะของการฝึก จากจำนวนนักเรียนในงานวิจัยชิ้นนี้ทั้งหมด 30 คน เป็นกลุ่มตัวอย่าง 25 คน และไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 5 คน ทำให้ผู้สอนไม่สามารถสังเกตการเรียนรู้ของนักเรียนได้หมดทุกคนภายในเวลาเรียนหนึ่งชั่วโมง ผู้สอนจึงต้องใช้วิธีการจัดกระบวนการฝึกที่หลากหลายเพื่อทำให้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเข้าถึงนักเรียนทุกคน ดังที่ Lightbown & Spada (1993) และ พรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์ (2551) กล่าวว่า ผู้สอนต้องใช้รูปแบบการเรียนรู้ที่หลากหลายกับเด็ก เช่น การเรียนเป็นกลุ่ม ทีม คู่ หรือรายบุคคล เพราะเด็กจะได้เรียนรู้ภาษาจากกิจกรรมที่มีรูปแบบแตกต่างกันจากทำงานร่วมกันเป็นกลุ่ม ทีม หรือเป็นรายบุคคล ดังทฤษฎีวิวัฒนาการและสังคมของ Lev Vygotsky ที่เสนอว่า การมีปฏิสัมพันธ์กันในสังคมและวัฒนธรรมเป็นส่วนหนึ่งในการส่งเสริมความฉลาดของกระบวนการเรียนรู้และพัฒนาการของเด็ก

ดังนั้นในงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้สอนจึงจัดให้มีกระบวนการฝึกเป็นกลุ่ม ทีม คู่และรายบุคคล โดยนักเรียนต่างก็เป็นทั้งนักแสดงและผู้ชมตลอดเวลาที่ทำการเรียนการสอน 30 ชั่วโมง อดงค์ เชื้อนนท์ (2012) ได้แนะนำเทคนิคการสอนแบบตอบด้วยท่าทางว่า หากมีการเปลี่ยนรูปแบบการฝึกผู้สอนต้องพึงระวัง โดยให้แน่ใจว่าผู้เรียนเข้าใจกระบวนการเรียนอย่างชัดเจนแล้ว และกระบวนการสอนภาษาในเด็กไม่ควรซับซ้อน ยุ่งยาก และไม่จำเป็นต้องเปลี่ยนกระบวนการหลายครั้ง เพราะเมื่อมีสิ่งใหม่เกิดขึ้นในแต่ละครั้งเด็กบางส่วนจะรู้สึกกังวล (Scott, , Ytreberg,1990) ดังนั้นรูปแบบการฝึกในทุกกิจกรรมจะเหมือนกัน คือ เริ่มต้นจากการทำพร้อมกันทั้งห้อง เป็นแถว กลุ่ม และคู่ สุดท้ายคือการสุ่มเป็นรายบุคคล และก่อนการเริ่มต้นคำศัพท์เป้าหมายใหม่ทุกครั้ง จะต้องทบทวนคำศัพท์เป้าหมายเดิมด้วยการสุ่มเป็นรายบุคคล

นอกจากประเภทของการฝึกที่กล่าวถึงในข้างต้นแล้ว ผู้วิจัยยังได้พบว่า การฝึกทุกประเภทจะปรากฏวิธีการทำซ้ำ เช่นการฟังและพูดซ้ำๆ ทำให้ผู้เรียนจดจำสิ่งที่พูดได้ ดังเช่นใน ทฤษฎี Guoin and The Series Method, The Audio Lingual method, Community Language Learning, Communicative Language Teaching ที่มีการฟังซ้ำๆ และฝึกพูดซ้ำหลายๆครั้ง (Conversation drill) ในกระบวนการเรียนการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถจดจำสิ่งที่พูดได้ และนำไปใช้ได้ สถานการณ์จริงในชีวิตประจำวันได้อย่างมีประสิทธิภาพ (Brown, 2001)

การรับรู้และเข้าใจคำศัพท์ภาษาอังกฤษจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เป็นการเรียนรู้ที่เกิดในขณะที่เด็กมีความรู้สึกสนุก ผ่อนคลาย ไม่กลัว ทำให้สมองปลอดโปร่ง กระบวนการจำเกิดขึ้นอย่างเป็นธรรมชาติ และเมื่อเกิดการฝึกซ้ำหลายครั้ง ทำให้เกิดการย้ำความเข้าใจ ดังนั้น เมื่อนักเรียนทำ แบบทดสอบ วัดความคงทนระยะยาวและ แบบทดสอบถาม -ตอบ รายบุคคลความคงทนระยะยาวในการจดจำคำศัพท์ ผลจากการทดสอบจึงแสดงให้เห็นว่านักเรียนเกิดความคงทนในการจดจำคำศัพท์จากการสอนด้วยวิธีการดังกล่าว ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของเด็กเล็กที่เกิดจากการสอนที่มีการฝึกโดยผู้สอนนำคำศัพท์เดิมมาเชื่อมโยงกับคำศัพท์ใหม่ซึ่งอาจจะอยู่ในรูปประโยคคำสั่ง หรือบอกเล่าก็ได้ ตัวอย่างเช่น “walk” คือคำศัพท์ที่นักเรียนได้ทราบความหมายแล้วและคำใหม่คือ “temple” ครูจะใช้ประโยคคำสั่งกับนักเรียนว่า Walk to the temple. และแสดงท่าทางจากประโยคคำสั่งดังกล่าว การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นการฝึกหรือทำซ้ำคำว่า “walk” จึงทำให้นักเรียนจดจำได้แม่นยำยิ่งขึ้นและอีกหนึ่งตัวอย่าง เช่น คำว่า “pencil” เป็นคำศัพท์เดิมที่นักเรียนทราบความหมายแล้ว ครูจะใช้ประโยคว่า I have five pencils.

เพื่อให้นักเรียนเข้าใจคำว่า “five” ครูก็จะแสดงจำนวนดินสอซึ่งเป็นคำศัพท์ใหม่ แต่การพูดซ้ำคำว่า “pencil” ในประโยคดังกล่าว ทำให้นักเรียนจดจำคำว่า “pencil” ได้แม่นยำยิ่งขึ้น

งานวิจัยที่ใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อยืนยันถึงประสิทธิผลของวิธีการสอนต่อความคงทนในการจดจำคำศัพท์ เช่นงานวิจัยของ Ray Kuo, et al. (2014). The effects of Embodiment-based TPR approach on student English vocabulary learning achievement, retention and acceptance ได้ทดลองโดยแบ่งกลุ่มตัวอย่างออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มที่หนึ่งสอนโดยใช้วิธีการแบบตอบสนองด้วยท่าทางดั้งเดิม กลุ่มที่สองสอนโดยใช้สื่อการเรียนรู้เรียกว่า Embodiment-based TPR approach สรุปได้ว่า การสอนด้วยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทางทั้งสองแบบไม่มีความแตกต่างกันทางสถิติ นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ได้เพิ่มขึ้นจากการสอนทั้งสองวิธี แต่การสอนด้วยการใช้สื่อช่วยให้กลุ่มตัวอย่างมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ได้มากกว่า

4.3.3 หมวดคำศัพท์ที่เกิดการพัฒนาสูงสุดเมื่อใช้การสอนแบบตอบสนองด้วย

ท่าทาง

การอภิปรายผลในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะกล่าวถึงหมวดคำศัพท์ ที่นักเรียนเกิดการ พัฒนาสูงสุดเมื่อได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ภายใต้หัวข้อ 2 ประเด็น ดังต่อไปนี้

ประเด็นที่หนึ่ง คือหมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดการรับรู้และเข้าใจมากที่สุดจากการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จากการทำ **แบบทดสอบ** พบว่า หมวดคำที่เกิดการพัฒนาสูงสุดคือ หมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ และจากการทำ **แบบทดสอบถาม-ตอบ รายบุคคล** คือหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นเด็กเล็กที่เริ่มต้นเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ จึงอาจจะยังไม่ได้เรียนรู้คำศัพท์ที่เป็นนามธรรม เช่นคำที่ใช้บอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ เมื่อนักเรียนได้รับการสอนจึงรู้สึกตื่นเต้นกับความรู้อย่างใหม่ และในกระบวนการสอนนักเรียนต้องลงมือปฏิบัติเอง เมื่อมีการเรียนเป็นกลุ่มที่ต้องมีการปฏิบัติร่วมกัน เช่น A pencil is on the table. หรือ Five pencils are on the table. ซึ่งนักเรียนในกลุ่มจะต้องรวบรวมจำนวนดินสอให้ได้ 5 ค้ำม วิธีการสอนที่ต้องมีการปฏิบัติร่วมกันทำให้นักเรียนเกิด

การเรียนรู้ซึ่งกันและกัน อย่างไรก็ตาม ในกระบวนการสอนครูต้องเริ่มต้นด้วยการยกจำนวนดินสอ เป็นตัวอย่างให้นักเรียนดูก่อนและหลังจากนั้นก็เปลี่ยนจำนวน หรือ ตำแหน่งเป็น in ตัวอย่าง ประโยค เช่น Jantra is behind Surarit. ซึ่งนักเรียนจะรู้สึกสนุกในการจัดฉากตามความหมายของ คำศัพท์ นักเรียนจึงมีการเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับคำแสดงอาการปฏิกิริยาที่นักเรียนรู้สึก สนุกสนานกับการได้แสดงเอง หรือเป็นผู้ออกคำสั่งให้เพื่อนแสดง

ประเด็นที่สอง หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนจดจำได้ดีที่สุดจากการสอนด้วยวิธีการ สอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผลการทำ แบบทดสอบ ความคงทนระยะสั้น พบว่า นักเรียนจดจำ หมวดคำศัพท์แสดงอาการปฏิกิริยาได้สูงสุดและในการทำ แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียน สามารถจดจำหมวดคำบอกความรู้สึกได้ดีที่สุด ผู้วิจัยจึงได้วิเคราะห์ไปยังกระบวนการสอน พบว่า โครงสร้างประโยคบอกความรู้สึกของตนเอง เช่น I'm happy. (ฉันมีความสุข) I'm sad. (ฉันรู้สึก เศร้า) มีส่วนช่วยให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำหมวดคำบอกความรู้สึกได้เพราะสื่อที่ใช้ แสดงการรับรู้ความหมายเกิดจากฐานเดียวกันคือ ใบหน้าและคำศัพท์เป็นกลุ่มเดียวกันคือเป็นคำ บอกอารมณ์ของผู้พูด ดังนั้นจึงอาจเป็นเหตุผลว่า นักเรียนสามารถจดจำคำศัพท์หมวดคำบอก ความรู้สึกได้มากกว่าหมวดคำศัพท์อื่น ซึ่งผู้สอนสามารถใช้คำบอกความรู้สึกเป็นต้นทางในการ เรียนรู้คำศัพท์ประเภทอื่นๆ ได้ วิธีการดังกล่าวเป็นทางเลือกที่เหมาะสมอีกทางหนึ่งในการ สอน คำศัพท์ให้กับผู้เรียนที่เป็นเด็กเล็ก โดยเริ่มต้นจากหมวดคำศัพท์บอกความรู้สึก

วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่เหมาะสมสำหรับการ สอนคำศัพท์หลายหมวด ดังเช่นในงานวิจัยของ Mattisson (2011) ที่ศึกษาการสอนคำคุณศัพท์ด้วย วิธีการสอนแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง เรื่อง Using TPR Method in Teaching English Adjectives โดยมีกลุ่มทดลองเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาอายุ 11 ขวบเรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศ ผลการวิจัย พบว่า การสอนแบบการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง มี ประสิทธิภาพกับการสอนคำคุณศัพท์ภาษาอังกฤษ นักเรียนมีความเข้าใจและนำคำคุณศัพท์ไปใช้ได้ ถูกต้องมากขึ้น และงานวิจัยของ Mahmudah (2011) เรื่อง Improving students' ability using preposition of place through Total Physical Response (TPR) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า การสอนแบบ

ตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพต่อการสอนคำบุพบทให้กับนักเรียน ซึ่งนักเรียนเข้าใจและนำคำบุพบทไปใช้ได้ถูกต้องมากขึ้น เช่นกัน

ในส่วนของความคงทนระยะยาว ซึ่งเว้นระยะ 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา หลังจากทดสอบความคงทนระยะสั้นเสร็จสิ้น หมวดคำที่นักเรียนสามารถจดจำได้ดีที่สุด คือหมวดหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ เพราะคำศัพท์บางส่วนนักเรียนจะต้องพบในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษทุกครั้งในห้องเรียน นักเรียนจึงสามารถจดจำคำศัพท์ที่ได้จากเหตุผลดังกล่าวแสดงให้เห็นว่า ปัจจัยภายนอกเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้นักเรียนสามารถเกิดความคงทนในการจดจำคำศัพท์ เช่น โอกาสในการได้ฟัง - พูด และปฏิบัติตามคำสั่งในห้องเรียน (Classroom languages) และมีนักเรียน 2 คนที่ได้รับการสอนพิเศษจากนอกห้องเรียน จากปัจจัยภายนอกที่ไม่สามารถควบคุมได้ในการทดลองเป็นปัจจัยหนึ่งที่ทำให้นักเรียนยังคงจดจำคำศัพท์เป้าหมายบางคำได้ดี

ในบทนี้ ผู้วิจัยได้รายงานผลการศึกษาของประสิทธิผลของการสอนคำศัพท์ด้วยการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางในนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 พร้อมทั้งวิเคราะห์และอภิปรายผลการศึกษา นักเรียนมีการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เมื่อได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง และนักเรียนมีความคงทนในการจดจำคำศัพท์ในระยะเวลา 2 สัปดาห์ ความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนลดลงเมื่อเวลาผ่านไป 18 สัปดาห์ หรือ 1 ภาคการศึกษา การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีประสิทธิภาพกับการสอนคำศัพท์ทุกหมวด และหมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดการพัฒนาสูงสุดคือหมวดคำบอกตำแหน่งหรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำและหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา และหมวดที่นักเรียนสามารถจดจำได้ดีที่สุดภายในระยะเวลา 2 สัปดาห์คือหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา และหมวดคำบอกความรู้สึก ต่อมาหมวดคำที่นักเรียนเกิดความคงทนในการจดจำคำศัพท์ระยะยาว 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา สูงที่สุดคือหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวน และสถานที่ และหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา

บทที่ 5

การสรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่อง การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เป็นงานวิจัยกึ่งทดลอง (quasi-Experimental Research) มีคำถามวิจัย 3 ประการคือ (1) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์ของนักเรียนระดับประถมศึกษาหรือไม่ อย่างไร (2) การจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางมีความคงทนหรือไม่ อย่างไร (3) การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางส่งผลต่อการเรียนรู้คำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึก หมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ และหมวดคำบอกตำแหน่ง หรือแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ ของนักเรียนเหมือนหรือต่างกันอย่างไร

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้จากการเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเลือกห้องที่มีนักเรียนอยู่ในเกณฑ์อายุระหว่าง 6-7 ขวบและมีนักเรียนอายุนอกเกณฑ์จำนวนน้อยที่สุดได้นักเรียน 1 ห้อง จำนวน 25 คน เป็นนักเรียนชาย 14 คนและนักเรียนหญิง 11 คน มีนักเรียนอายุนอกเกณฑ์จำนวน 2 คน เป็นชาย 1 คนและหญิง 1 คน ทั้งสองคนมีอายุ 8 ขวบ และเป็นนักเรียนที่เรียนซ้ำชั้นในปีที่ผ่านมา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ มี 4 ส่วน ส่วนที่ 1 คือแบบทดสอบก่อนเรียนประกอบด้วยแบบทดสอบ 2 ชนิด คือ (1) แบบทดสอบ (paper test) และ (2) แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (individual oral test) ส่วนที่ 2 คือ แผนการจัดการเรียนรู้โดยใช้เทคนิคแบบ TPR ส่วนที่ 3 คือ แบบทดสอบหลังเรียนซึ่งเป็นแบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน และส่วนที่ 4 คือ แบบทดสอบความคงทนซึ่งเป็นแบบทดสอบเดียวกับแบบทดสอบก่อนและหลังเรียนมีการทดสอบวัดความคงทนของการจดจำความหมายของคำศัพท์เป้าหมายจำนวน 2 ครั้ง คือ ครั้งที่ 1 เรียกว่าทดสอบความคงทนระยะสั้นโดยผู้วิจัยเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์ หลังจากทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น และการทดสอบความคงทนระยะยาว โดยผู้วิจัยเว้นระยะเวลา 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษาหลังจากทดสอบความคงทนระยะสั้นเสร็จ

ผลจากการทดลองสรุปได้ 3 ประเด็น ดังนี้ (1) ความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (2) ความคงทนของการจดจำ

คำศัพท์ เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง (3) ประเภทของคำศัพท์ที่เหมาะสมกับการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

5.1 สรุปผลการศึกษา

5.1.1 ความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ก่อนการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์ โดยทดสอบด้วยแบบทดสอบสองประเภทคือ แบบทดสอบ และ แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล ซึ่งในแบบทดสอบทั้งสองประเภทจะประกอบด้วยคำศัพท์เป้าหมายเดียวกันมีจำนวน 30 คำ ผลของการทดสอบก่อนเรียน พบว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 13.92 ในแบบทดสอบ และในแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ .52

ต่อมาหลังจากนักเรียนได้รับการสอนคำศัพท์ด้วยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง จำนวน 30 คาบ ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบความสามารถในการรับรู้คำศัพท์ของนักเรียนในคาบถัดไปของวิชาภาษาอังกฤษทันที โดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบก่อนเรียน ได้ผลสรุปว่า นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.48 ในแบบทดสอบ และในแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนมีคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.44

จากผลคะแนนเฉลี่ยความสามารถของนักเรียนในการรับรู้และเข้าใจคำศัพท์ หลังจากได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง สรุปได้ว่า วิธีการสอนดังกล่าวสามารถทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ รับรู้และเข้าใจความหมายของคำศัพท์ได้มากขึ้น

5.1.2 ความคงทนของการจดจำคำศัพท์เมื่อใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วย

ทำทาง

การวัดความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียน ผู้วิจัยได้ดำเนินการทดสอบจำนวนสองครั้ง ครั้งที่ 1 ผู้วิจัยเว้นระยะเวลา 2 สัปดาห์หลังจากนักเรียนทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น เรียกว่า การวัดความคงทนระยะสั้น และครั้งที่ 2 ผู้วิจัยเว้นระยะเวลา 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา เรียกว่า การวัดความคงทนระยะยาว แบบทดสอบที่ใช้วัดความคงทนทั้งสองครั้งเป็นแบบทดสอบเดียวกันกับแบบทดสอบหลังเรียน

ผลคะแนนเฉลี่ยที่ได้จากการทดสอบความคงทนระยะสั้นเมื่อเปรียบเทียบกับคะแนนเฉลี่ยในผลการทดสอบหลังเรียน สรุปได้ดังนี้ จากการทำทดสอบหลังเรียนเมื่อวัดด้วยแบบทดสอบ นักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 26.48 และจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 21.44 เมื่อระยะเวลาผ่านไป 2 สัปดาห์หลังจากที่นักเรียนทำการทดสอบหลังเรียนเสร็จสิ้น ผู้วิจัยให้นักเรียนทำการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้นโดยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับที่ใช้ในการวัดผลหลังเรียน ผลการทดสอบได้ดังนี้ จากการทำแบบทดสอบ นักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.48 และจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.08

จากผลคะแนนเฉลี่ยในการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้น พบว่า นักเรียนมีผลคะแนนเฉลี่ยจากการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้นมากกว่าผลคะแนนเฉลี่ยหลังเรียน ซึ่งสามารถสรุปได้ว่า การสอนคำศัพท์โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยทำทางสามารถทำให้นักเรียนเกิดความคงทนต่อการจดจำคำศัพท์ได้ในระยะเวลา 2 สัปดาห์

ต่อมาผู้วิจัยได้เว้นระยะเวลาต่อไปอีก 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา แล้วจัดให้นักเรียนเข้าทดสอบความคงทนระยะยาว เพื่อยืนยันการตอบคำถามวิจัยในข้อที่ 2 ที่ว่า การจดจำคำศัพท์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยทำทางมีความคงทนหรือไม่ อย่างไร การ

ทดสอบวัดความคงทนระยะยาว ผู้วิจัยใช้แบบทดสอบชุดเดียวกับแบบทดสอบวัดความคงทนระยะสั้น ผลสรุปได้เป็นดังนี้ จากการทดสอบวัดความคงทนระยะสั้น เมื่อวัดด้วยแบบทดสอบนักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 27.48 และจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 22.44 และผลจากการทดสอบวัดความคงทนระยะยาว จากการทำแบบทดสอบนักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 25.96 และจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนได้ผลคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 19.36

ดังนั้นจากผลคะแนนเฉลี่ยของการทดสอบวัดความคงทนระยะยาว แสดงให้เห็นว่า เมื่อมีการเว้นระยะเวลา 18 สัปดาห์หรือ 1 ภาคการศึกษา ผลของความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนบางส่วนลดลง อย่างไรก็ตาม จากการวิเคราะห์ข้อมูล พบว่า คำศัพท์ที่นักเรียนกลุ่มตัวอย่างทั้ง 25 คนมีความสามารถในการจดจำได้ดี คือ “walk, drink, love, eight, ruler, pencil, และ book” ซึ่งความคงทนในการจดจำคำศัพท์เหล่านี้ของนักเรียนสามารถยืนยันประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางต่อความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

5.1.3 หมวดคำศัพท์ที่เหมาะสมกับการใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง

ในหัวข้อนี้ ผู้วิจัยจะสรุปเป็น 3 ประเด็น คือ ประเด็นที่ 1 หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์มากที่สุดเมื่อได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง ประเด็นที่ 2 หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดความคงทนในการจดจำคำศัพท์มากที่สุดเมื่อวัดด้วยการทดสอบความคงทนระยะสั้น ประเด็นที่ 3 หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดความคงทนในการจดจำคำศัพท์มากที่สุดเมื่อวัดด้วยการทดสอบความคงทนระยะยาว

ประเด็นที่ 1 หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดการเรียนรู้มากที่สุดเมื่อได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง คือหมวดคำบอกตำแหน่งและแสดงความสัมพันธ์ระหว่างคำ โดยจาก

การทำแบบทดสอบ ผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละก่อนที่นักเรียนจะได้รับการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเท่ากับ 33.33 และผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนเท่ากับ 85.33 นักเรียนแสดงความก้าวหน้าของการรับรู้คำศัพท์เท่ากับ 52.00 ($t= 9.51^*$, $sig=.01$) และจากผลการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล นักเรียนเกิดการเรียนรู้คำศัพท์มากที่สุดในหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา ซึ่งผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละก่อนเรียนเท่ากับ 0.50 และผลคะแนนร้อยละหลังเรียนเท่ากับ 73.00 นักเรียนเกิดความก้าวหน้าในการรับรู้คำศัพท์เท่ากับ 72.50 ($t=-10.98^*$, $sig=.01$)

ประเด็นที่ 2 หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดความงุนงงในการจดจำคำศัพท์มากที่สุด เมื่อวัดด้วยการทดสอบความงุนงงระยะสั้น ผลจากแบบทดสอบ คือหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา นักเรียนมีผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนในหมวดดังกล่าวเท่ากับ 89.00 และผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละของการวัดความงุนงงระยะสั้นเท่ากับ 94.50 นักเรียนแสดงการรับรู้คำศัพท์เพิ่มขึ้นเท่ากับ 5.50 แต่อย่างไรก็ตาม ค่าเฉลี่ยร้อยละทั้งสองค่าไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t= 1.84$ หมายความว่า นักเรียนยังคงมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ในหมวดดังกล่าวได้ ต่อมาผลจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล หมวดคำที่นักเรียนเกิดความงุนงงระยะสั้นสูงสุด คือหมวดคำบอกความรู้สึก นักเรียนมีผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนในหมวดดังกล่าวเท่ากับ 59.00 และผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละความงุนงงระยะสั้นเท่ากับ 76.00 นักเรียนแสดงการรับรู้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 17.00 คะแนนเฉลี่ยร้อยละทั้งสองครั้งมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($t =2.80^*$, $sig=.01$) หมายความว่า นักเรียนยังคงมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ในหมวดดังกล่าวเพิ่มขึ้น

ประเด็นที่ 3 หมวดคำศัพท์ที่นักเรียนเกิดความงุนงงในการจดจำคำศัพท์มากที่สุด เมื่อวัดด้วยการทดสอบความงุนงงระยะยาว ผลจากแบบทดสอบ คือหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ จำนวนนับ และสถานที่ นักเรียนมีผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนในหมวดดังกล่าวเท่ากับ 95.67 และผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละของการวัดความงุนงงระยะยาวเท่ากับ 92.67 นักเรียนแสดงการรับรู้คำศัพท์ลดลงเท่ากับ 3.00 แต่อย่างไรก็ตามผลคะแนนเฉลี่ยเฉลี่ยดังกล่าวไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ $t= 1.98$ หมายความว่า นักเรียนยังคงมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ในหมวด

ดังกล่าวได้ ต่อมาผลจากการทำแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล หมวดคำที่นักเรียนเกิดความงุนงง
 ระยะสั้นที่สุด คือหมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา นักเรียนมีผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละหลังเรียนในหมวด
 ดังกล่าวเท่ากับ 74.00 และผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละความงุนงงระยะยาวเท่ากับ 70.50 นักเรียนแสดง
 การรับรู้เพิ่มขึ้นเท่ากับ 3.50 แต่อย่างไรก็ตามผลคะแนนเฉลี่ยร้อยละทั้งสองค่าไม่แตกต่างกันอย่างมี
 นัยสำคัญทางสถิติ $t = 1.10$ หมายความว่า นักเรียนยังคงมีความสามารถในการจดจำคำศัพท์ในหมวด
 ดังกล่าวได้

5.2 ข้อเสนอแนะ

จากการทำงานวิจัยชิ้นนี้ ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะ 2 หัวข้อ คือ (1) ข้อเสนอแนะการ
 นำไปใช้ด้านการเรียนการสอนและ (2) ข้อเสนอแนะการนำไปใช้ในทำวิจัยในครั้งต่อไปดังนี้

5.2.1 ข้อเสนอแนะในการจัดการเรียนการสอน

1. ครูควรกำหนดหัวเรื่องไม่ให้มากเกินไปและควรเป็นหัวข้อเรื่องที่นักเรียน
 รู้จักหรือเป็นเรื่องที่ใกล้ตัวนักเรียน เพื่อที่ว่า นักเรียนมีโอกาสในการนำคำศัพท์ไปใช้ได้
 สถานการณ์จริง เช่น หัวเรื่องบุคคลในโรงเรียน หรือสมาชิกในครอบครัว
2. ครูควรใช้ภาษาอังกฤษในการสอนให้มากขึ้นเพื่อสร้างความคุ้นเคยให้
 นักเรียนและอาจเพิ่มเติมคำอธิบายด้วยการพูดภาษาไทยหากนักเรียนไม่เข้าใจคำสั่ง เพราะการสอน
 แบบตอบสนองด้วยท่าทางเป็นวิธีการสอนที่นักเรียนต้องเข้าใจประโยคที่ได้ฟัง และเมื่อนักเรียนฟัง
 เข้าใจแล้วนักเรียนจะสามารถแสดงความเข้าใจด้วยการแสดงท่าทางหรือการพูดสนทนา
3. การจัดการเรียนการสอนโดยวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางควร
 ใช้วิธีการสอนทั้ง 4 ประเภทสลับเปลี่ยนกันเพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย เช่นการสอนแบบ
 ตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้ร่างกาย การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้สิ่งของ การสอน
 แบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยใช้รูปภาพ และการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางโดยการเล่าเรื่อง

5.2.2 ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ในงานวิจัยชิ้นนี้ ได้ทดลองกับกลุ่มตัวอย่างกลุ่มเดียวและใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางวิธีเดียว เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านประชากร ดังนั้นสำหรับงานวิจัยในครั้งต่อไป ควรมีกกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมเพื่อนำเอาวิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางศึกษาเปรียบเทียบกับวิธีการสอนอื่น

2. เนื่องจากงานวิจัย ชิ้นนี้ ผู้วิจัยไม่ได้มุ่งบันทึกพฤติกรรมการเรียนรู้ของนักเรียน ในขณะที่สอน ดังนั้นในการทำวิจัยครั้งต่อไป ควรควรรบันทึกพฤติกรรมนักเรียนในรูปแบบต่อไปนี้ (1) แบบวิดิทัศน์ (2) แบบบันทึกพฤติกรรม เช่น พฤติกรรมความสนใจเรียน พฤติกรรมความกล้าแสดงออกและพฤติกรรมกรให้ความช่วยเหลือเพื่อนในกลุ่ม

3. แบบทดสอบ และแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคลที่ใช้ในงานวิจัยชิ้นนี้เป็นแบบทดสอบชุดเดียวกันทั้งหมด สำหรับในงานวิจัยครั้งต่อไป ควรมีการสลับข้อและตัวเลือกในแบบทดสอบและแบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดการจดจำข้อสอบ

บรรณานุกรม

ภาษาไทย

- กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์. (2527). *จิตวิทยาการศึกษา* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ศรีเดช.
- กรมวิชาการ. (2546). *การจัดสาระการเรียนรู้กลุ่มสาระการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศตามหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2544*. กรุงเทพฯ: องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2539). *หลักสูตรภาษาอังกฤษ พุทธศักราช 2539*. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว .
- กระทรวงศึกษาธิการ. (2551). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. กรุงเทพฯ : องค์การรับส่งสินค้าและพัสดุภัณฑ์.
- กุศยา แสงเดช. (2551). *Cheer up ! I* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: ฟิสิกซ์เซ็นเตอร์.
- จรรยา สุวรรณทัต , สุภา มลากุล ณ อยู่ชยา, และขงยุทธิ์ วงศ์ภิรมย์สานต์. (2539). *จิตวิทยาทั่วไป* . กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- เฉลิมเกียรติ ผิวนวนล. (2522). *จิตวิเคราะห์ของฟรอยด์*. กรุงเทพฯ: ดวงกมล.
- ชินโอสถ หัศบำเรอ. (2538). *วิธีการใช้สมองอย่างคอมพิวเตอร์*. กรุงเทพฯ : ดวงกมล.
- ชัยพร วิชชาวุธ. (2520). *ความจำมนุษย์*. กรุงเทพฯ : ชวนพิมพ์.
- ทิพรัตน์ มีบัว. (2556). การประยุกต์ใช้คอมพิวเตอร์ในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ. ค้นเมื่อ 31 มกราคม 2557 , จาก http://tipparat-eng.blogspot.com/2013_01_01_archive.html
- ปิยวรรณ ประสันตสุข. (20 ก.พ.2556). การศึกษาไทย.มติชน.[ออนไลน์]เข้าถึงได้จาก <http://www.matichon.co.th> (วันที่ค้นข้อมูล 18 มี.ค. 2556.)
- พรทิพย์ จินตกานนท์. (2529). *จิตวิทยาเบื้องต้น*. ภาควิชาจิตวิทยา. คณะวิทยาการจัดการ. มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.สงขลา .
- พรพิไล เลิศวิชา ,และอัครภูมิ จารุภากร. (2550). *ออกแบบกระบวนการเรียนรู้โดยเข้าใจสมอง*. กรุงเทพฯ.สถาบันวิทยาการเรีนรู้(สวร.).
- พรรณทิพย์ ศิริวรรณบุศย์. (2551). *ทฤษฎีจิตวิทยาพัฒนาการ* (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ. สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

บรรณานุกรม(ต่อ)

พัชรพิมล บุญรัมย์ . (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนโดยใช้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางกับเรียนโดยใช้การสื่อสารตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร.วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต (การสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ).จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย. ค้นเมื่อ 17 พ.ย. 56 จาก,<http://dric.nrct.go.th>.

บรรณานุกรม(ต่อ)

มณี อินทพันธ์. (2553). การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง :วิวัฒนาการและการนำไปใช้กับเรียนต่างบุคลิกภาพรูปแบบการเรียนและระดับความสามารถทางภาษา. วิทยานิพนธ์ปริญญาศิลปศาสตรมหาบัณฑิตหลักสูตรการสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษานานาชาติ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.สงขลา.

มาลินี ภู่น้อย. (2544). การใช้รูปแบบการสอนเพื่อการสื่อสารประกอบการใช้ท่าทางเพื่อสร้างแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ.วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การสอนภาษาอังกฤษ).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2556, จาก <http://www.dric.nrct.go.th>.

มูลนิธิชมรมไทย -อิสราเอลในพระบรมราชูปถัมภ์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา. (2543). การเรียนรู้ของเด็กปฐมวัย : ตามแนวการเรียนรู้ภาษาธรรมชาติแบบองค์รวม.กรุงเทพฯ. สำนักงาน คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.

เมธชิน อินธิไชย. (2547). การใช้วิธีสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางเพื่อเตรียมความพร้อมการฟัง-พูดภาษาอังกฤษก่อนเริ่มเรียนของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนนานาชาติเมธา จังหวัดนครปฐม.สารนิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทร วิโรฒ. ค้นเมื่อ 17 พ.ย. 2556, จาก www.prapasara.co.uk/EnglishResearchP1.

โยธิน ศันสนยุท . (2533). *จิตวิทยา*. กรุงเทพฯ : ศูนย์ส่งเสริมวิชาการ.

แรกขวัญ ครอบงาม. (2547). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 การศึกษาค้นคว้าอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(การสอนภาษาอังกฤษ).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.ค้นเมื่อ17 พ.ย. 2556,จาก <http://www.prapasara.co.uk/EnglishResearchP3.html>.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- ศศิธร เจริญใจ. (2550). การศึกษาเปรียบเทียบผลการสอนคำศัพท์โดยใช้กิจกรรมทัศนศิลป์ และกิจกรรมการตอบสนองด้วยท่าทาง ที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ และความคงทนในการเรียนรู้ คำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3. วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาการสอนภาษาอังกฤษในฐานะภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ค้นเมื่อ 17 พ.ย. 2556, จาก <http://www.thailis.or.th>.
- ศศิธร พรหมอินทร์ . (2536). การเปรียบเทียบแรงจูงใจและผลสัมฤทธิ์ในการเรียนวิชา ภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนบ้านหนองตุ จังหวัด อุรธานี ที่ได้รับการสอนภาษาโดยวิธีการตอบสนองด้วยท่าทาง และวิธี(Total physical response)และวิธีสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative approach)วิทยานิพนธ์ปริญญา ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต สาขาการสอนภาษาอังกฤษ- การศึกษาและการสอน(ประถมศึกษา) มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2556, จาก <http://www.dric.nrct.go.th>.
- ศิธร สงธนู & คิด พงศทัต. (2521). *คู่มือครูภาษาอังกฤษ: ภาคทฤษฎีและปฏิบัติ*(พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์สามมิตร.
- ศิริเพ็ญ อึ้งสิทธิพูนพร. (2552). การสอนแบบทีพีอาร์ (TPR) คืออะไร: ภาษาและวัฒนธรรมเพื่อ พัฒนาชนบท.Institute of Language and Culture for Rural Development Mahidol University. 30, (1ม.ค.-มี.ค.52).ค้นเมื่อ 11 ก.ย. 2556, จาก <http://www.mahidol.or.th>
- สถาบันทดสอบทางการศึกษาแห่งชาติ. (2556). *รายงานผลการทดสอบระดับชาติขั้นพื้นฐาน (O-NET) ปีการศึกษา 2554-2555*. ค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2556, จาก <http://www.niets.or.th>.
- สถาบันพัฒนาคุณภาพวิชาการ(พ.ว). (2554). *New Express.English 1* .กรุงเทพฯ.บริษัทพัฒนาคุณภาพวิชาการ(พ.ว)จำกัด.
- สมโภชน์ ธรรมแสง. (2546). การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสำหรับ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โดยการใ้การสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง. วิทยานิพนธ์ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต(การสอนภาษาอังกฤษ).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2556, จาก <http://www.dric.nrct.go.th>.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- สุคนธ์ สุขอนันต์. (25647). การพัฒนาทักษะการฟัง-พูด ภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทาง.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(การสอน ภาษาอังกฤษ).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ค้นเมื่อ 20 มีนาคม 2556, จาก <http://www.dric.nrct.go.th>
- สุดา ชาตรินันท์. (2538). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียนรู้ วิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ Total Physical Response.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(การสอนมัธยม) มหาวิทยาลัย ศรีนครินทรวิโรฒ.ค่นเมื่อ20 มีนาคม 2556 ,จาก <http://www.thailis.or.th>.
- สุพัฒน์ สุขมลสันต์, จรูญ เกณี, และวศินันท์ สุวรรณสิทธิ์. (2555). *ภาษาปริทัศน์: การศึกษารูปแบบความสัมพันธ์ของโครงสร้างเชิงเส้นของนานาปัจจัยที่มีผลต่อสัมฤทธิ์ผลทางด้าน ภาษาอังกฤษของนิสิตชั้นปีที่ 1 ของจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย*. 88 (1-18).
- สุภาภรณ์ สิปปเวสม์. (2551). Smile I (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ: อักษรเจริญทัศน์ อจท จำกัด.
- สำราญ คำอึ้ง. (2550). *Standard English Grammar*. กรุงเทพฯ: วิ.เจ.พรินติ้ง.
- ลำออง หิรัญบุรณะและคณะ. (2552). *Project:Play&Learn* (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ. โรงพิมพ์ สกสค.ลาดพร้าว.
- อนงค์ เชื้อนนท์ . (2555). *เทคนิคการสอนภาษาอังกฤษ*. ค่นเมื่อ 20 พฤศจิกายน 2556 จาก <http://somkidchaiyahong.blogspot.com/2012/02/blog-post.html>
- อันธิกา ศรีชะตา. (2549). การพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 โดยใช้วิธีการสอนแบบตอบสนองด้วยท่าทางและการเล่าเรื่อง.วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตร มหาบัณฑิต(การสอนภาษาอังกฤษ).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ค่นเมื่อ 20 มีนาคม 2556, จาก <http://www.dric.nrct.go.th>.
- อุไรวรรณ ชูพันธ์. (2538). ได้ทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของ นักเรียนในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้การสอนแบบการโต้ตอบทางสรีระและการ สอนแบบมุ่งประสบการณ์ภาษาวิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต(การสอน ภาษาอังกฤษ).มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. ค่นเมื่อ 30 มีนาคม 2556, จาก <http://www.library.msu.ac.th/web/dublin.php?ID=10691182>

บรรณานุกรม

ภาษาอังกฤษ

- Asher, J. (1979). *Learning Another Language through Actions: The Complete Teacher's Guidebook*. California : Sky Oaks Productions.
- Asher, J. (2001). *Brain switching: Learning on the right side of the brain*. California : Sky Oaks Productions.
- Bernstein, D. A. (1988). *Psychology*. Boston: Houghton Mifflin Company.
- Bernstein, D. A. (1999) *Essentials of Psychology*. Boston : Houghton Mifflin Company.
- Brown, H.G. (2001). *Teaching by principles: an interactive approach to language pedagogy*. New York : Addison Wiley Longman.
- Bright, J.A. & McGregor, G.P. (1971). *Teaching English as a Second Language*. London. Great Britain. Longman Bryan, James H. & Bryan, Tanis H. (1979) *Exceptional Children*. C.A. : Alfred.
- Burke, J. (1999). A complete Guide to Classroom, Curriculum. *The English Teacher's Companion, and the Profession*. US. Boynton / Cook.
- Cameron, L. & McKay, P. (2010). *Bringing creative teaching into the young learner classroom*. (n.p.). Oxford University Press.
- Ching Hsu, H., Hui Lin, C. (2011). The effects of Total Physical Response on English functional Vocabulary Learning for Resource Classroom Students in Elementary School. Retrieved July 20, 2013, from www.sciencedirect.com.
- Cook, V. (2001). *Second language learning and language teaching*. (3rd ed.). New York. Oxford University Press.
- Dale Philip S. (1976). *Language Development: Structure and Function*. (2nd ed.). U.S. The Dryden Press.
- Davidheiser, J. (2002). Teaching German with TPRS (Total Physical Response Storytelling). *Jstor*. 35, 25-35.
- Douglas, H. B. (1994). *Teaching by Principles : An Interactive Approach to Language Pedagogy*. USA .Prentice Hall Rengents.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Douglas, H. B. (2001). *Teaching by Principles: An Interactive Approach to Language Pedagogy*. New York. Pearson.
- Ellis, N.C.& Beaton, A. (1995). *Lexical Issues in Language Learning: Psycholinguistic Determinates of Foreign Language Vocabulary Learning*. Michigan. Research Club in Language Learning.
- Enright, D. S. (1991). *Supporting Children's English Language Development in Grade-Level and Language Classroom*. California. U.S.A
- Er, S. (2012). Using Total Physical Response Method in Early Childhood Foreign Language Teaching Environments.the 3rd World Conference on Learning, Teaching and Educational Leadership – WCLTA 2012a *TED University Faculty of Education, Department of Early Childhood Education, Ankara,Turkey*Social and Behavioral Sciences 93 (2013) 1766 – 1768.Retrieve November 12, 2013,From www.sciencedirect.com.
- Fayeqa, A. &Hussain, S. (2007). The use of Total Physical Response as a Classroom Management Strategy. Retrieved May,20,2013 from www.thecenterweb.org.
- Fries, C. C. (n.d.). Ann Arbor (Ed.) *Teaching & Learning English as a foreign*.USA. The University of Michigan Press
- Gairns, R. &Redman, S. (1986). *Working with Words: A guide to teaching and learning vocabulary*. Great Britain. The Bath Press.
- Gordon J, (2000). Elementary Example of Total Physical Response: A Strategy for Beginning ELLs .Illinois Resource Center. Retrieved May,20,2013 from www.thecenterweb.org.
- Hadfield, J. (2008). Group Dynamics in the FL classroom. *Strategies in Language Learning and Teaching: Anthology Series 49* (162-170). Singapore. SEAMEO Regional Language Centre.
- Harley, B. (1995). The Lexicon in Second Language Research: *Lexical issues in Language Learning: Research Club in Language Learning*. Michigan.USA.
- Harner, L. (1981). Children Talk about Time and Aspect of Actions [Abstract]. *Child Development: The Society for Research in Child Development Abstracts*.52, 498.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Hashemi M., Azizinezhad M. (2011). Teaching English To Children A Unique, Challenging Experience For Teachers, Effective Teaching Ideas.[Electronic version] Journal of Procedia-Social and Behavioral Sciences 30(2011):2083-2087.
- Hatch, E. & Brown, C. (1995). *Vocabulary Semantics, and Language Education*. New York. Cambridge University Press.
- Hodkin, B. (1981). Language Effects in Assessment of Class-inclusion Ability. [Abstract]. *Child Development: The Society for Research in Child Development Abstracts*. 52, 470.
- Howaltt, A.P. (1991). *A History of English Language Teaching*. Hong Kong. Oxford University Press.
- Krashen, S.D. & Terrell, T.D. (1983). *The Natural Approach Language Acquisition in the classroom*. Oxford. UK. Pergamon Press.
- Kolman, Lyla. (2003). B.F Skinner's Verbal Behavior Theory [PowerPoint slides]. Retrieved February 25, 2014, from http://www3.niu.edu/acad/psych/Millis/History/2003/cogrev_skinner.htm
- Larsen-Freeman, D. (2000). *Techniques and Principles in Language Teaching*. (2nd ed.). Hong Kong. Oxford University Press.
- Lefevre, C.A.. (1970). *Linguistics, English, and The Language Arts*. New York & London Teacher College Press.
- Lewis, G. & Mol, H. (2009). *Grammar For Young Learners*. Spain. Orymu S.A.
- Lewis, M. (1993). *The Lexical Approach*. Hove. UK: Language Teaching Publications.
- Lightbown, P. M. & Spada, N. (2006). *How Languages are learned*. (3rd ed.). NY. Oxford University Press.
- Lightbown, P.M. , Spada, N., Ranta, L. & Rand, J. (1993). *How Languages are learned*. NY. Oxford University Press.
- Mahmuda, R. (2011). Improving students' ability using preposition of place through Total Physical Response. (TPR). Retrieved Jan 2, 2014, from www.EnglishTeachingForum.com.
- Matlin, M. W. (1995). *Psychology*. (2nd ed.). (n.p.) Holt Rinehart and Winston.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Mattisson, J. (2010). Communicative Language Teaching in Vocabulary Teaching and Learning in a Swedish Comprehensive Class. Retrieved July 20, 2013, from www.diva-portal.org.
- Mattisson, J. (2011). Using TPR Method in Teaching English Adjectives. Retrieved July 20, 2013, from www.diva-portal.org.
- McLeod, S. A. (2007). Multi Store Model of Memory - Atkinson and Shiffrin, 1968. Retrieved from <http://users.ipfw.edu/abbott/120/AtkinsonShiffrin.html>
- Nation, P. (1990). TEACHING AND LEARNING VOCABULARY. New York: Newbury House.
- Nation, P. (2005). Teaching vocabulary. *The Asian EFL Journal*, 7(3).
- Nation, I.S. P. (2008). *Teaching vocabulary: strategies and techniques*. Boston: Heinle
- Nicholas, H.& Lightbown, P.M.(2008). *Defining child second language acquisition, defining roles for L2 instruction*. John Benjamin (Ed.). Amsterdam / Philadelphia.
- Nina Oktiana. (2012). Teaching English Vocabulary By Using Total Physical Response (TPR) method At SDN Bandungkulon1.Retrieved December2, 2013 from <http://publikasi.stkipsiliwangi.ac.id/karya-ilmiah-mahasiswa/teaching-english-vocabulary-by-using-total-physical-response-tpr-method-at-sdn-bandungkulon-1/>.
- Nunan, D. (1991). *Language Teaching Methodology*. Great Britain. Prentice Hall International.
- Nunan,D. (2011). *Teaching English to Young Learners*. CA. Anaheim University Press, Organization for Economic Cooperation and Development. (2009). Performance and Total science learning time. Retrieve February 2, 2013,from www.tdri.or.th
- Phillips, S. (1993). *Young Learners*. Hong Kong. Oxford University Press.
- Philip, J., Mackey, A. & Oliver, R. (2008). *Second Language Acquisition and the Younger Learner Child's play*” Hong Kong. Oxford University Press.

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Ray Kuo, F., Chih Hsu, Ch., Chieh Fang, W., Shing Chen, N. (2014). The effects of Embodiment-based TPR approach on student English vocabulary learning achievement, retention and acceptance. *Journal of King Saud University: Computer and Information Sciences* Volume 26, Issue 1, Supplement, January 2014, 63–70.
- Rebecca L. O. (2011). *Teaching and Researching Language Learning Strategies*. New York, Pearson.
- Richards, J. C. (1985). *The Context of Language Teaching*. Port Chester (Ed), New York: Cambridge University Press.
- Richards, J. C. & Rodgers, T.S. (2001). *Approaches and Methods in Language Teaching* New York, NY: Cambridge University Press.
- Richards, J. C, Platt, J. & Platt, H. (1992). *Longman Dictionary of Language Teaching and Applied Linguistics* (2nd ed.).UK. Longman.
- Sariyati, I. (2012). The effectiveness of TPR (Total Physical Response) method in English Vocabulary Mastery of Elementary School Children. Retrieved December 28, 2013, from www.ejournal.undip.com
- Schmitt, N. (2010). *Researching vocabulary: A vocabulary research manual*. Palgrave. Macmillan.
- Schmitt, N. & McCarty, M. (1997). *Vocabulary: Description, Acquisition and Pedagogy* New York. Cambridge University Press.
- Scott, A W., Ytreberg, H L. (1990). *Teaching English to Children*. New York. Longman.
- Thornbury, S. (2002). *How to Teach Vocabulary*. Malaysia. Pearson .
- Tudor, I. (2001). *The dynamics of the Language Classroom* .UK. Cambridge University Press.
- Whitehurst, G. J. , Sonnenschein, S., & Ianfolla, B.J. (1981). Learning to Communicate from Models: Children Confuse Length with Information [Abstract]. *Child Development: The Society for Research in Child Development Abstracts*. 52, 545.
- Widodo, H.P. (2005). Teaching Children Using a Total Physical Response (TPR) Method: Rethinking. *BAHASA DAN SENI*, 33. Retrieved December 28, 2013 ,from www.ejournal.undip.com

บรรณานุกรม(ต่อ)

- Wilkins, D. (1974). Linguistics in Language Teaching. *Second-language learning and teaching*. Arnold. 26-33.
- Wilkins, D. (1985). Language Aquisition. Donna Byrne (Ed.). *English Teaching Perspectives*. Singapore. Longman.
- World Economic Forum. (2012). การประชุม (WEF) 2012-2013 คุณภาพการศึกษาไทย. Retrieved October 18, 2013 , www.tdri.or.th
- Xuwen, Y. (2012). Total Physical Response for Children English Education in China. The Graduate Faculty University of Wisconsin-Platteville. Retrieved January 10, 2014 From <http://minds.wisconsin.edu/handle/1793/61433?show=full>
- Yagoub, Z., Mortaza, A. (2012). The effect of semantic mapping strategy on EFL learners' vocabulary learning. Retrieved August 25, 2013, from [www.International Conference on Education and Educational Psychology. com](http://www.InternationalConferenceonEducationandEducationalPsychology.com)
- Yoshida, M. (1978). The acquisition of English vocabulary by a Japanese speaking children .In E. Hatch (Ed.) *Second Language acquisition: U.S.* : Newbury House.91-100.
- Winitz, H. (1981). *The Comprehension Approach to Foreign Language Instruction*. U.S. : Newbury House. <https://sites.google.com/site/kaigraph/bthkh/thvsdi-kar-reiyn-ru-khxng-skin-nex-r-skiner-skin-nex-r-skiner-pen-phu-khid-thvsdi-kar>

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายละเอียดของการวิเคราะห์คำศัพท์เป้าหมาย

คำ	คำศัพท์	ชื่อหนังสือเรียน				จำนวนหนังสือ ที่พบคำศัพท์
		Smile 1	Cheer up1	New Express English1	Project1	
1	answer	✓		✓		2
2	ask	✓				1
3	climb	✓	✓			2
4	close	✓	✓	✓		3
5	count	✓	✓	✓		3
6	cut	✓				1
7	draw	✓	✓	✓	✓	4
8	drink	✓	✓		✓	3
9	eat		✓			1
10	fly	✓				1
11	give	✓				1
12	jump	✓	✓		✓	3
13	listen	✓		✓	✓	3
14	look	✓		✓	✓	3
15	open	✓	✓	✓	✓	4
16	play	✓	✓	✓		3
17	point	✓		✓	✓	3
18	put	✓				1
19	read	✓		✓	✓	3
20	run	✓	✓		✓	3
21	see	✓				1
22	show	✓		✓		2
23	sing	✓	✓	✓		3
24	sit down	✓	✓	✓	✓	4
25	spell	✓		✓	✓	3
26	stand up	✓	✓	✓	✓	4
27	stop			✓		1
28	swim	✓	✓		✓	3
29	walk	✓	✓		✓	3
30	write	✓		✓	✓	3

ภาคผนวก ข

แบบทดสอบ (Paper test)

วัดความรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคการสอนTPR

ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ข้อสอบจำนวน 30 ข้อ

เวลา 50 นาที

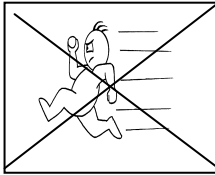
คะแนน 30 คะแนน

ชื่อ..... นามสกุล..... เลขที่.....

คำสั่ง

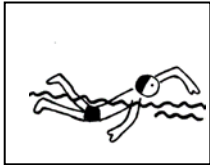
- ให้นักเรียนกาเครื่องหมายกากบาท X บนภาพที่มีความหมายตรงกับคำศัพท์ที่นักเรียนได้ยิน
- ให้นักเรียนทำลงในตัวข้อสอบ

ตัวอย่าง

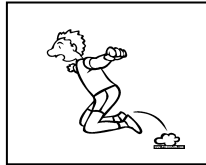
run		
A	B	C
		

1. swim

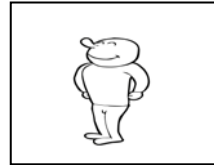
A

B

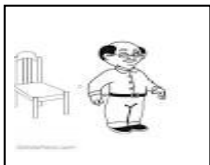

C

2. close

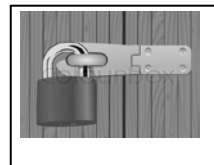
A

B

C

3. listen

A

B

C

4. walk

A

B

C

5. open

A

B

C

6. read

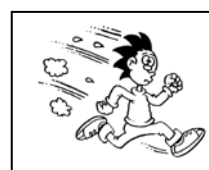
A

B

C

7. drink

A

B

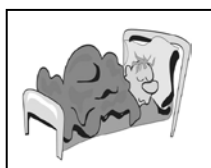

C

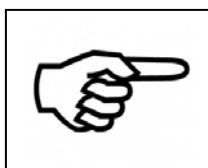

8. point

A

B

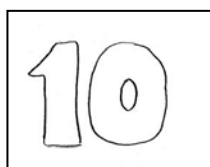

C

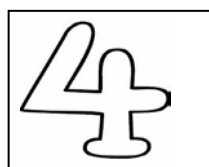

9. eight

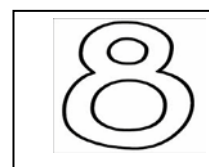
A

B

C

10. six

A

B

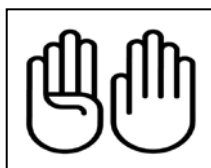

C

11. five

A

B

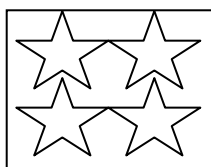

C

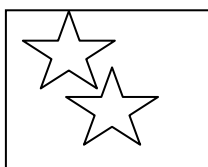

12. two

A

B

C

13. ruler

A

B

C

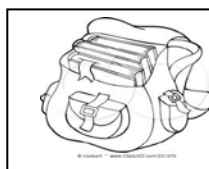

14. pencil

A

B

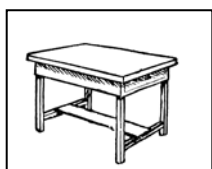

C

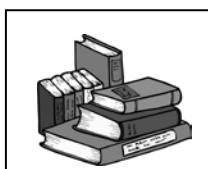

15. book

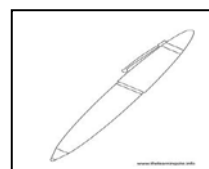
A

B

C

16. school

A

B

C

17. temple

A

B

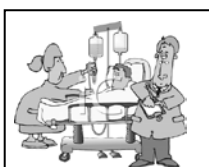

C

18. class

A

B

C

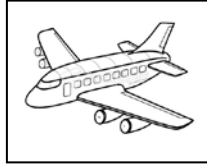

19. car

A

B

C

20. plane

A

B

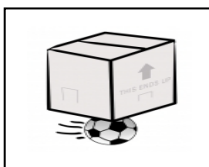

C

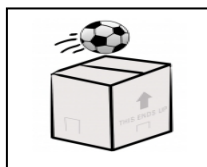

21. on

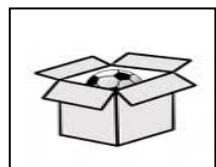
A

B

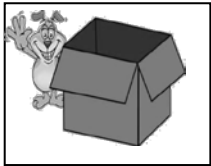

C

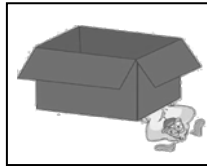

22. under

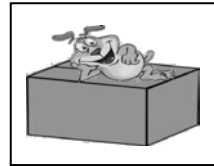
A

B

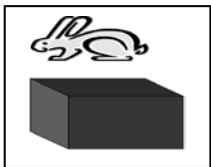

C

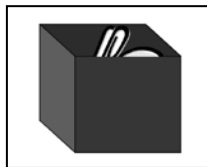

23. in

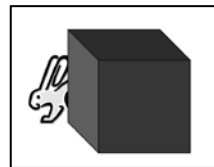
A

B

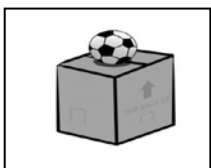

C

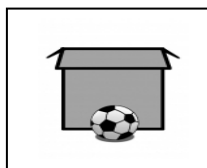

24. between

A

B

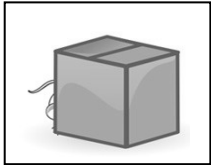

C

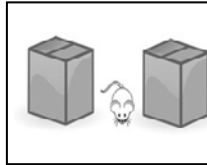

25. behind

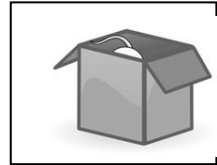
A

B

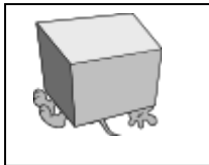

C

26. in front of

A

B

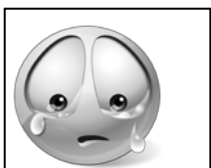

C

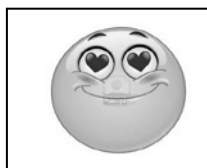

27. love

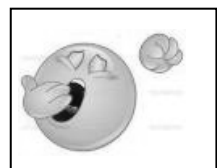
A

B

C

28. happy

A

B

C

29. angry

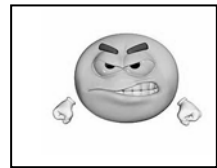
A

B

C

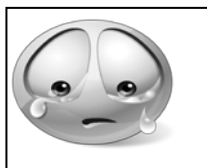

30. sad

A

B

C

ภาคผนวก ค

แบบทดสอบถาม-ตอบรายบุคคล (oral individual test)

ลำดับ คำ	คำ ศัพท์	ลำดับนักเรียน (คนที่)											
		1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12
1	walk												
2	swim												
3	listen												
4	drink												
5	read												
6	open												
7	close												
8	point												
9	angry												
10	happy												
11	sad												
12	love												
13	two												
14	five												
15	six												
16	eight												
17	ruler												
18	pencil												
19	book												
20	school												
21	temple												
22	class												
23	car												
24	plane												
25	on												
26	under												
27	in												
28	between												
29	behind												
30	In front of												
รวมคะแนน													

เกณฑ์ให้คะแนน 1. นักเรียนสามารถแสดงท่าทางหรือบอกความหมายคำศัพท์ (เป้าหมาย) ถูกต้อง ระดับ

คะแนน 1 คะแนน

2. นักเรียนแสดงท่าทางหรือบอกความหมายคำศัพท์ (เป้าหมาย) ไม่ถูกต้องหรือนักเรียนไม่

ตอบ ระดับ คะแนน 0 คะแนน

ภาคผนวก ง

โครงสร้างเนื้อหาและกิจกรรมการจัดการเรียนรู้

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ พบทวน
1	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	walk	-ฟัง -แสดงท่าทาง -ออกเสียง	-
2	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	swim	-ฟังและแสดงท่าทาง swim -ฝึกออกเสียงเป็นห้อง -ฝึกออกคำสั่งพร้อมกันทั้ง ห้อง แถว กลุ่มและรายบุคคล	walk
3	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	listen	-ฟัง แสดงท่าทางและออกเสียง listen -ฝึกออกคำสั่งพร้อมกันทั้งห้อง	walk ,swim
4	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	drink	-ฟัง แสดงท่าทางและออกเสียง drink -ฝึกออกคำสั่งพร้อมกันเป็นแถว	walk, swim, listen
5	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	read	-ฟังและแสดงท่าทาง read -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม	walk ,swim, listen, drink
6	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	open	-ฟังและแสดงท่าทาง open -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม	walk, swim, listen drink, read
7	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	Close	-ฟังและแสดงท่าทาง close -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง แถว, กลุ่ม	walk ,swim, listen, drink, read, open
8	หมวดคำแสดง อาการปฏิกิริยา	point	-ฟังและแสดงท่าทาง point -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว ,กลุ่ม,	walk ,swim, listen, close drink, read

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
9	หมวดคำที่ใช้ บอกจำนวนนับ	two	-ฟังและแสดงท่าทาง two -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open
10	หมวดคำที่ใช้ บอกจำนวนนับ	five	-ฟังและแสดงท่าทาง five -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two
11	หมวดคำที่ใช้ บอกจำนวนนับ	six	-ฟังและแสดงท่าทาง six -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open,two,five
12	หมวดคำที่ใช้ บอกจำนวนนับ	eight	-ฟังและแสดงท่าทาง eight -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, five, six
13	หมวดคำใช้ เรียกสิ่งของ	ruler	-ฟังและบอกความหมาย ruler -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, five, six, eight

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
14	หมวดคำใช้ เรียกสิ่งของ	pencil	-ฟังและบอกความหมาย pencil -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, five, six, ruler
15	หมวดคำใช้ เรียกสิ่งของ	book	-ฟังและบอกความหมาย book -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil
16	หมวดคำใช้ เรียกสถานที่	school	-ฟังและบอกความหมาย school -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book
17	หมวดคำใช้ เรียกสถานที่	temple	-ฟังและบอกความหมาย temple -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, schoo;

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
18	หมวดคำใช้ เรียกสถานที่	class	-ฟังและบอกความหมาย class -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม, รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple
19	หมวดคำใช้ เรียก ยานพาหนะ	car	-ฟังและบอกความหมาย car -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class
20	หมวดคำใช้ เรียก ยานพาหนะ	plane	-ฟังและบอกความหมาย plane -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, School, temple, class, car

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
21	หมวดคำใช้ บอกตำแหน่ง	on	-ฟังและบอกความหมาย on -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car
22	หมวดคำใช้ บอกตำแหน่ง	under	-ฟังและบอกความหมาย under -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, on
23	หมวดคำใช้ บอกตำแหน่ง	in	-ฟังและบอกความหมาย in -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, on, under

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
24	หมวดคำใช้ บอกตำแหน่ง	between	-ฟังและบอกความหมาย between -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, On, under, in
25	หมวดคำใช้ บอกตำแหน่ง	behind	-ฟังและบอกความหมาย behind -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, on, under, in

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
26	หมวดคำใช้ บอกตำแหน่ง	in front of	-ฟังและบอกความหมาย in front of -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, On, under, in, behind
27	หมวดคำใช้ บอกความรู้สึก	love	-ฟังและบอกความหมาย love -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, On, under, in, behind, in front of

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
28	หมวดคำใช้ บอกความรู้สึก	happy	-ฟังและบอกความหมาย happy -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, On, under, in, behind, in front of, love
29	หมวดคำใช้ บอกความรู้สึก	angry	-ฟังและบอกความหมาย angry -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, On, under, in, behind, in front of, love, happy

ชั่วโมง ที่	ประเภทคำศัพท์	คำศัพท์ เป้าหมาย	กิจกรรมการเรียนรู้	คำศัพท์ที่ ทบทวน
30	หมวดคำใช้ บอกความรู้สึก	sad	-ฟังและบอกความหมาย sad -ฝึกออกคำสั่งเป็นห้อง,แถว, กลุ่ม,รายบุคคล	walk ,swim, listen, close, drink, read, point, open, two, pencil, book, school, temple, class, car, On, under, in, behind, in front of, love, happy, angry

ภาคผนวก จ

ตัวอย่าง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์คำศัพท์ในชั้นเรียนโดยใช้เทคนิค TPR

วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่

1

เรื่อง หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา เวลา

8 คาบๆ ละ 50 นาที

ครูผู้สอน นางชีริน ชุมวรรฐายี

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง “swim”

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนฟังคำศัพท์ “swim” แล้วแสดงท่าทางตามความหมายของ “swim” ได้
2. นักเรียนออกเสียง “swim” ได้ถูกต้อง
3. เมื่อได้รับคำสั่ง “swim!” นักเรียนปฏิบัติตามได้ถูกต้อง

เนื้อหา

Target word : swim

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ชั้นนำเข้าสู่บทเรียน			
<p>ครู</p> <p>1. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่าครูจะสอนให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษวันละ 1 คำ และพูดเป็นประโยคด้วยคำศัพท์ดังกล่าว</p>	<p>นักเรียน</p> <p>1. ให้นักเรียนฟังและดูครูก่อน ต่อมาเมื่อนักเรียนเข้าใจและรับรู้แล้วว่าครูหมายความว่าอย่างไร ให้นักเรียนทำตามหรือพูดตามครูได้</p>	5	การออกเสียง การแสดงท่าทาง

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ขั้นนำเสนอ			
ครู	นักเรียน		
<p>2. ครูออกเสียงคำว่า “swim” แล้วทำท่าว่ายน้ำ ต่อมาครูออกเสียงพร้อมกับ ทำท่าทางว่ายน้ำพร้อมกัน สังเกตความสนใจของ นักเรียน</p> <p>3. ครูถามนักเรียนว่า “นักเรียนได้ยินครูพูดว่า อย่างไรและนักเรียนคาดเดา ได้ไหมว่าคำที่ครูพูด หมายความว่าอย่างไร ” สังเกตการตอบคำถามของ นักเรียน หากนักเรียนยัง ออกเสียงไม่ได้และบอก ความหมายไม่ถูกต้อง ครู ต้องออกเสียงและแสดง ท่าทางต่อไป</p> <p>4. ครูถามนักเรียนว่า คำที่ ครูออกเสียงคือคำว่า “swim” ใช่ไหมและหมาย ความว่าอย่างไร</p>	<p>2. นักเรียนฟังคำที่ครูออก เสียง และดูท่าทางที่ครูแสดง</p> <p>3. นักเรียนตอบว่า “swim”</p> <p>4. นักเรียนตอบว่า “swim” แปลว่า “ว่ายน้ำ”</p>	15	การออกเสียง การแสดงท่าทาง

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ขั้นนำเสนอ			
ครู	นักเรียน		
<p>5. ครูพูดออกคำสั่งว่า “Napat,swim!”ให้นักเรียนที่ชื่อ ณภัทร ออกมาหน้าชั้นเรียนแล้วทำท่าทาง “swim” ต่อมาครูเปลี่ยนเป็นชื่อนักเรียนคนอื่นแล้วสังเกตความสนใจของนักเรียน</p> <p>6. ครูอธิบายให้นักเรียนฟังว่า เมื่อนักเรียนต้องการสั่งให้ผู้ใดว่ายน้ำ สามารถพูดเป็นภาษาอังกฤษได้ดังนี้ เช่น “Napat, swim!”หมายความว่า นักเรียนพูดออกคำสั่งให้ ณภัทรว่ายน้ำ หากนักเรียนต้องการให้ใครทำท่าทางว่ายน้ำ นักเรียนต้องออกเสียงชื่อก่อนดังกล่าวก่อนตามด้วยคำว่า “swim” หมายความว่า นักเรียนให้คนดังกล่าวก่อนทำท่าทางว่ายน้ำ</p>	<p>5. Napat ทำท่าว่ายน้ำ</p> <p>6. นักเรียนทุกคนพูดออกเสียง “Napat, swim!” ณภัทรทำท่าว่ายน้ำ และนักเรียนคนอื่น ๆ ทำตาม</p>		<p>การออกเสียง</p> <p>การแสดงท่าทาง</p>
กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน

ขั้นนำเสนอ			
<p>ครู</p> <p>7. ครูให้นักเรียนที่มีความสามารถในการออกเสียงคำศัพท์โดดเด่นกว่านักเรียนคนอื่นๆ ออกเสียงและแสดงท่าทางหน้าชั้นเรียนเพื่อเป็นตัวอย่างให้นักเรียนคนอื่น</p>	<p>นักเรียน</p> <p>7. นักเรียนหนึ่งคนในห้อง ออก มาพูดออกเสียงพร้อม กับแสดงท่าทางว่าขำน้ำ</p>		<p>การออกเสียง</p> <p>การแสดงท่าทาง</p>
ขั้นฝึก			
<p>ครู</p> <p>8. ครูให้นักเรียนทุกคนฝึกออกเสียง “swim” พร้อมกันทั้งห้อง</p> <p>9. ครูให้นักเรียนทุกคนฝึกออกเสียง “swim” พร้อมกันเป็นแถวโดยนักเรียนในแถวที่ไม่ได้ออกเสียงให้สังเกตและฟังการออกเสียงของนักเรียนในแถวที่ออกเสียง</p>	<p>นักเรียน</p> <p>8. นักเรียนออกเสียง “swim” พร้อมกันทั้งห้อง</p> <p>9. นักเรียนในแต่ละแถวฝึกออกเสียง “swim” ที่แถว และนักเรียนแถวที่ไม่ได้ออกเสียงจะสังเกตและฟังการออกเสียงของนักเรียนในแถวที่ออกเสียง</p>	18	<p>การออกเสียง</p> <p>การแสดงท่าทาง</p> <p>130</p>
กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน

ชั้นฝึก			
ครู	นักเรียน		
<p>10. ครูให้นักเรียนทุกคน ฝึกออกเสียง “swim” พร้อมกันเป็นกลุ่ม โดย กลุ่มที่ไม่ได้ออกเสียงให้ สังเกตและฟังการออก เสียงของกลุ่มที่ออกเสียง</p> <p>11.ครูให้นักเรียนทุกคน ฝึกออกเสียง “swim” เป็น ราย บุคคล</p> <p>12. ครูฝึกนักเรียนใช้ ประโยคคำสั่ง เช่น “ Kang, swim!” โดยฝึก พร้อมกันทั้งห้อง เป็นแถว กลุ่มและรายบุคคล</p> <p>13.ครูเลือกนักเรียน 1 คน ในแต่ละแถวออกมาหน้า ชั้นเรียนแล้วให้ออกเสียง ว่า “swim” นักเรียนคน อื่นๆแสดงท่าทางว่าว่ายน้ำ พร้อมกันทั้งห้อง</p>	<p>10. นักเรียนในแต่ละกลุ่มฝึก ออกเสียง “swim”ทีละกลุ่ม โดยนักเรียนในกลุ่มที่ไม่ได้ ออกเสียงจะสังเกตและฟังการ ออกเสียงของกลุ่มที่ออกเสียง</p> <p>11. นักเรียนทุกคนในแต่ละ กลุ่มจะฝึกออกเสียง “swim” เป็นรายบุคคลโดยครูเข้าไป ฟังการออกเสียงของนักเรียน ทุกคนในแต่ละกลุ่ม</p> <p>12.เด็กชายกั้งทำท่าว่ายน้ำ นักเรียนฝึกออกคำสั่งเพื่อนใน ชั้นเรียนโดยใช้คำว่า “swim”</p> <p>13. ตัวแทนนักเรียนแต่ละแถว ออกเสียงคำว่า “swim” ทีละ คนแล้ว นักเรียนคนอื่นๆทำท่า ว่ายน้ำ</p>	<p>การออกเสียง</p> <p>การแสดงท่าทาง</p>	<p>131</p>
กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน

ชั้นฝึก		
ครู	นักเรียน	
<p>14. ครูเลือกนักเรียน 1 คน ในแต่ละกลุ่มออกมาหน้า ชั้นเรียนแล้ว ออกเสียงคำว่า “swim” นักเรียนคนอื่นๆ แสดงท่าทางว่ายน้ำพร้อม กันทั้งห้อง</p>	<p>14. ตัวแทนนักเรียนในแต่ละ กลุ่มออกเสียง “swim” ที่ ละคนเพื่อให้นักเรียนคน อื่นๆแสดงท่าทางว่ายน้ำ</p>	<p>การออกเสียง การแสดงท่าทาง</p>
<p>15. ครูเลือกนักเรียน 1 คน ออกมาหน้าชั้นเรียนแล้วให้ ออกคำสั่งนักเรียน 1 คนใน ห้องเช่น “Nikon, swim!”</p>	<p>15. นักเรียน 1 คนพูดออก คำสั่งเช่น “Nikon, swim!” และเด็กชายนิกรแสดง ท่าทางว่ายน้ำ</p>	
<p>16. ครูเลือกนักเรียน 1 คน ในแต่ละแถวออกมาหน้า ชั้นเรียนแล้วพูดออกคำสั่ง ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่ง แสดงท่าทางว่ายน้ำ</p> <p>17. ครูเลือกนักเรียน 1 คน ในแต่ละกลุ่มออกมาหน้า ชั้นเรียนแล้วพูดออกคำสั่ง ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่ง แสดงท่าทางว่ายน้ำ</p>	<p>16. ตัวแทนนักเรียนในแต่ละ แถวพูดออกเสียงให้นักเรียน 1 คนในห้องทำท่าทางว่ายน้ำ</p> <p>17. ตัวแทนนักเรียนในแต่ละ กลุ่มพูดออกเสียงทีละคน เพื่อสั่งให้นักเรียน 1 คนใน ห้องทำท่าทางว่ายน้ำ</p>	

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
---------	------	------------

จรรยาบรรณวิชาชีพ			
ครู	นักเรียน		
<p>18. ครูถามนักเรียนว่า “ใครต้องการเป็นผู้แสดงและใครต้องการเป็นผู้ออกคำสั่งบ้าง”ครูเลือกนักเรียนออกมาแสดงหน้าชั้นเรียน</p> <p>19. ครูให้นักเรียน 1 คนออกมาหน้าชั้นเรียนเพื่อออกเสียงคำสั่งให้นักเรียน 1 คนในห้องเรียนแสดงท่าทาง</p> <p>20. ครูออกคำสั่งว่า “Students, swim!”</p> <p>21. นักเรียนออกคำสั่งว่า “Teacher, swim!”</p> <p>22. ครูบอกกับนักเรียนว่า “ใครต้องการออกคำสั่งเพื่อนคนใดบ้างหรือใครที่ต้องการให้เพื่อนออกคำสั่งแล้วตนเองต้องการแสดงท่าทางให้ยกมือขึ้น” โดยครูเปิดโอกาสให้นักเรียนได้แสดงความสามารถของตนเอง</p>	<p>18. นักเรียนยกมือแสดงความต้องการของตนเองและมีนักเรียนออกมาออกคำสั่งให้กับนักเรียนที่ต้องการเป็นผู้แสดงท่าทาง</p> <p>19.นักเรียน 1คนออกคำสั่ง “swim” ให้นักเรียนคนใดคนหนึ่งในห้องทำท่าทางว่ายน้ำ</p> <p>20.นักเรียนทุกคนแสดงท่าทางว่ายน้ำ</p> <p>21. ครูแสดงท่าทางว่ายน้ำ</p> <p>22. นักเรียนยกมือแสดงความต้องการว่าจะให้เพื่อนคนใดแสดงท่าทางหรือต้องการให้ออกคำสั่งเพื่อตนเองจะได้แสดงท่าทาง</p>	10	การออกเสียง การแสดงท่าทาง

กิจกรรม	เวลา	สื่อการสอน
---------	------	------------

ทบทวน			
<p>ครู</p> <p>23. ครูและนักเรียนช่วยกันทบทวนโดยการออกเสียงคำว่า “swim” และบอกความหมายพร้อมกับแสดงท่าทาง และทบทวนการออกคำสั่งโดยใช้คำว่า “swim” เช่น “Suriya, swim!”</p>	<p>นักเรียน</p> <p>23. นักเรียนทุกคนออกเสียง “swim” พร้อมกับแสดงท่าทางว่าว่ายน้ำและบอกความหมายว่า “ว่ายน้ำ” และนักเรียนทุกคนตกลงกันให้มีผู้ออกคำสั่งและผู้แสดงท่าทางจำนวน 2 คู่เพื่อทบทวนประโยคคำสั่ง</p>	2	การออกเสียง การแสดงท่าทาง

แผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ประสบการณ์คำศัพท์ชั้นเรียนโดยใช้เทคนิค TPR

วิชาภาษาอังกฤษ ชั้นประถมศึกษาปีที่

1

เรื่อง หมวดคำใช้เรียกสถานที่ เวลา

4 คาบๆ ละ 50 นาที

ครูผู้สอน นางซีริน ชุมวรฐายี

กิจกรรมที่ 1 เรื่อง “temple”

จุดประสงค์การเรียนรู้

1. นักเรียนฟังคำศัพท์ “temple” แล้วชี้หรือบอกความหมายของ“temple”ได้
2. นักเรียนออกเสียง “temple” ได้ถูกต้อง
3. เมื่อได้รับคำสั่งที่มีคำว่า “temple”นักเรียนปฏิบัติตามได้ถูกต้อง

เนื้อหา

Target word : temple

การจัดกิจกรรมการเรียนรู้

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน			
<p>ครู</p> <p>1. ครูทบทวนคำศัพท์หมวดคำแสดงอาการปฏิกิริยา หมวดคำบอกความรู้สึกและหมวดคำที่ใช้เรียกคน สัตว์ สิ่งของ และจำนวนนับ</p> <p>2. ครูบอกกับนักเรียนว่าคำศัพท์ใหม่วันนี้อยู่ในหมวดคำที่ใช้เรียกสถานที่</p>	<p>นักเรียน</p> <p>1. นักเรียนออกเสียงและแสดงท่าทางเพื่อทบทวนหมวดคำต่างๆที่เรียนผ่านมาแล้ว เช่น Open your book. Listen to the teacher.</p> <p>2. นักเรียนตั้งใจฟังว่าครูจะออกเสียงอย่างไร</p>	5	<p>- การออกเสียง</p> <p>- การแสดงท่าทาง</p>

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ขั้นนำเสนอ			
ครู	นักเรียน		
3. ครูออกเสียงคำว่า temple” สังเกตความสนใจของนักเรียน	3.นักเรียนฟังคำศัพท์ “temple”	15	- การออกเสียง - การแสดงท่าทาง
4. ครูถามนักเรียนว่า “นักเรียนได้ยินว่าครูพูดอย่างไรและนักเรียนคาดเดาได้ไหมว่าคำที่ครูพูดหมายความว่าอย่างไร” สังเกตการตอบคำถามของนักเรียน หากนักเรียนยังออกเสียงไม่ได้ให้ครูออกเสียงคำว่า “temple” ต่อไป	4.นักเรียนตอบว่า “temple”		
5. ครูออกเสียงคำสั่ง เช่น Walk to the temple” พร้อมกับแสดงท่าทางเดินไปวัด	5.นักเรียนฟังประโยคที่ครูพูดและคาดเดาความหมายคำว่า “temple”		
6. ครูออกเสียงคำสั่ง เช่น Point to the temple” พร้อมกับชี้ไปที่วัด	6.นักเรียนตอบว่า “templeหมายถึง วัด”		

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ขั้นฝึก			
ครู	นักเรียน		
7. ครูถามนักเรียนอีกครั้งว่า คำใหม่ที่ครูออกเสียง คือ คำว่า “temple” ใช่ไหมและหมายความว่าอย่างไร	7.นักเรียนตอบว่า “ temple หมายถึง วัด”	18	- การออกเสียง - การแสดงท่าทาง
8. ครูให้นักเรียนทุกคนฝึกออกเสียง “temple” พร้อมกันทั้งห้อง	8. นักเรียนออกเสียง “temple” พร้อมกันทั้งห้อง		
9.ครูให้นักเรียนในแต่ละแถว ฝึกออกเสียง “temple” ทีละแถว โดยนักเรียนแถวที่ไม่ได้ออกเสียงให้สังเกตและฟังการออกเสียงของแถวที่ออกเสียง	9.นักเรียนฝึกออกเสียง “temple” เป็นแถวโดยนักเรียนในแถวที่ไม่ได้ออกเสียงจะสังเกตการออกเสียงของนักเรียนในแถวที่ออกเสียง		
10. ครูให้นักเรียนในแต่ละกลุ่ม ฝึกออกเสียง “temple” ทีละกลุ่ม โดยกลุ่มที่ไม่ได้ออกเสียงให้สังเกตและฟังการออกเสียงของกลุ่มที่ออกเสียง	10. นักเรียนในแต่ละกลุ่ม ออกเสียง“temple” และกลุ่มที่ไม่ได้ออกเสียงจะสังเกตการออกเสียงของนักเรียนในกลุ่มที่ออกเสียง		

กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
ขั้นฝึก			
ครู	นักเรียน		
<p>11.ครูให้นักเรียนทุกคนฝึกออกเสียง “temple” เป็นรายบุคคล</p> <p>12. ครูฝึกนักเรียนใช้ประโยคคำสั่ง เช่น “ Kwanthatip, point to the temple ! ” หรือ Walk to the temple โดยฝึกพร้อมกันทั้งห้อง เป็นแถว กลุ่มและรายบุคคล</p>	<p>11. นักเรียนทุกคนในแต่ละกลุ่มจะฝึกออกเสียง“temple” เป็นรายบุคคลโดยครูเข้าไปฟังการออกเสียงของนักเรียนทุกคนในแต่ละกลุ่ม</p> <p>12.เด็กหญิงขวัญหาทิพย์ ทำท่าทางชี้หรือเดินไปที่วัด และนักเรียนทุกคนฝึกออกคำสั่งเพื่อนในชั้นเรียนโดยใช้คำว่า “temple” โดยฝึกพร้อมกันทั้งห้อง เป็นแถว กลุ่มและรายบุคคลตามลำดับ</p>		<p>- การออกเสียง</p> <p>- การแสดงท่าทาง</p>
กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน
			138

ขั้นนำไปใช้			
ครู	นักเรียน		
<p>13. ครูเลือกนักเรียน 1 คนในแต่ละแถวออกมาหน้าชั้นเรียน แล้วออกเสียงว่า “Walk to the temple” หรือ “Point to the temple”</p> <p>14. ครูออกคำสั่งว่า “Sarit, walk to the temple.” หรือ “Point to the temple”</p> <p>15. ครูเลือกนักเรียน 4 คน เป็น 2 คู่ ออกมาหน้าชั้นเรียน สมมติบทบาทเป็นผู้ออกคำสั่งและผู้แสดง เช่น “Sayan, walk to the temple.” “Nid, point to the temple.”</p>	<p>13. ตัวแทนนักเรียนแต่ละแถวออกเสียงคำว่า “Walk to the temple” หรือ “Point to the temple” ทีละคนแล้ว แล้วนักเรียนคนอื่นๆแสดงท่าทางเดินหรือชี้ไปที่วัด</p> <p>14. สารีชแสดงท่าทางเดินหรือชี้ไปที่วัด</p> <p>15. คู่ที่ 1 พูดว่า “Sayan, walk to the temple.” สายันห์ แสดงท่าทางเดินไปที่วัด คู่ที่ 2 พูดว่า “Nid, point to the temple.” นิดแสดงท่าทางชี้ไปที่วัด</p>	10	<p>- การออกเสียง</p> <p>- การแสดงท่าทาง</p>
กิจกรรม		เวลา	สื่อการสอน

ขั้นทบทวน			
ครู	นักเรียน		
<p>16. ครูและนักเรียนช่วยกันทบทวน โดยการออกเสียงคำว่า “temple” และบอกความหมายพร้อมกับแสดงท่าทาง และทบทวนประโยคคำสั่งว่า “Walk to the temple” และ “Point to the temple” และหากต้องการให้ใครเป็นคนแสดงท่าทางจะต้องใส่ชื่อคนดังกล่าวไว้หน้าประโยค เช่น “Tanawan, walk to the temple. หรือ Preecha, point to the temple.</p>	<p>16. นักเรียนทุกคนออกเสียง “temple” และนักเรียนทุกคนตกลงกันให้มีผู้ออกคำสั่งและผู้แสดงท่าทางจำนวน 2 คู่ 4 คนเพื่อทบทวนประโยคคำสั่ง</p>	2	<p>- การออกเสียง</p> <p>- การแสดงท่าทาง</p>

ประวัติผู้เขียน

ชื่อ สกุล นางซีริน

ชุมวรฐายี

รหัสประจำตัวนักศึกษา

5511121062

วุฒิการศึกษา

วุฒิ

ชื่อสถาบัน

ปีที่สำเร็จการศึกษา

ศิลปศาสตรบัณฑิต

มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์

2542

(ศศ.บ) (ภาษาอังกฤษ)

ตำแหน่งและสถานที่ทำงาน

ครู วิทยฐานะ ครูชำนาญการ โรงเรียนเทศบาล ๔ (วัดครองเรียน) อำเภอหาดใหญ่

จังหวัดสงขลา

การตีพิมพ์และเผยแพร่ผลงาน

ซีริน ชุมวรฐายี และสิตา มุสิกรัมย์. (2557). ประสิทธิภาพของการสอนแบบตอบสนองด้วย
 ทำทางต่อการเรียนรู้คำศัพท์และความคงทนในการจดจำคำศัพท์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่1 .
 ในระเบียบการประชุม (proceedings) การประชุมวิชาการเสนอผลงานวิจัยระดับบัณฑิตศึกษา ครั้งที่
 15:50ปี มข. แห่งการอุทิศเพื่อสังคม .วันที่ 28 มีนาคม 2557 ณ วิทยาลัยการปกครองท้องถิ่น
 มหาวิทยาลัยขอนแก่น จัด โดย บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยขอนแก่น. หน้า 2322-2329.